PAULA FIRTH

Cecul fără acoperire

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

«Cec fără acoperire, respins de bancă.»

Textul telegramei era scurt, concis, iar Joannei nu-i fu greu să recunoască în el stilul lapidar al mamei sale, Maggie. Pe scurt, totul era cât se poate de clar: Maggie și ea fuseseră păcălite.

Recitind aceste cuvinte fatidice, Joanna se simți deodată cuprinsă de o poftă nebună de râs. Probabil șocul nervos... Mototoli hârtia cu o mișcare bruscă și o băgă în buzunarul hainei. Mai târziu, tânăra femeie avea să-și dea seama că, în mod curios, nici măcar nu-i trecuse prin cap posibilitatea unei erori din partea băncii. Pentru ea, comportamentul lui Charles nu lăsa loc nici unui dubiu: le completase un cec fără acoperire. Era singura explicație!

Gânditoare, Joanna se rezemă de pervazul ferestrei din camera de hotel. Privirile absente îi rătăceau de-a lungul aleilor pustii ale grădinii publice de o goliciune dezolantă în această lună de februarie. Doamne, ce frig trebuia să fie afară!

Chiar și în cameră, micul radiator abia reușea să mențină o temperatură acceptabilă. Străbătută de un fior, Joanna își strânse și mai tare haina în jurul ei. Pe o asemenea vreme ți-e și greu să gândești! își spuse ea. Uf, iarna londoneză...

Acolo, în Australia ei natală, la celălalt capăt al pământului, Joanna n-ar fi crezut vreodată că frigul îți poate amorți într-atât trupul... și mintea. Un lung suspin ce îi scăpă de pe buze făcu să se aburească geamul din fața ei. Atunci, sub imperiul unei inspirații de moment, tânăra femeie caligrafie pe pătratul aburit: «Idioate!». Da, acum avea impresia că ea și Maggie nu erau altceva decât niște biete idioate.

«Ruytons... Bijutierul Ruytons, îți dai seama, Joanna...»

Îți aminti aceste cuvinte ale mamei sale. Admirația ei exagerată o costase scump pe Maggie: era de acum înainte deposedată de una dintre cele mai frumoase bijuterii pe care le avea, un pandantiv de opal negru de o inestimabilă valoare. Și totuși, Maggie nu făcea parte dintre acele persoane ușor de păcălit. Nu numai că își cunoștea meseria la perfecție — comerțul cu opal fusese întotdeauna punctul ei forte — dar, în afară de aceasta, avea o inteligență ascuțită și se lăuda cu flerul ei infailibil de a recunoaște escrocii. De data aceasta, însă, era clar ca lumina zilei că mama ei își găsise nașul în persoana lui Charles Miller. Sau, mai degrabă, vigilența ei obișnuită îi fusese adormită de perspectiva unei afaceri care suna atât de bine: să aprovizionezi cu pietre prețioase o casă de prestigiul bijutierilor Ruytons.

Biata Maggie! Și nu era singura care se fripsese. Chiar și Joanna căzuse în capcana promisiunilor lui Charles Miller. Ajunsese să se viseze deja la Londra, impresionându-i pe cei

de la Ruytons cu creațiile ei în materie de bijuterii, culegând trofee și distincții... Poate succesul o amețise puțin? Pe de altă parte, totuși, cum să rămână indiferentă la onorurile pe care i le adusese pandantivul expus la ultimul concurs al creatorilor de bijuterii de la Sydney?

Atunci îl cunoscuse pe Charles Miller. Cum ar fi putut uita acel episod? De îndată ce i se înmânase premiul întâi pentru creație, Miller se și înființase lângă ea, înalt, blond, cu mersul dezinvolt al omului sigur pe el... și pe farmecul lui. Fără îndoială că fusese impresionat de părul lung al Joannei, bătând în culoarea mierii, de silueta ei scoasă în evidență de o rochie neagră de mătase. O studia din cap până-n picioare, fără rușine, iar tinerei femei nu-i fusese greu să surprindă în albastrul intens al ochilor lui scânteieri pline de admirație.

La cei douăzeci și patru de ani ai săi, nu era nimic nou pentru Joanna să descopere în privirile bărbaților că era frumoasă și atrăgătoare. Totuși, astfel de priviri galeșe — oricât de măgulitoare ar fi fost — n-ar fi putut s-o facă să-și piardă capul. Ceea ce o tulburase în schimb și o flatase peste măsură fusese faptul că Charles Miller, ultimul moștenitor al casei Ruytons, îi apreciase pandantivul ca fiind cea mai interesantă creație pe care o văzuse în ultima vreme.

Întâlnirea aceea fusese punctul care marcase începutul unei idile între ea și Charles. Sau mai bine zis, al unui mic flirt, căci în fond nu se întâmplase nimic între ei în afara unor ieșiri în oraș și a unor cine la restaurant, pe perioada celor trei săptămâni cât stătuse Charles în Australia. Pentru Joanna fuseseră trei săptămâni de vis, învăluite în aura magică a numelui Ruytons, a promisiunilor lui Charles și a propriilor ei

speranțe. Totul fusese din partea lui o înscenare genial realizată, în unicul scop de a se vedea stăpân pe pandantiv.

Pe moment, i se păruse cât se poate de normal ca Charles să vrea să-l cumpere. Spera, spunea el, să-l prezinte la următoarea expoziție de la Londra, unde cele mai mari nume din domeniul bijuteriilor aveau să participe cu modelele lor cele mai prestigioase. Charles îi promisese o tranzacție ce avea să-i aducă niște comisioane deloc neglijabile, pe care le va încasa imediat ce va sosi la Londra.

Așa că, Joanna hotărâse să facă un drum în Anglia peste patru luni. Cu câtă încântare primise Charles vestea! Imediat îi propusese să lucreze pentru Ruytons, să creeze de exemplu o linie de bijuterii din opal, pe care să le fabrice din cele mai bune pietre pe care li le-ar fi furnizat mama ei.

După așa ceva, cum ar fi putut să se îndoiască de cinstea lui Charles?

Însă patru luni erau vreme lungă când ți se promite un asemenea viitor. Joanna nu rezistase. Opt zile mai târziu, susținută și de încurajările călduroase ale lui Maggie, luase avionul spre Anglia.

Charles nu-i dăduse adresa din Londra. Când voise să-i telefoneze la sosire, cu o săptămână în urmă, avusese o primă dezamăgire: numele lui nu se afla în cartea de telefon.

Joanna hotărâse atunci să se cazeze la un hotel de confort mediu, în cartierul Bayswater, resemnată cu gândul că trebuia să aștepte ziua de luni pentru a-l vedea pe Charles. Weekendul a trecut destul de repede până la urmă, mai cu plimbări lungi pe străzile animate ale

capitalei, mai cu hoinăreli prin magazine după diverse cumpărături... Iar luni de dimineață, Joanna s-a dus la magazinul Ruytons, imaginându-și amuzată chipul surprins al lui Charles.

Nu era acolo, lucru care nu o miră prea tare. Ceea ce o nedumeri totuși, era că nimeni nu părea să știe când avea să se întoarcă și, de altfel, acesta era un aspect care nu părea să preocupe pe nimeni. În cele două zile care urmară vizitei ei, la cele câteva telefoane pe care le dădu i se răspunse pe același ton vag. Abia atunci îndoiala începuse să i se strecoare în suflet. Deși era evident că numele lui Charles Miller nu le era necunoscut celor de la Ruytons, intuiția ei îi șoptea că frumosul Charles nu era tocmai cel pe care-l crezuse ea, sau, cel puțin, nu era cel care voise el să pară.

Cu o zi înainte, joi, hotărâtă să obțină informații clare și precise, Joanna se dusese din nou la magazinul de bijuterii. Fusese primită de un oarecare domn Barlow, un bărbat destul de în vârstă, care se prezentase drept responsabil al magazinului „Gallery", superbul centru de prezentare al bijuteriilor Ruytons. De la acesta, Joanna aflase tot ceea ce voia să știe, și anume că „domnul Charles" nu conducea firma Ruytons, acest rol fiindu-i de fapt atribuit vărului său, domnul Hugh Miller; că „domnul Charles", în calitatea dumnealui de consilier artistic, nu făcea decât să „treacă din când în când" pe la magazin. Și în fine, pentru a încorona totul, domnul Barlow adăugase că „domnul Charles" trebuia să se afle acum la Paris cu soția dumnealui și că va rămâne acolo probabil toată săptămâna.

Deci nu era de mirare că, aflând toate aceste lucruri, telegrama lui Maggie nu o șocase prea tare. Dar, oricum... Una era să te fălești la celălalt capăt al lumii servindu-te de prestigiul numelui tău ca să faci impresie, și alta era să furi un opal în valoare de douăzeci de mii de lire sterline!

Un ciocănit în ușă o trezi brusc pe Joanna din aceste reflecții. Ieri mai spera încă să-l vadă pe Charles sosind, acum însă, știa că asta nu se va întâmpla... Numai dintr-un reflex de cochetărie își aranjă în grabă părul.

— Bună, Kelly.

Un zâmbet forțat însoți salutul Joannei adresat vizitatoarei sale, vecina de la camera de alături.

Kelly Jordan intră în încăpere, înveselind-o instantaneu cu vitalitatea ei debordantă. Fără îndoială, era persoana cea mai exuberantă pe care o cunoscuse Joanna vreodată. Subțire ca o liană, cu o coamă superbă de un negru strălucitor, cu niște ochi mari și migdalați pe un chip de păpușă, Kelly zâmbea fără întrerupere, iar zâmbetul ei se oprea chiar și asupra zidurilor Londrei și storurilor magazinelor. Asta, probabil, pentru că visa să devină manechin.

— Minunat! Te-ai îmbrăcat deja! Mergem?

Văzând că Joanna își privește pardesiul evident mirată că este îmbrăcată cu el, Kelly izbucni în râs.

— Sper că n-ai uitat că mergem la cumpărături, nu? Doar știi că-mi trebuie o ținută nouă pentru vizitele pe care o să le fac pe la agențiile de modă săptămâna viitoare !

Un surâs abia schițat lumină puțin trăsăturile Joannei.

— Liniștește-te, n-am uitat. Eram doar... puțin distrată, atâta tot.

— Spune-mi, Joanna, ce nu-i în regulă? Îmi pari cam...

— Nu, nu! Sunt doar puțin cam obosită, asta-i tot, ți-am mai zis. N-am prea dormit noaptea trecută.

Era un eufemism! Descoperirile domnului Barlow o făcuseră să aibă o noapte îngrozitoare. Joanna suferise o decepție imensă din care nu-și revenise nici până astăzi în momentul când realizase să nu va mai lucra la Ruytons, așa cum sperase. Fără a mai vorbi de mânia pe care i-o provocase faptul că fusese trasă pe sfoară de Charles!

Kelly o privi lung, scrutător și o întrebă:

— Ce ai, Joanna? Ești palidă. Mă rog, dacă se poate spune așa... Hai să zicem că nu prea mai ai culoare în obraji, rectifică ea după o pauză. O studie și mai amănunțit și continuă: Vai, ce noroc pe tine să fii așa bronzată în plină iarnă!

Pentru a suta oară, Joanna îi reaminti:

— Știi, în această perioadă a anului, în Australia e o căldură groaznică.

De fapt, la toate întâlnirile lor, Kelly se extazia necontenit în fața strălucirii aurii a pielii ei. Entuziasmul lui Kelly era cam pueril. Joanna încercă s-o consoleze într-un fel:

— Fii liniștită, peste puțin timp tenul meu va arăta ca cel al oricărui londonez. Kelly, nu te superi prea tare dacă n-am să vin cu tine în după-amiaza asta? Am de rezolvat o problemă și...

— Deloc! Cum să mă supăr?

După o clipă de ezitare, Kelly adăugă cu un aer puțin jenat:

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar... cel puțin spune-mi că nu ți s-a întâmplat ceva rău!

Joanna știa că interesul lui Kelly era sincer și poate de aceea simți deodată nevoia să-i povestească tot. Ar fi așa de bine să te destăinuiești, să te lași mângâiată de un om cu suflet... Totuși, în ultima clipă, se răzgândi.

— Tocmai am primit o telegramă...

— Vești proaste? întrebă Kelly cu băgare de seamă.

— Nu, nimic grav. Doar o problemă materială, dar trebuie să mă ocup de ea neîntârziat.

— Înțeleg perfect. Nu-ți face griji, Joanna, mă descurc și singură. Oricum, sunt puține șanse să mă-ntorc cu o haină pe gustul meu. În anotimpul acesta moda e de o tristețe... Și cum vreau să-i impresionez pe toți de la prima vedere, miza e capitală pentru mine.

Joanna înțelegea prea bine această grijă de a face totul ca la carte, de a reuși. Cunoștea și ea ce înseamnă să-ți dorești să atingi cu orice preț scopul pe care ți l-ai propus. De altfel, acesta era punctul comun pe care cele două tinere și-l descoperiseră și care stătea la baza prieteniei ce se înfiripase spontan între ele.

— Nu contează cu ce-o să te-îmbraci, Kelly, o să faci senzație chiar și în cea mai obișnuită rochie. Uite, de ce nu te-mbraci cum ești acum? Eu te găsesc extraordinară.

— Serios? întrebă Kelly neîncrezătoare.

Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, de la ghetele din piele fină până la șalul enorm de cașmir care-i acoperea umerii. Oricine altcineva în afară de ea ar fi arătat morbid în această ținută. Ea însă, era pur și simplu minunată. Prin comparație, Joanna, cu pardesiul ei clasic bleumarin, cu fusta de lână în aceleași tonuri și cu un pulovăr cât se poate de simplu, lăsa impresia unei biete cenușărese...

Joanna se simți mulțumită văzând surâsul de încântare pe care-l obținuse de la Kelly prin acest compliment. Și încă o dată se miră că o femeie atât de frumoasă putea să se îndoiască de farmecul ei și să fie atât de modestă.

— Ei bine, asta e! O să mă lipsesc de compania ta, zise Kelly resemnată. Important e să iasă totul cum trebuie pentru tine, Joanna... Ia ascultă, în weekendul acesta mă duc acasă, în Dorset. Nu vrei să vii cu mine?

— Aș fi încântată să pot, Kelly. Abia aștept să-ți cunosc frații și surorile, dar în acest weekend mi-e de-a dreptul imposibil.

Joanna era conștientă că-și dezamăgea prietena, însă prioritară era problema opalului și trebuia s-o rezolve.

— Cu atât mai rău pentru mine! Atunci rămâne pe altă dată, răspunse Kelly pe un ton blând.

Apoi, îndreptându-se spre ușă îi ură:

— Să ai un weekend plăcut! Ne vedem luni!

Își însoți vorbele de un gest de salut și ieși cu o piruetă grațioasă.

Fără Kelly, fără căldura pe care ea o răspândea, camera îi păru dintr-o dată Joannei cumplit de mohorâtă. Străbătută de un fior, se uită la ceas. Era ora două și jumătate. Dacă pleca imediat, putea fi la Ruytons la ora trei. Era mai bine să-și anunțe vizita? Și să riște să fie expediată politicos de o secretară? Nu! N-are să-i lase lui Hugh Miller nici o șansă să-i scape. De data aceasta Joanna nu va mai ceda nici un pic! Ca să obțină o întrevedere cu el, era gata să se posteze pe un scaun în fața ușii lui și să stea acolo toată după-amiaza, să revină a doua zi și în zilele următoare, până când va reuși să dea de el. Și dacă, cu toate acestea, nu-l va întâlni, ei bine... ei bine, ar fi

apelat la soluții extreme care îi provocau greață numai când se gândea la ele. Poliția, avocați, un proces probabil... Însă, logica bunului simț îi spunea că doar perspectiva unui scandal trebuia să fie suficientă pentru a-i readuce pe reprezentanții firmei Ruytons pe drumul drept.

Vânzătoarea o recunoscu imediat, Joanna putea să-și dea seama de acest lucru după luminița de interes care i se aprinsese în ochi de îndată ce o zărise că se apropie. Totuși, se purtă ca și cum atunci o întâlnea pentru prima dată, privind-o cu o expresie trufașă.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Miller, Hugh Miller, preciză Joanna sec.

Încercând să înfrunte privirea distantă a vânzătoarei, îi ascultă răspunsul care n-o surprinse deloc.

— Trebuie să vă adresați responsabilului.

— Bine. Aveți amabilitatea să-l chemați, vă rog?

Joanna nu mai contempla acum bijuteriile splendide din vitrine în timp ce-l aștepta pe domnul Barlow, așa cum făcuse prima oară. Mirajul lor, haloul acela care părea să le învăluie în prima zi când fusese aici, dispăruse o dată cu speranțele ei. Nu mai însemnau nimic pentru ea, la fel ca și Ruytons, celebra firmă de bijuterii.

Zări un chip de femeie cu trăsături împietrite, cu o expresie glacială, în oglinda ce forma peretele din spate al vitrinei. Îi trebuiră câteva secunde bune ca să-și dea seama că acea femeie cu aer bizar, aproape sinistru, era chiar ea! Din cauza mâniei și a nervozității, trăsăturile sale căpătaseră o rigiditate care dădea ochilor ei albaștri o strălucire și mai metalică. Era de nerecunoscut, își spuse ea privind imaginea din oglindă.

Domnul Barlow sosi și, în ciuda surâsului pe care-l afișa, se putea ghici că nu se simțea deloc în largul lui. Joanna trecu direct la subiect:

— Trebuie să-l văd pe domnul Hugh Miller.

Fără îndoială, domnul Barlow simți toată puterea hotărârii ei, atât din tonul pe care îi adresase aceste cuvinte, cât și din întrega ei atitudine.

— Păi... Bine, am să văd ce pot face pentru dumneavoastră. Domnișoara Warren, dacă am ținut bine minte?

Ca un comerciant desăvârșit, domnul Barlow dăduse dovadă de o ținere de minte prin care ar fi flatat orice client. Orgoliul Joannei totuși nu se lăsă măgulit nici măcar pentru o secundă, iar tânăra încuviință doar printr-o mișcare rapidă din cap.

Până la urmă, nu era chiar atât de rău...

Domnul Barlow reapăru câteva clipe mai târziu: avea s-o primească doamna Buchanan care-i ținea locul domnului Miller câtă vreme acesta era ocpuat. Chiar el o conduse până la biroul acestei doamne, o persoană în vârstă, de o eleganță ireproșabilă. Când Joanna îi refuză categoric serviciile, anunțând-o că dorea să-l întâlnească personal pe domnul Miller în vederea rezolvării unei probleme speciale, doamna Buchanan afișă o iritare evidentă.

Ridică receptorul, aparent cu hotărârea de a o chema pe secretara lui Hugh Miller. Înțelegându-i intenția de a-i fixa o întâlnire, Joanna nu-i lăsă interlocutoarei sale nici măcar timpul de a transmite secretarei acest mesaj.

— E inutil să-mi programați o întâlnire. Astăzi vreau să-l văd pe domnul Miller, mai precis acum.

— Mulțumesc, Sarah. Am s-o aduc eu pe domnișoara Warren până la tine-n birou.

Vădit enervată, doamna Buchanan închise telefonul.

— Vreți să mă urmați, domnișoară Warren? mârâi ea.

Joanna își amintea de casa Ruytons! Trebuia să fii un adevărat stoic ca să poți rezista unor astfel de tactici de intimidare. Însă ea era... Cu capul sus, o urmă pe doamna Buchanan mai întâi de-a lungul unui culoar, apoi pe o scară cu mochetă grena care ducea, fără îndoială, la stăpânul locurilor.

Dar mai întâi, anticamera: o sală de așteptare în formă de „L“ care, datorită fotoliilor adânci, covoarelor și ornamentelor murale, aducea mai degrabă a salon.

Într-un colț se vedea biroul secretarei, care era mai tânără decât doamna Buchanan, însă nu mai puțin elegantă. Probabil că trebuia să îndeplinești anumite criterii de distincție pentru a putea obține o slujbă la Ruytons, își zise Joanna cu ironie.

După ce o analiză din cap până-n picioare cu o expresie nepăsătoare, secretara întrebă:

— Doriți să-l vedeți pe domnul Miller, domnișoară?

Nici o undă de căldură nu-i răzbătea din voce, dimpotrivă, avea acea politețe exagerată a celui care vrea să-și arate neplăcerea.

— Îmi pare rău, dar este în ședință. Dacă veți dori să-mi comunicați motivul vizitei dumneavoastră, voi putea să solicit din partea dumneavoastră o întrevedere.

O întrevedere? Nu! Nu și-ar fi iertat niciodată să abandoneze lupta când era atât de aproape de scopul ei, după ce trecuse de atâtea obstacole!

— Îl voi aștepta pe domnul Miller... Atât cât va fi nevoie.

Acestea fiind zise, Joanna se așează pe unul dintre fotolii, picior peste picior, cu o expresie senină, indiferentă, prefăcându-se că nu observă figura contrariată a secretarei. O tactică inspirată... După câteva secunde, fără să spună vreun cuvât, aceasta se ridică, se duse să bată la o ușă în cealaltă parte a camerei, și intră.

Profitând că a rămas singură, Joanna scose un lung oftat de ușurare și contemplă o mică pendulă verde așezată pe peretele din fața ei. Trecu un minut.

— Domnul Miller vă primește, o anunță secretara pe un ton sec, când ieși din biroul superiorului său.

— Mulțumesc, răspunse Joanna pe același ton.

Fără să-i arunce interlocutoarei sale nici măcar o singură privire, se ridică și se îndreptă spre biroul directorului.

— Domnișoara Warren, anunță secretara.

Joanna intră, iar ușa masivă se închise silențios în urma ei.

Bărbatul care stătea la biroul din fundul încăperii nu ridică ochii din hârtiile pe care le studia. Tânăra femeie așteptă o vreme, puțin dezorientată, observând că era aplecat deasupra unui plic. Trecură câteva clipe, apoi, cu o mișcare rapidă, el își puse semnătura în josul unei hârtii albe. Joanna îi remarcă mâna virilă și totuși fină, părul negru și des, ușor ondulat. Fără îndoială avea să ridice imediat capul, să-și ceară scuze, s-o salute. Dar nu... Împinse plicul pe un colț al biroului și luă un altul, îl deschise și începu să citească primul document pe care îl scoase dinăuntru.

Indispoziția Joannei creștea. Era cât se poate de clar că, ignorând-o, bărbatul acesta nu urmărea decât s-o intimideze.

Și ceea ce era mai rău era că aproape reușise! Joanna nu se simțise niciodată atât de stângace, atât de jenată. De parcă era o școlăriță chemată în biroul directorului. Doar că ea n-avea ce să-și reproșeze, nu ea era vinovatul, ci tocmai bărbatul care o înfrunta! Această bruscă trezire la realitate îi fu de ajuns pentru a simți din nou mânia care fierbea în ea de atâtea zile. Cu un mers sigur și hotărât, Joanna veni mai aproape de adversarul ei.

— Bună ziua, domnule Miller.

Salutul său, articulat cu o voce oarecum șovăielnică și puțin tremurată, nu conținea nota sarcastică pe care voise să i-o dea.

Bărbatul ridică fără grabă capul și, cu o nerușinare maximă, îi studie cu de-amănuntul silueta, privind-o lung, insistent. Când ochii li se întâlniră, Joanna ridică nervoasă bărbia, într-o atitudine de sfidare.

Domnul Miller nu doar că nu-și ceru scuze că a făcut-o să aștepte, dar nici măcar nu se gândi s-o salute sau s-o invite să ia loc. Evident, gestul ei ostentativ nu-l făcuse deloc să adopte o atitudine mai politicoasă. Dezorientată din nou, Joanna abia reuși să susțină privirea sfredelitoare pe care acest bărbat o ațintise asupra ei.

— Da, domnișoară Warren?

În vocea lui — care semăna în unele inflexiuni cu cea a lui Charles — Joanna simți o nerăbdare cu greu ascunsă. Totuși, vocea aceasta era de un timbru mai ferm, mai puternic. Și nasul, destul de proeminent, ar fi putut să sugereze o posibilă legătură de rudenie cu Charles. Însă asemănarea dintre cei doi bărbați se oprea aici. Căci pe cât de mult te

fermeca Charles prin purtarea lui manierată, prin prezența lui încântătoare, pe atât de tare te înghețа vărul său, în special prin privirea tăioasă, prin reflexele metalice ale ochilor săi cenușii ca oțelul. Pe de altă parte, însă, întreaga lui persoană emana o forță impresionantă, o prezență extrem de autoritară, lucruri ce îi lipseau cu desăvârșire lui Charles. Pe scurt, Hugh Miller era un bărbat cu totul respingător, iar Joanna îl detestă încă de la primele cuvinte pe care le schimbară.

— Da, domnișoară Warren? repetă pe același ton neplăcut.

După ce puse la loc capacul stiloului cu care semnase, începu să se joace cu el între degete fără să o slăbească din ochi. Pe chip nu i se citea altă expresie decât o vagă plictiseală. Și totuși tânăra avu impresia pentru o clipă că zărește în ochii lui și altceva, ceva ca o scânteiere de curiozitate poate...

— Eu... voiam să vorbesc cu vărul dumneavoastră, cu Charles, Charles Miller... El... eu...

Idioată ce era! își spuse. Ia uite cum ajunsese să se bâlbâie! Și asta pentru că un mitocan o călcase pe nervi...

— Aș fi vrut să-l văd pe Charles, asta-i tot!

În colțul buzelor lui Hugh apăru un zâmbet sarcastic, mai degrabă un rictus.

— Mi-am dat seama de asta, domnișoară Warren. Și-ncă cum! Ne-ați spus-o cât se poate de clar când ne-ați vizitat săptămâna aceasta, ca să nu mai vorbesc de apelurile dumneavoastră telefonice. Cinci, dacă nu mă-nșel?!

Fără să-i aștepte răspunsul, Hugh Miller continuă pe un ton ceva mai serios:

— După cum ați putut probabil să vă dați seama și dumneavoastră, vărul meu nu e disponibil în acest moment. Vi s-a spus, cred, că Charles e acum la Paris cu soția lui. Dacă ați insistat atât de mult să mă vedeți, doar ca să aveți o confirmare din partea mea, ei bine, puteți fi sigură că informația este exactă.

Și, terminându-și discursul, se lăsă din nou pe spate în fotoliu, în vreme ce Joanna, redusă la tăcere, încerca să pătrundă toate sensurile cuvintelor lui. Era clar că Hugh Miller o luase drept o amantă părăsită care nu poate accepta ideea că iubitul ei este căsătorit; sau o suspecta că vine la Ruytons pentru a-și hărțui fostul iubit.

În toate acestea nu exista nici urmă de adevăr. Și totuși Joanna se simțea îngrozitor de stingherită. Cât de mult ar fi vrut acum să dispară! Să se facă nevăzută, să scape de teroarea insuportabilă a disprețului pe care i-l arăta acest bărbat! După toate aparențele, fusese ținut la curent cu toate legăturile care existaseră între ea și Charles și își trăsese propriile concluzii. False, desigur!

Trebui să inspire adânc pentru a-și putea regăsi curajul de a vorbi.

— Știu că vărul dumneavoastră e la Paris cu **soția lui.** Și nu așteptam de la dumneavoastră o astfel de confirmare, domnule Miller. Știu că sunteți un om foarte ocupat și dacă am insistat atât să ajung până aici, în biroul dumneavoastră, este pentru că vărul dumneavoastră îmi datorează niște bani.

În mod curios, trăsăturile colțuroase ale lui Hugh Miller rămaseră neclintite. Nici o reacție de surprindere nu-i tulbură

expresia indiferentă. Joanna crezu că vede doar o încruntare abia perceptibilă a sprâncenelor. Pe buze i se citea același dezgust, sau era doar dispreț?

Se scurse un lung moment de tăcere, după care spuse, în sfârșit:

— Înțeleg... Deci, în absența lui Charles ați venit să mă vedeți pentru a... încasa banii? Așa e, domnișoară Warren?

Așa era, într-adevăr. Și totuși, în timp ce îi confirma acest lucru printr-o ușoară înclinare a capului, Joanna se simțea cuprinsă de un sentiment groaznic de jenă. Disperarea ei crescu și mai mult când îl văzu pe domnul Miller că bagă mâna într-un buzunar al hainei și scoate de acolo un carnet de cecuri pe care îl deschide și îl pune pe birou. Apoi, își luă din nou stiloul și-i scoase capacul.

— Cât, domnișoară Warren?

Îi pusese întrebarea pe un ton neutru, indiferent, având ochii ațintiți de data aceasta pe fila de cec, și nu pe interlocutoarea sa.

Joanna simți că-i sare inima din piept. Cum, nu-i cerea nici măcar un cuvânt de explicație?

— Douăzeci de mii de lire.

De data aceasta reacția fu imediată: Hugh Miller îi aruncă o privire uluită, prima manifestare de surprindere pe care o avusese de la începutul acestei întrevederi.

— Vreți să repetați, vă rog? o întrebă el cu atâta dispreț încât Joanna rămase încremenită de uimire.

Și fiindcă mâinile ei începuseră dintr-o dată să tremure violent și necontrolat, le băgă adânc în buzunarele paltonului. Acolo dădu de telegrama mototolită a lui Maggie. Iar atunci

Joanna se simți iluminată. Cum de putea uita motivul prezenței sale aici? Bărbatul acesta nu o intimida. Cum ar fi putut s-o intimideze? Disprețul lui, comportamentul lui grosolan n-aveau nici un efect asupra ei. Joanna nu făcea altceva decât să apere ce era al ei! Se afla acolo pentru o cauză dreaptă.

— Cred că m-ați auzit foarte bine, domnule Miller! Dar dacă țineți neapărat să repet, o voi face. Vărul dumneavoastră, Charles Miller, îmi datorează douăzeci de mii de lire. E clar? Dacă nu vă deranjează, aș prefera un cec al firmei. Cecurile de la persoane fizice nu-mi mai inspiră deloc încredere în vremurile pe care le trăim, încheie ea cu un zâmbet perfid.

Câtă satisfacție să reușească să-l urnească din impasibilitatea lui pe acest monstru de gheață, să-l bată pe propriul lui teren! Căci nu era un vis: de data aceasta Hugh Miller în persoană era cel care spumega de furie.

Nemișcat, cu sprâncenele încruntate, o privi lung, pătrunzător. Privirea aceasta coborî — fără ca Joanna să-și poată explica de ce — spre burta ei, unde se opri.

— Sunteți însărcinată, domnișoară Warren? o întrebă el, ridicându-și brusc privirea spre chipul ei înmărmurit.

Capitolul 2

De-a dreptul blocată, Joanna nu știa prea bine care era sentimentul cel mai puternic pe care i-l provocase întrebarea lui: stupefacție, revoltă, furie?! „Însărcinată“! Ca și cum ar fi primit o palmă, rămase nemișcată pentru câteva clipe, incapabilă să articuleze un sunet, ca hipnotizată de zâmbetul triumfător al adversarului său.

Până la urmă tânăra femeie reuși să-și revină în simțiri.

— Cum?... Vreți să știți dacă... Nu pot să-mi cred urechilor! Cum puteți să mă întrebați așa ceva?

Vocea îi tremura de furie. Desigur, era nevoie de ceva mai mult pentru a-l putea clinti pe domnul Miller: păstra aceeași expresie de mulțumire de sine, de îngâmfare, care începu să i se pară Joannei insuportabilă.

Apoi el scoase un râs strident și i se adresă pe un ton sarcastic:

— Vă rog să-mi iertați impertinența, domnișoară Warren. Nu-mi stă în obicei să pun astfel de întrebări femeilor. De altfel, dacă aș sta să judec după aerul dumneavoastră ultragiat, răspunsul este nu...

Adăugă apoi, pe un ton mai serios:

— În consecință, vă voi cere să vă revizuiți calculele pe care vi le-ați făcut în legătură cu suma pe care o așteptați pentru osteneala de a vă fi deplasat până aici. Căci presupun că ați venit până la Londra în speranța de a continua legătura cu Charles.

Îndrăzneala unui astfel de limbaj o lăsă mută de uimire. Așa că, profitând de tăcerea ei, domnul Miller spuse mai departe, zâmbind condescendent:

— Înțeleg că sunteți dezamăgită văzându-vă victima moravurilor ușoare ale unui bărbat însurat. Dar sunteți drăguță, domnișoară Warren și nu mă îndoiesc că veți găsi repede un om cu suflet bun ca să vă consoleze.

Totul devenea o nebunie! Joanna ajunsese în culmea indignării. Și totuși aștepta acolo, încremenită, ca și cum ar fi fost hipnotizată. Ce altă măgărie urma să-i mai spună?

— Dar în așteptarea acestui suflet, reluă el netulburat, cred că un cec vă va ajuta să treceți mai ușor prin această dezamăgire? Să zicem... două mii de lire? Cred că e suficient pentru acoperirea cheltuielilor de cazare și pentru biletul de avion.

Privirea îi trăda disprețul pe care încerca să și-l ascundă în spatele vocii de o amabilitate prefăcută.

— După părerea mea, domnișoară Warren, orice pretenție mai mare de această sumă ar putea fi interpretată ca șantaj. Nu credeți?

— Șantaj?

— Desigur. Și ca să fiu sincer, nu-mi imaginez că ați putea fi capabilă de așa ceva.

Era prea mult!

— Domnule Miller, am auzit destule!

Cuprinsă de furie, Joanna înaintă spre el cu o mișcare bruscă. Surprins, domnul Miller se trase înapoi, lipindu-se de spătarul scaunului în timp ce ea continua:

— Din moment ce a sosit momentul adevărului, dați-mi voie să vă spun că n-am întâlnit niciodată un bărbat mai arogant, mai antipatic ca dumneavoastră. Sunteți... sunteți sub orice critică!

Cuvintele îi lipseau Joannei pentru a putea exprima tot ceea ce îi inspira Hugh Miller. Furioasă și jignită, scose mâna din buzunar, probabil cu intenția de a-l pocni. În căușul palmei mai ținea încă mototolită telegrama lui Maggie. Fără să se gândească, Joanna aruncă ghemotocul de hârtie în fața adversarului ei, apoi se întoarse și se îndreptă cu pași hotărâți spre ușă.

— Domnișoară Warren... Așteptați! Domnișoară Warren!...

În zadar! Nimic n-ar mai fi putut s-o oprească de acum înainte pe Joanna. Furia părea că-i dăduse aripi. Fără să știe cum, coborî scările, merse de-a lungul culoarului și al magazinului și ajunse din nou afară. Aproape se înnoptase și o ploaie biciuitoare ropotea pe asfalt. Tânăra se amestecă în mulțimea agitată de trecători care mergeau grăbiți, nerăbdători să se întoarcă pe la casele lor.

Șantaj... Pur și simplu o acuzase de șantaj! Și toate astea pentru o aventură care nu existase niciodată. Ce fel de femeie

credea domnul Miller că e ea? Nimeni n-o insultase vreodată pe Joanna în felul acesta. Cu nervii încordați la extrem, furioasă peste măsură, mergea repede, fără să-i pese de ploaie, de stradă sau de trecătorii pe care îi îmbrâncea fără să-și dea seama.

— Atenție!

Strigătul se auzise în clipa în care Joanna se pregătea să traverseze șoseaua udă. Totul se petrecu foarte repede. Un scrâșnet de pneuri acoperi zarva din jur. Tânăra femeie simți cum cineva o apucă de braț și apoi că e proiectată pe asfalt. Doamne, cât de rău o durea capul... Acesta fu ultimul ei gând conștient; după aceea o perdea neagră îi acoperi creierul.

Când își reveni în simțiri, Joanna simți o durere de cap groaznică. Nu încercă să se miște, nici să deschidă ochii: presimțea că cel mai mic gest ar fi putut să-i amplifice durerea. Îi scăpară câteva cuvinte incoerente, ușoare proteste neadresate nimănui în mod special. Își pierdu din nou cunoștința.

— Joanna...

Vocea care îi pronunțase numele i se părea cunoscută.

— Charles...

Deschise ochii cu greutate, iar privirea ei o întâlni pe cea a lui Hugh Miller.

— Nu, sunt eu, Hugh.

— Pleacă! gemu ea închizând ochii.

Când îi deschise din nou ceva mai târziu, era singură. Poate că visase!? Dar unde se afla de fapt? Atentă să nu-și miște capul, Joanna privi în jurul ei. O cameră de spital... Lucru care

nu o surprinse prea tare. Undeva, în subconștient, recunoscuse zgomote și mirosuri care aminteau de un astfel de loc. Joanna nu avea însă nici cea mai vagă idee despre felul în care ajunsese aici, iar mintea ei refuza orice gând mai profund.

— Aha, fetița noastră s-a trezit în sfârșit! Nu e bine să dormiți așa mult. Doctorului nu-i place asta deloc.

Încă una dintre asistentele acelea care se adresau bolnavilor ca și cum aceștia n-ar fi avut mai mult de șase ani... Joanna o examină în tăcere pe tânăra în halat alb care venise la capul patului ei și care, cu o mișcare sigură, îi lua pulsul.

În vreme ce însemna diverse cifre pe fișa atârnată de piciorul patului, Joanna o întrebă:

— Ce caut aici?

Asistenta zâmbi.

— Ați fost cât pe-aci să intrați sub roțile unui autobuz.

Ia te uită... Joanna nu-și mai amintea de nici un autobuz!... Totuși, undeva, într-un cotlon al minții, începea să i se contureze o scenă: cineva îi strigase «atenție!», apoi un braț puternic o strânsese cu fermitate... apoi căderea... Dumnezeule, deci fusese victima unui accident! Îi apărură brusc în minte și alte detalii: întâlnirea cu Hugh Miller, acuzația de șantaj... Un murmur de nemulțumire îi scăpă fără să vrea la amintirea acestor secvențe.

— Vă e rău? o întrebă îngrijorată asistenta.

Joanna vru să nege printr-o mișcare a capului, dar gâtul ei refuza s-o asculte. Încercând să-și miște atunci mâna descoperi că tot brațul și umărul o dureau îngrozitor.

— Ce răni am?

— Doar câteva vânătăi acolo unde v-ați lovit de asfalt și o ușoară tăietură la tâmpla dreaptă. Nu, nu atingeți pansamentul! porunci ea brusc, văzând că Joanna încearcă să ducă mâna la tâmplă.

— Asta-i tot?

I se părea puțin pentru o internare în spital.

— Nu vă ajunge? Socotiți-vă norocoasă c-ați scăpat doar cu atât. Dacă n-ar fi fost cineva să vă tragă înapoi, n-ați mai fi stat acum de vorbă cu mine.

— Așa, deci! zise Joanna cu un aer absent.

Privirea îi întârzie preț de câteva secunde pe dreptunghiul întunecat al ferestrei. Era deja noapte când plecase de la Ruytons. Când fusese oare asta, cu câte ore mai înainte?

— În ce zi suntem?

— Duminică și e aproape ora șase. Imediat vi se va aduce cina.

— Duminică! Dar cât o să mă mai țină aici? Sunt bine, nu? Sau îmi ascundeți ceva...

Instinctiv, încercă să-și miște degetele de la picioare sub cearșafuri. Slavă Domnului, putea!

— De ce v-am ascunde ceva? Uitați, dacă asta vă liniștește, aflați că vă dăm drumul mâine, după vizita domnului doctor. Până atunci, vă sfătuiesc să vă odihniți. Și să vă gândiți la cineva apropiat: nu toată lumea are așa prieteni simpatici ca dumneavoastră.

Prieteni?... Kelly... Păi cum aflase Kelly că ea e la spital?

— Nici măcar n-ați observat buchetul acesta splendid pe care vi l-a adus și nici n-ați deschis plicul.

Joanna zărise într-adevăr niște flori, dar nu le băgase în seamă. Gânditoare, privi buchetul: narcise galbene amestecate cu lalele viu colorate. Florile erau cu adevărat superbe.

— Cine a sunat la Kelly să-i spună că sunt aici?

— Îl cheamă Kelly?

— Cum adică... „îl"?

— Da, pe prietenul dumneavoastră care a venit să vă vadă puțin după ce vi s-au făcut formele de internare. Cel care v-a adus flori în după-amiaza aceasta. Desigur, n-a vrut să vă deranjeze, pentru că dormeați. Dar a spus că va mai veni și mâine ca să vă ducă acasă. E un bărbat foarte chipeș, dacă-mi permiteți să-mi dau și eu părerea.

— Presupun că tot el a aranjat să fiu lăsată singură în camera aceasta? întrebă Joanna pe un ton ambiguu.

— Desigur. Dacă nu vă place camera, pe el trebuie să-l trageți la răspundere, fiindcă el s-a ocupat de toate.

O, are să-l tragă la răspundere, și asta neîntârziat! Prin intermediul unui avocat!

După ce plecă asistenta, Joanna luă plicul pus la căpătâi, sprijinit de vaza cu flori, și îl studie cu o mutră scârbită. Pe el era însemnat numele ei, «Joanna Warren», cu un scris ferm, voluntar. Își aminti atunci mâna aceea lungă și bronzată care ținea stiloul pregătit să completeze cecul. Oare Hugh Miller era în spital? Poate că, în marea lui bunătate, adăugase un supliment la cele două mii de lire pentru acoperirea cheltuielilor acestei camere pentru o singură persoană! Respingător om...! Simți aproape o plăcere când rupse plicul cu mișcări lente, mai întâi în două, apoi în patru. Puse bucățile de hârtie lângă vaza cu flori.

Văzându-le, infirmiera fu de-a dreptul uimită și indignată când ajunse în camera ei la vizita de după cină. Bineînțeles, nu-și permise nici un comentariu nepotrivit sau vreo întrebare indiscretă, însă privirea ei întârzie destul de multă vreme pe bucățile de hârtie pentru ca Joanna să nu-și dea seama de curiozitatea și de stupefacția ei.

În vreme ce-i lua pulsul, asistenta îi spuse:

— Vi s-a dat voie să vă sculați și să mergeți singură la toaletă.

— Ce favoare...

Câteva clipe mai târziu, Joanna se studia în oglinda din baie. Bineînțeles, baia era exclusiv pentru folosința ei, lucru pe care îl datora bunelor intenții ale domnului Hugh Miller. Toată partea stângă a feței îi era plină de vânătăi urâte peste care își trecu mâna cu precauție înainte de a pipăi cucuiul enorm de sub pansamentul ce-i acoperea tâmpla. N-avea un aspect prea plăcut! Brusc și fără vreo explicație logică, tresări la gândul că Hugh Miller o văzuse așa, și un sentiment de mânie o cuprinse. Cum de îndrăznise s-o viziteze după comportamentul incalificabil pe care-l avusese în birou? Și apoi, cine putuse să-i anunțe accidentul?

Era o întrebare la care Joanna nu va cunoaște cu siguranță răspunsul niciodată, căci hotărârea ei era luată: nu va mai fi aici când el va veni s-o caute.

Din păcate făcuse o greșeală încrezându-se în vorbele asistentei. La ora unsprezece doctorul încă nu venise. Iar fără aprobarea lui era imposibil să plece din spital. Așteptându-i vizita, îmbrăcată încă în cămașa de noapte și așezată pe pat, Joanna fierbea de nerăbdare.

În sfârșit își făcu apariția, însă nu stătu nici măcar două minute: își aruncă o privire rapidă pe rănile ei, o sfătui să fie atentă și îi confirmă că poate pleca. Mânioasă, Joanna se schimbă în grabă, dornică să părăsească locul acela cât mai repede cu putință. Își aranjă puțin părul în oglinda din baie, astfel încât să ascundă cât mai bine porțiunea tumefiată a chipului ei. În acest timp o voce de femeie o strigă.

— Prietenul dumneavoastră a sosit, o anunță infirmiera cu un surâs larg.

Apoi, se retrase, lăsându-i pe cei doi să se privească într-o tăcere de plumb.

Joanna nu-l mai văzuse până atunci pe Hugh în picioare. Așa că îi analiză rapid întreaga înfățișare, cam în același fel cum făcuse și el cu ea la prima lor întâlnire. Înalt, mult mai înalt decât și-ar fi imaginat, zvelt, îmbrăcat într-un costum impecabil de culoarea antracitului, domnul Miller avea exact aspectul omului de afaceri care a reușit. Într-un cuvânt, nu-i lipseau nici prestanța, nici... farmecul, iar Joanna trebui să recunoască, iritată, acest lucru.

— Ce căutați aici?

Agresivitatea ei îl făcu să zâmbească — pentru prima oară de când îl cunoștea —, iar acest zâmbet nu o lăsă indiferentă.

— Cum vă simțiți? Arătați mai bine.

Evident, nu-i luase în seamă întrebarea și Joanna avu impresia că evita cu tact să-i privească rănile.

Cu un gest automat vru să se asigure dacă bretonul i le acoperea bine, însă se abținu la timp, indignată de acest reflex care o trăda în propriii săi ochi — un gest reflex de cochetărie al femeii aflate în preajma unui bărbat seducător!

Arătând spre plicul făcut bucăți, Hugh Miller zâmbi ironic și-i zise:

— Constat că ați citit răvașul meu.

— Vă înșelați, domnule Miller, nu l-am citit. Și vă repet întrebarea pe care v-am pus-o mai devreme: Ce căutați aici?

El ridică ușor din umeri.

— Am venit să vă duc acasă.

— Nu-i nevoie să vă dați osteneala. Mă lipsesc de serviciile dumneavoastră! Nu știu prin ce tertipuri ați reușit să mă găsiți aici. Aflați că atențiile înduioșătoare pe care mi le-ați acordat — această cameră individuală, florile — n-au asupra mea nici un efect. Am de gând să contactez un avocat chiar astăzi. Vărul dumneavoastră mi-a furat un opal de o valoare foarte mare sau, mai bine zis, i l-a furat mamei mele. Dacă nu recuperez această piatră, casa Ruytons va auzi de mine! Așa că vă dau un sfat: încercați să luați legătura cu vărul dumneavoastră și să-mi recuperați bijuteria, sau dacă nu, căutați-vă un avocat bun.

Nemaiputând să-și mențină sângele rece, Joanna conchise cu o voce tremurătoare de mânie:

— Și dacă îndrăzniți să-mi mai vorbiți vreodată cum ați făcut-o la dumneavoastră în birou... Acum plecați odată!

Văzându-l că se îndreaptă spre ieșire, Joanna crezu că se supune dorinței ei, însă el se mulțumi să închidă ușa, apoi se întoarse pentru a-i ține piept.

— N-o să plecăm nici unul până nu spun ce am de spus. Înainte de toate, n-am recurs la nici un „tertip“, cum spui dumneta, ca să te găsesc. Cei de la spital au sunat vineri seara la magazin, imediat după... accidentul dumitale.

Joanna nu putu să nu remarce cu uimire felul în care i se adresase, precum și ezitarea pe care o avusese când pronunțase cuvântul „accident".

— Totuși, chiar și dacă asta nu s-ar fi întâmplat, tot aș fi încercat să te găsesc, Joanna, căci trebuie să-mi cer scuze pentru atitudinea mea de vineri. Am vorbit cu Charles la Paris și mi-am dat seama ce gafă monumentală am făcut. O greșeală regretabilă...

Hugh Miller spusese aceste vorbe cu un surâs de scuză la care Joanna rămase indiferentă de această dată.

— O greșeală regretabilă... Câtă indulgență aveți în ceea ce vă privește! Dacă dumneavoastră credeți că...

— Și dacă ai fi citit biletul meu înainte de a-l rupe, ai fi înțeles din ce cauză am făcut acele presupuneri pe seama dumitale. Dar n-am să te mai bat la cap cu asta acum. Vreau doar să știi, Joanna, că îmi pare nespus de rău că am făcut această greșeală. Sincer, îmi pare rău.

Se întrerupse o clipă, sperând probabil că ea avea să-i primească scuzele cu un „vă iert, să nu mai vorbim despre asta". Dar pentru că Joanna tăcea, neavând cuvinte destul de grele pentru a-și exprima indignarea, el continuă:

— Cât despre opal, pot să te încredințez că e în siguranță și că Charles n-a avut intenția să ți-o fure. Întâmplarea aceea cu cecul a fost o neînțelegere. Fii sigură, Joanna, că n-ai să fii păgubită cu nimic în afacerea asta, îi spuse el zâmbind.

Joanna îl privea înmărmurită. Ce fel de om era acest Hugh Miller dacă putea veni liniștit să-și ceară scuze după ce o acuzase de șantaj și Dumnezeu mai știe de ce alte lucruri!? Obrăznicia acestui individ nu cunoștea limite!

— Vreau să-mi recuperez acest opal.

— Dacă ții neapărat...

— Da, țin neapărat! Și nu vreau să vă mai văd niciodată nici pe dumneavoastră, nici pe vărul dumneavoastră!

După ce spuse aceste cuvinte, Joanna își luă pardesiul, însă o mișcare pe care o făcu când vru să-l îmbrace îi smulse o grimasă de durere. Hugh se grăbi s-o ajute, însă ea îi strigă:

— Lăsați-mă!

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru infirmiera.

— Tot aici? Sper că nu vă deranjez?

Fără îndoială, aceasta își imaginase că-i întrerupe din vreo efuziune amoroasă. Joanna putuse să-și dea seama de acest lucru după zâmbetul ei complice, iar asta îi mări și mai mult indignarea. De bine-de rău, reuși să-și îmbrace pardesiul fără ajutorul nimănui, apoi își luă geanta.

— De data asta cred că suntem gata, o anunță Hugh pe asistentă cu un zâmbet poznaș.

Și fără să ezite, o luă pe Joanna de braț și o conduse spre ieșire.

— Să aveți grijă de ea. Și n-o mai lăsați să traverseze pe unde nu trebuie, spuse ironic infirmiera.

Față de Joanna se arătă mai protocolară.

— Să nu uitați recomandările domnului doctor, domnișoară Warren: multă liniște și odihnă o zi-două, iar după aceea evitați orice imprudență.

Hugh îndrăzni să răspundă în locul ei:

— Nici o grijă, domnișoară, așa va face. La revedere!

Limuzina lui îi aștepta afară, parcată pe două locuri în fața intrării principale a spitalului. Când îi văzu coborând treptele

parcării, șoferul ieși în grabă din mașină ca să le deschidă portiera. Joanna se așeză pe bancheta din spate, într-o tăcere morocănoasă, însă încântată în sinea ei că poate profita de comoditatea unui asemenea mijloc de transport... chiar dacă n-ar fi mărturisit acest lucru pentru nimic în lume. Mișcările pe care le făcuse ca să ajungă din cameră până aici o costaseră un efort mult mai mare decât și-ar fi imaginat; iar perspectiva unui drum cu autobuzul până la hotel îi dădea fiori.

După ce Hugh se așeză lângă ea, Joanna îi dădu adresa șoferului, apoi, ca să nu încurajeze nici o încercare de conversație, închise ochii și își rezemă capul de spătar. Acest moment de destindere îi permise să-și pună puțină ordine în gânduri... Căci pe parcursul scurtului drum de la cameră la mașină, tânăra femeie simțise cu o acuitate surprinzătoare apropierea acestui bărbat care o ținea de braț. Chiar și acum, deși părea stupid și inexplicabil, prezența lui îi menținea starea de încordare, de nervozitate.

— Cred c-am ajuns. Aici este?

Vorbindu-i, Hugh își puse o mână pe mâna ei. Cu ochii măriți de uimire, Joanna se feri brusc, ca și cum această atingere ar fi ars-o.

Da, aici era. Tânăra recunoscu fațada austeră în stil victorian a hotelului, cu ușa de la intrare susținută de coloane grele a căror vopsea se cojise pe alocuri.

Încordată, îi răspunse:

— Da. Vă mulțumesc că m-ați însoțit, domnule Miller. Nu uitați să-mi înapoiați opalul, vă rog.

Șoferul coborî să-i deschidă portiera, însă Joanna fusese mai rapidă: ieșise deja din mașină și urca scara ce ducea la intrarea în hotel. Punea piciorul pe a treia treaptă, când mâna lui Hugh Miller îi prinse încheietura.

— Încetișor, Joanna. N-ar trebui să te grăbești așa.

— Nu mă atingeți. Cât despre sfaturile dumneavoastră, să mi le dați atunci când vi le voi cere eu, bine?

Cu o mișcare fulgerătoare se eliberă și continuă să urce, de data aceasta mai încet... Nu ca să-l asculte pe Hugh Miller, ci pentru că efortul pe care-l făcuse când urcase primele câteva trepte îi dădea un ușor vertij.

Departe de a fi descurajat de aceste cuvinte, veni după ea până la recepție. Exasperată, Joanna hotărî să-l ignore.

Observând-o de la pupitrul său, Mary, recepționera, o salută:

— Bună ziua, domnișoară Warren! Ați fost plecată în week-end? Vai de mine... dar ce vi s-a-ntâmplat?

— Am mesaje? întrebă Joanna sec, fără a-i răspunde la întrebare.

Mary nu-i răspunse nici ea decât printr-o vagă mișcare a capului. Toată atenția ei era îndreptată acum spre Hugh Miller. Adevărul era că un bărbat atât de distins ca el nu trecea în fiecare zi pragul acestui hotel modest.

Lăsând-o pe Mary să-l admire pe însoțitorul ei, Joanna o luă spre scări... urmată îndeaproape de Hugh Miller. Înainte de a urca, se întoarse către el.

— Vă mulțumesc încă o dată, domnule Miller, dar nu-i nevoie să mergeți cu mine mai departe. Vă rog numai să-mi înapoiați opalul și nu vom mai avea nici un motiv să ne deranjăm unul pe celălalt.

Instinctiv, vorbise cu voce joasă, astfel încât cuvintele sale să nu ajungă la urechile lui Mary. Hugh, însă, nu se obosi să-și ia atâtea precauții.

— Nu fi ridicolă, îi spuse el cu voce tare, luând-o de braț. Haide... urcă, dar încet. Sau preferi să te duc în brațe?

Își însoți ultimele cuvinte de un zâmbet iscoditor, iar Joanna, sătulă de atâta încăpățânare, îl lăsă s-o conducă de-a lungul celor patru rânduri de trepte pe care trebuia să le urce pentru a ajunge în camera ei.

Ajungând în sfârșit la ultima treaptă, cu răsuflarea tăiată, încercă din nou să se debaraseze de acest personaj inoportun.

— Mulțumesc, domnule Miller. La revedere.

— Pentru Dumnezeu, Joanna... Știu că ești supărată pe mine și pe bună dreptate. Dar, te rog, nu mai fi atât de protocolară, nu-mi mai spune tot timpul **domnule Miller**. Prenumele meu este Hugh. N-are rost să păstrezi distanța, nu vreau decât să te ajut. Și chiar dacă sunt sau nu binevenit, am să te duc până în cameră. Și n-am să plec de-acolo decât după ce vom clarifica toate neînțelegerile noastre de până acum. Așa că, hai să mergem.

Camera i se păru Joannei și mai mică, și mai neprimitoare ca de obicei. Iar acum era și mult mai friguroasă! Probabil că și Hugh Miller împărtășea această impresie, căci primul lui gest fu acela de a aprinde radiatorul electric. Apoi îi ordonă sobru:

— Ține-ți încă puțin pardesiul pe tine și întinde-te pe pat. Presupun că nu putem conta pe serviciul în cameră ca să facem rost de puțin ceai.

— Nu, nu suntem într-un hotel de patru stele, după cum vezi.

Din spirit de contradicție, Joanna rămase în picioare în loc să-i asculte sfatul lui Hugh. De fapt ar fi vrut foarte mult să se întindă, căci își pierduse și ultimele puteri când urcase cele patru etaje.

— Mă întorc imediat, îi spuse Hugh grăbit, după care dispăru.

Rămasă singură, Joanna se duse să se sprijine de pervazul ferestrei. Aici regăsi același spectacol dezolant pe care-l privise și vineri. Ba poate chiar mai dezolant. Din cauza vremii și a imaginilor de afară se simțea și ea morocănoasă, indispusă și oarecum confuză. Trebuia să fie și din pricina accidentului, fără îndoială. Totuși, ideea că-și va recupera opalul ar fi trebuit nu s-o entuziasmeze, dar măcar s-o facă să se simtă mai ușurată. Căci în această privință, Joanna avea încredere în Hugh Miller. Însă doar în această privință, fiindcă în rest avea față de el cele mai mari rezerve...

De ce se oferea el atât de mult s-o ajute, de exemplu? Din moment ce opalul nu fusese furat, nu mai exista nici un pericol ca ea să declanșeze un scandal prin intentarea procesului. Atunci, de ce atâtea insistențe? De ce atâta bunăvoință? Să vrea, oare, să-și răscumpere greșeala pe care o făcuse față de ea atunci când o judecase atât de aspru? Puțin probabil! Un bărbat așa de arogant cum era Hugh Miller s-ar fi mulțumit cu câteva scuze expeditive. Ceea ce făcuse deja...

Atunci, ce se afla în spatele acestui comportament?

Capitolul 3

— Ar fi trebuit să fii culcată.

Încruntând sprâncenele, Hugh închise ușa camerei cu piciorul pentru a nu pune în pericol echilibrul platoului cu care venise și pe care așezase două cești și un ceainic. Văzând privirea întrebătoare a Joannei, îi dădu explicația:

— Recepționera a fost foarte amabilă și s-a arătat extrem de înțelegătoare.

— A!... Înțeleg.

Fusese nevoit să-și pună la bătaie farmecul pe lângă Mary care, bineînțeles, nu-i rezistase. Cât de proaste sunt femeile uneori!...

Indignată de această idee, Joanna îl urmărea cu o privire neprietenoasă cum pune tava pe o masă dintr-un colț al încăperii și cum se înclină apoi spre ea, ceremonios.

— Doamna este servită...

Atât gestul, cât și cuvintele erau atât de neașteptate, iar

privirea lui Hugh atât de jucăușă, încât Joanna, dezorientată, zâmbi împotriva voinței sale de acest mic interludiu umoristic. Surâsul ei, însă, se stinse instantaneu.

— O să obosești dacă mai stai mult în picioare. Trebuie să stai în pat, amintește-ți ce ți-a spus asistenta.

— Mă plictisești. Și apoi, cu ce drept îmi dai ordine? Din câte știu, nu ești medic.

Hugh zâmbi.

— Nu tocmai. Cel puțin nu cred că mi-ar sta prea bine în uniformă albă. Ce crezi? Dar să nu lăsăm ceaiul să se răcească. Ar fi păcat, după toate eforturile pe care le-am făcut ca să-l obțin.

Un alt zâmbet dezarmant apăru pe chipul lui în timp ce rostea aceste cuvinte, iar Joanna se lăsă din nou cucerită preț de câteva secunde. Numai câteva secunde... Așezându-se pe singurul scaun din încăpere, ea își luă un aer concentrat și protocolar pentru a-l aborda:

— Ascultă, domnule Miller.

— Hugh.

— Hugh, se corectă ea fără tragere de inimă. Nu crezi că exagerezi puțin cu ceea ce faci pentru a-ți repara comportamentul de vineri, chiar dacă a fost atât de nedemn? Da, am spus nedemn, își întări ea ultimele cuvinte, văzând că Hugh ridică din sprâncene.

Și ca să prevină orice întrerupere din partea lui, îi vorbi pe un ton cât se poate de ferm:

— Mă rog, ce-a fost a fost, n-are sens să mai discutăm, ți-ai cerut scuze... le-am acceptat. De altminteri, mi-ai promis că-mi vei înapoia opalul, consider că suntem chit. Așa că acum, te

rog, scutește-mă de grija ta maternă și nu mă mai cocoloși atâta. În primul rând pentru că începe să mă enerveze, și în al doilea rând pentru că nu-ți stă bine deloc.

Hugh nu răspunse imediat; turnă ceai în cești păstrându-și pe chip masca aceea indiferentă, distantă, care o șocase atât de tare încă de la prima lor întâlnire. Atmosfera deveni apăsătoare în camera cufundată brusc în tăcere. În sfârșit, după ce-i întinse ceașca, Hugh spuse:

— Îți datorez o explicație. Iar tu ești datoare s-o asculți.

— Eu, să-ți fiu datoare cu ceva?

Ultragiată, Joanna își puse ceașca pe tavă fără s-o fi dus măcar la gură.

Nici Hugh nu se atinsese de a lui. Începuse să se plimbe prin cameră cu pași mari. Dintr-o dată se întoarse spre ea și o țintui cu o privire dezaprobatoare.

— De ce nu mi-ai spus nimic de opalul ăla înainte de a o lua la fugă din biroul meu vineri? De ce m-ai lăsat să-mi fac o părere nepotrivită despre tine?

— Cum? Greșești, **domnule Miller**. Se presupune că dumneata trebuia să-mi ceri aceste explicații, nu să ți le dau eu, și oricum, nu mi-ai lăsat timp să zic nici două cuvinte, din câte-mi amintesc. Așa că nu încerca să mă învinuiești pe mine de presupunerile tale josnice, care nu sunt altceva decât rodul imaginației tale perverse! Și-apoi, de ce fel de șantaj mă bănuiai? În ziua de azi, „scăpările“ unui bărbat însurat nu mai șochează pe nimeni. Pe ce lume trăiești, **domnule Miller?**

Aici, Joanna se întrerupse brusc, conștientă deodată de interpretarea care putea fi dată cuvintelor ei. Interpretare pe care Hugh Miller nu ezitase s-o facă, se vedea după expresia

glacială de pe chipul lui, expresie care era suficientă pentru ca tânăra femeie să-și dea seama de acest lucru. Pentru el nu mai exista nici un dubiu acum că existase o aventură între ea și vărul lui, Charles. Cum să mai repare gafa aceasta?

— Eu nu... Nu este nimic între...

Hugh întrerupse aceste cuvinte incoerente.

— Nu e nevoie să te justifici, Joanna. E o problemă personală care nu mă privește. Totuși...

— Într-adevăr, nu te privește! îi răspunse ea, urându-se pentru că se fâstâcise mai devreme.

N-are decât să creadă ce vrea despre ea! Oricum n-o interesa câtuși de puțin acest aspect.

Hugh își continuă ideea, netulburat de intervenția Joannei:

— Totuși aventurile extraconjugale ale vărului meu nu pot să mă lase total indiferent din moment ce este însurat cu sora mea și, în plus, aceasta este însărcinată cu primul lor copil.

Joanna rămase mută. Încântat de efectul pe care-l obținuse, Hugh întări:

— Cât de uimitor ți s-ar putea părea, Charles n-are nici un chef să-și pună în pericol căsnicia.

Privirea neîncrezătoare a Joannei îl făcu să mai spună:

— Știu, poate pare greu de crezut, dar ăsta-i adevărul. Vărul meu are un defect major: e incapabil să reziste farmecului unei femei frumoase când e plecat de acasă. Însă aventurile acestea trecătoare n-au avut niciodată pentru el vreo semnificație. Nu e foarte plăcut pentru tine să afli asta, recunosc, dar așa e Charles...

— Înțeleg... Un afemeiat înveterat, cu alte cuvinte.

— Cam așa ceva... De altfel, acest comportament i-a adus de câteva ori serioase bătăi de cap. S-a întâmplat uneori ca aceste doamne să simtă pentru el o afecțiune pe care n-o luase în calcul. Îmi amintesc în special de o tânără care nici nu concepea să se despartă de el și îl amenința cu scandalul.

— Și-mi imaginez că tu, ca văr al lui, ai fost însărcinat să-i cumperi tăcerea acestei femei? îl întrebă Joanna sarcastic.

— Haide, Joanna... de data asta am intervenit eu numai pentru că Charles era plecat. Văzându-ți încăpățânarea, m-am gândit că...

— Mulțumesc, scutește-mă de astfel de detalii. Pot să-mi imaginez la ce te-ai gândit!

— Îmi pare rău, Joanna, ți-am mai spus, zise Hugh posomorât.

— Îți pare rău, îți pare rău! Crezi că ți se poate trece cu vederea felul în care te-ai comportat, numai pentru atât?

Surescitată, Joanna se ridică de pe scaun și se duse la fereastră. În acest timp, spre surprinderea ei, simți cum i se pune un nod în gât.

— Nu, nu cred...

Cuprinsă de emoție, nu-l auzise pe Hugh apropiindu-se. Timbrul vocii sale blânde îi răsună în ureche și o făcu să se încordeze.

— Ce ți-a promis Charles?... Sunt convins că ți-a promis ceva ca să te facă să vii aici tocmai din Australia. Doar n-ai făcut-o din dragoste...

Nu era o întrebare. Totuși era o urmă de îndoială în aceste ultime cuvinte și dincolo de îndoială, chiar un început de

furie. În alte împrejurări, Joanna ar fi spus-o urmă de gelozie. Dar în cazul acesta... Hugh n-avea nici un motiv să fie gelos pe vărul lui, chiar dacă ar fi fost convins că existase într-adevăr o legătură între ea și Charles.

— N-am plecat la îndemnul lui. Îmi plănuisem deja această călătorie la Londra.

— Asta nu dovedește nimic. Joanna, Charles ți-a promis ceva. Ăsta e stilul lui: face întotdeauna promisiuni frumoase. Așa a procedat în toate aventurile pe care le-a avut până acum.

Dar nu fusese nici o aventură între ei! vru să-i strige Joanna. Dar în fond, ce conta? Era sătulă să discute, să argumenteze; sătulă și în același timp nervoasă când îl simțea acolo, atât de aproape de ea.

— Ceea ce ai făcut e absurd! Absurd!

Ce voia să spună cu acuzația asta ciudată? Perplexă, tânăra femeie se întoarse spre Hugh și îi întâlni privirea furioasă.

— Ce sperai, Joanna? Să-l vezi venind fuga-fuga la căpătâiul tău la spital?

Îi trebui ceva timp ca să-și dea seama de sensul acestor cuvinte de neînțeles. Cum, era oare posibil? Hugh credea că se aruncase sub roțile unui autobuz din disperare! Din pricina eșecului sentimental!

După prima reacție de stupoare urmă o teribilă criză de râs necontrolată. Joanna începu să râdă, să râdă fără să se poată opri, sub privirea nepăsătoare a lui Hugh, care aștepta răbdător sfârșitul acestei izbucniri.

— Deci, ce ți-a promis?

— Chiar vrei să știi? O slujbă.

— La Ruytons?

— Bineînțeles, răspunse ea, ofensată că ipoteza aceasta îl mira atât de tare.

— A... Un post de vânzătoare... Poate că mai este încă posibil. Asta doar dacă oferta te mai interesează, desigur.

— Nu, mulțumesc, nu mă interesează! Mă lipsesc de pomana ta, domnule Miller! Sunt creatoare de bijuterii. Și sunt o creatoare cu un talent recunoscut, nu mi-e teamă s-o spun! N-aș accepta un astfel de post nici dac-aș ajunge pe ultima treaptă a decăderii.

Chipul lui Hugh exprima mirare, dar și un sentiment de jenă.

— Atunci pandantivul acela tu l-ai... N-aș fi crezut...

— Joanna!

Recunoscând vocea cristalină a lui Kelly, se duse să-i deschidă ușa.

— Joanna! Doamne Dumnezeule... ești rănită! Ce ți s-a întâmplat?

— O, nimic, Kelly. Un mic accident, atâta tot, îi răspunse puțin cam repezit Joanna. Intră.

Kelly nu se lăsă rugată. Privirea ei ascuțită observase deja prezența lui Hugh în cameră.

— Bună ziua...

Kelly își însoțise salutul de un surâs încântător, iar Joanna făcu prezentările:

— Hugh Miller, Kelly Jordan.

— Bună ziua, Kelly.

Când Hugh îi strânse mâna lui Kelly, Joanna văzu aprinzându-se în ochii lui acea licărire de interes pe care o are orice bărbat în prezența unei femei frumoase. Cu siguranță Hugh

nu era nepăsător la farmecul copilăresc al lui Kelly. După ce se făcură prezentările, toți trei rămaseră nemișcați, într-o tăcere apăsătoare.

— Poate că v-am deranjat, îndrăzni Kelly având aerul unui copil încurcat. Într-adevăr, era adorabilă, recunoscu Joanna în sinea ei.

— Nu, deloc, o asigură ea. De altfel, domnul... Hugh tocmai pleca. Nu-i așa?

— Scuzați-mă, îmi pare rău dac-am picat într-un moment nepotrivit, șopti Kelly retrăgându-se ușurel spre ieșire.

— Nu-ți face probleme, spuse și Hugh. E adevărat, eu mă pregăteam să plec, adăugă el prietenos.

În timp ce vorbea, se îndreptase și el spre ușă. Ajuns acolo, îi mai spuse lui Kelly, fără a uita să-i zâmbească:

— Dar sunt sigur că Joanna îți va aprecia compania. Tocmai a ieșit din spital și are nevoie să fie puțin răsfățată.

Apoi i se adresă chiar Joannei:

— Am să iau din nou legătura cu tine mai târziu. Odihnește-te.

După ce ieși, Joanna închise ușa în urma lui cu atâta putere încât aceasta se zgudui în țâțâni. Cât despre Kelly, ea rămăsese cu un zâmbet împietrit pe chip. Era cât se poate de clar că fusese cucerită de prezența lui Hugh.

— Povestește-mi tot, Joanna! Accidentul acela, cum s-a produs? E adevărat, chiar ai fost în spital? Și cine e bărbatul acesta așa de chipeș?

În surescitarea și nerăbdarea ei, Kelly o bombardase cu o tiradă de întrebări pe care i le pusese pe nerăsuflate, fără să aștepte măcar răspunsul la ele. Devenind deodată conștientă de comportamentul ei, îi spuse mai potolită:

— Vai, iartă-mă, Joanna. Nu prea te menajez. Ar trebui să te întinzi în pat, iar eu...

— Nu începe și tu! o repezi Joanna, neputându-se să se abțină. Dar să știi că până la urmă nu-i o idee chiar atât de rea.

Își dădu jos pardesiul și se întinse pe pat, lăsând să-i scape din piept un lung suspin de ușurare.

— Ce bine e...

După aceea, stând așa, întinsă în pat, se hotărî să-i satisfacă prietenei sale curiozitatea și îi povesti accidentul. Cu puțin noroc poate că Kelly o va lăsa după aceea că aibă puțină liniște. Ei bine, nu...

— Prietenul tău mi s-a părut de-a dreptul încântător, îi mărturisi ea.

— Cred că e reciproc, după părerea mea.

Într-adevăr, Joanna fusese uimită de felul în care fața lui Hugh se luminase când îi zâmbise lui Kelly. Ba chiar amintirea acesteia îi rămăsese surprinzător de clar întipărită în memorie.

— A, da? Crezi? întrebă Kelly în șoaptă, neîncrezătoare. E foarte seducător, recunosc, dar nu e genul meu de bărbat, din păcate. E prea sofisticat pentru gusturile mele. Dar voi doi faceți un cuplu perfect, după părerea mea. Vă cunoașteți de mult timp?

Un cuplu perfect! Joanna preferă să nu se gândească la sensul acestei expresii.

— Nu, răspunse ea laconic, ceea ce Kelly interpretă exact așa cum își dorise Joanna.

— Înțeleg... N-ai chef să-mi faci confidențe. Ai dreptate, trebuie să fii liniștită. În locul tău m-aș dezbrăca și m-aș băga

direct în pat. Dacă vrei, îți aduc ceva de mâncare pentru cină. Iar când am să ies, îi voi spune doamnei Layton să urce mai pe seară la tine să te vadă, bine?

— Da, desigur.

În momentul acela, Joanna ar fi acceptat orice în schimbul liniștii.

În sfârșit, Kelly plecă. Urmându-i sfatul fără să mai aștepte ceva, Joanna se dezbrăcă și se băgă în pat. O moleșeală ciudată pusese stăpânire pe ea, se simțea golită de toate puterile ei nu doar fizice, ci și morale. Într-atât o epuizase timpul petrecut cu Hugh Miller încât i se făcea rău numai gândindu-se sau amintindu-și conversația lor. Cum ar fi putut să uite că îi pusese pe seamă intenția de a se sinucide? Ea, Joanna Warren, să ajungă în postura amantei unui bărbat însurat, care încearcă, deziluzionată, să-și pună capăt zilelor din pricina unei decepții sentimentale! Pe cât era de comic, pe atât era de absurd! Și totuși, Joanna n-avea chef să râdă. Bărbatul acesta o rănise profund cu concluziile lui pripite. O rănise și o umilise.

Și unde mai pui că în viziunea lui Kelly ei doi formau un cuplu perfect! Prietena ei uita un lucru, și anume că Hugh Miller nu era nici genul ei de bărbat. Chiar deloc! De fapt orice femeie, cât de nechibzuită ar fi fost, n-ar fi putut decât să fugă de un asemenea om. Câteva clipe petrecute cu el fuseseră de ajuns pentru a-și da seama că nu era decât un monstru de aroganță și de cinism. Dovada era faptul că trata cu o indulgență inadmisibilă obiceiurile frivole ale vărului său, chiar dacă susținea că nu le aprobă. Și apoi, Hugh Miller era prea frumos, prea seducător. Avea un farmec viril la care toate femeile păreau sensibile: infirmierele, Mary, Kelly... **dar eu nu!** se

felicită ea. Chiar dacă... în mașină, când îl simțise atât de aproape, și apoi în cameră, devenise dintr-o dată ciudat de nervoasă și de vulnerabilă.

Era o experiență interesantă pentru Joanna, interesantă și îngrijorătoare. Era pentru prima oară când reacționa în modul acesta instinctiv în prezența unui bărbat chipeș. De obicei reușea, dacă nu să-și înfrâneze emoțiile, măcar să rămână stăpână pe ele. Cu Hugh Miller nu putuse să aibă nici un pic de autocontrol. Dar n-avea de ce să se îngrijoreze, din moment ce era hotărâtă să nu-l mai vadă vreodată. Gândul acesta îi oferi puțin confort psihic, așa că se cufundă într-un somn adânc din care nu se mai trezi decât după-amiză, când doamna Layton, proprietara, intră în cameră. Fusese informată de Kelly despre necazul Joannei și, roasă de curiozitate, venise să mai culeagă câteva detalii suplimentare în legătură cu accidentul.

A doua zi, nimeni din partea casei Ruytons nu veni să-i aducă înapoi opalul. Joanna își petrecu ziua așteptând în cameră. Starea de sănătate i se ameliorase suficient cât să i se pară frustrantă această lipsă de activitate, iar faptul că Hugh Miller nu-și ținuse cuvântul o înnebunea de furie. Bineînțeles, nu-i făcuse clar promisiunea de a-i înapoia pandantivul imediat, însă îi dăduse de înțeles că bijuteria era la Ruytons, gata oricând de a-i fi restituită.

Când Mary veni după-masă la ea în cameră, Joanna crezu că-i aduce opalul. Se înșela. Recepționera venea pur și simplu ca s-o anunțe că un anume „domn Miller“ telefonase pentru a se interesa de starea ei de sănătate și că insistase să n-o cheme la telefon până jos, la parter.

Deloc impresionată de aceste afirmații, Joanna se întrebă care puteau fi scopurile urmărite de Hugh Miller, din moment ce dădea atâtea dovezi gratuite de solicitudine. Putea foarte bine să se intereseze de sănătatea ei; Joannei puțin îi păsa! Singurul lucru care conta pentru ea era să-și recupereze pandantivul.

De altfel, dacă până a doua zi la prânz nu îi era restituit, se va duce în persoană la Ruytons și nu va pleca de acolo decât cu bijuteria în buzunar!

Sau poate că ar fi fost mai bine să ceară un cec de valoarea opalului? Maggie n-ar fi ezitat în această situație: ar fi preferat banii pandantivului, și mai ales onoarea de a-l fi vândut casei Ruytons. O ambiție pe care o avusese și Joanna într-un timp... dar după tot ceea ce se petrecuse... Bijuteria sau banii? Încă nu se hotărâse nici a doua zi după-amiză, când plecă să facă cumpărături cu Kelly pe Oxford Street.

Când se întoarseră la hotel cu brațele încărcate de pachete, Mary o strigă pe Joanna.

— Ai o scrisoare, Joanna!

— Mulțumesc.

Joanna cercetă plicul pe care i-l dăduse tânăra recepționeră. Se aștepta să aibă lipite timbre australiene și să vadă pe el scrisul nervos al mamei sale.

Kelly aruncă o privire indiscretă pe deasupra umărului ei, așa că Joanna se grăbi să-l ascundă în buzunar.

— Ruytons?

Întrebarea atât de simplă a lui Kelly ascundea în spatele ei o grămadă de alte presupuneri și curiozități.

— A venit recomandată, precizã Mary fără să încerce să-și ascundă dorința de a afla cât mai multe amănunte de la Joanna.

Urmărindu-i cu nerăbdare buzele, aștepta din partea ei o lămurire, un detaliu oricât de mic... care, însă nu veni. Joanna își dădea seama că era în centrul atenției, că devenise obiectul interesului lor. Era cât se poate de evident că statutul ei se schimbase; crescuse în ochii lor de când se întorsese la hotel la brațul lui Hugh Miller lunea trecută.

Fără a scoate vreun cuvânt, se îndreptă spre scară. Trebuia să fie vorba, fără îndoială, de un cec pentru opal. Așa că, Hugh Miller hotărâse în locul ei. Pentru moment, Joanna se simțea mult prea ușurată ca să-i mai poată purta pică în continuare.

— Nu-l deschizi? o întrebă Kelly care venea la doi pași în urma ei. E de la Hugh, nu-i așa? Proprietarul casei de bijuterii Ruytons. Când mi l-ai prezentat am făcut legătura și mi-am spus că...

Joannei nu i se păruse niciodată atât de obositor să urce cele patru etaje, iar vorbăraia necontenită a prietenei sale nu i se păruse niciodată atât de agasantă ca acum. Când ajunseră în fața ușilor, Kelly avu, slavă Domnului, inspirația să rămână la ea în cameră.

— Vin să te văd ceva mai târziu.

— Bine, pe curând, îi răspunse distrată Joanna.

De-abia intrată în cameră, scoase plicul din buzunar, dar în loc să-l deschidă, stătu o vreme să-l studieze. Numele societății Ruytons era gravat cu un rafinament sobru în colțul din dreapta. Literele aurite aveau ceva delicat și nobiliar, ca de altfel tot

ceea ce se raporta la prestigioasa casă de bijuterii... cu excepția proprietarului ei. El nu avea nimic nobil sau delicat!

Fără grabă, Joanna deschise plicul și scoase din el o foaie groasă de hârtie de culoare crem. Nici vorbă de cec, își zise ea în gând. Apoi citi scrisoarea... și o mai citi o dată, de data aceasta mai încet. Terminând, izbucni într-un râs nervos și merse să se așeze pe marginea patului, privind foaia de hârtie pe care o ținea în mână fără să poată să-și creadă ochilor.

Îi propunea un post de creatoare de bijuterii. Casa Ruytons îi oferea posibilitatea de a crea o nouă gamă de bijuterii din opal și îi cerea să ia legătura cu conducerea firmei pentru a putea discuta condițiile. Joanna puse scrisoarea pe genunchi cu o mână tremurătoare.

Era exact ceea ce-i propusese Charles. O singură diferență apărea: semnătura lui Hugh Miller.

Și totuși, ce înlănțuire ciudată de fapte! Într-o zi îi propunea cu jumătate de gură un post de vânzătoare, pentru ca peste două zile să... Dar de ce? În fond, nu știa nimic despre ea. A, da, îi spusese chiar ea că era o creatoare de bijuterii cu un talent recunoscut și acesta era adevărul. Creațiile ei fuseseră premiate de nenumărate ori în Australia. Dar ce dovadă avea Hugh Miller că era așa? Fără îndoială că se informase și că îi ceruse detalii și lui Charles, iar acesta îi vorbise despre ea în cuvinte pline de laudă. Totuși, patronul firmei Ruytons nu era Charles, ci Hugh Miller și judecând după felul în care vorbea despre vărul lui, era puțin probabil ca Hugh Miller să pună prea mare preț pe părerea acestuia.

Puțin câte puțin, neîncrederea, uimirea și suspiciunea o părăsiseră, pentru a face loc unei surescitări crescânde.

Ruytons... Dintr-o dată renăștea toată vraja pe care o provocase în gândul ei simpla pronunțare a acestui nume. Visul ei era din nou aproape, pe cale să se împlinească. Să lucreze pentru Ruytons, să-și poată exprima toată sensibilitatea prin aceste creații de bijuterii inedite pentru care va folosi pietrele de opal furnizate de Maggie...

Strângând în mână prețioasa-i scrisoare, Joanna se duse până la fereastră. Afară, o biată rază de soare palidă scălda într-o lumină blândă grădina dezolantă. Gândurile începură să-i zboare aiurea: își va putea permite să se mute din acest hotel lugubru într-un mic apartament pe care Kelly va accepta, poate, să-l împartă cu ea. Pentru a nu știu câta oară, Joanna reciti scrisoarea, deși îi cunoștea conținutul pe dinafară. Și dintr-o dată entuziasmul ei dispăru, ca și soarele timid de iarnă, înghițit de norii întunecați. Situația îi apăru în toată claritatea ei, iar realitatea era crudă. Cum putuse să se gândească măcar un moment că va lucra pentru Hugh Miller? În ochii lui, ea nu era decât o femeie de moravuri ușoare, capabilă să meargă până la șantaj. O femeie cu nervii suficient de slabi cât să fie în stare să se arunce sub roțile unui autobuz. Nu, mulțumesc, mândria și demnitatea mai presus de orice. Putea să-și păstreze oferta de muncă!

Cu un gest calm dar hotărât, Joanna rupse scrisoarea și aruncă bucățile de hârtie la coș. Apoi se duse să caute plicul rămas pe pat, îl privi o clipă cu dispreț și făcu și cu el același lucru.

Capitolul 4

A doua zi, Joanna se duse la un cabinet medical din cartier pentru a-și scoate pansamentul. Rana i se cicatrizase extraordinar de bine, cel puțin aceasta fusese concluzia doctorului când îi scosese cele două copci. Într-adevăr, abia se zărea o ușoară urmă în locul acela.

Ieșind din cabinetul medicului, Joanna o porni din nou la plimbare pe Oxford Street. De data aceasta, însă, nu pentru a se opri în fața vitrinelor; îi fusese suficient cât colindase cu Kelly prin toate magazinele de îmbrăcăminte cu o zi în urmă. Nu, tânăra femeie dorea pur și simplu să-și ocupe gândurile cu ceva, să uite de Ruytons, de Hugh Miller și de restituirea pandantivului.

Nu-i răspunse lui Hugh la scrisoare și nici nu avea de gând s-o facă. Cu siguranță că el își imaginase că o să sară pe telefon imediat ce o va fi primit. Ei bine, nu, domnule Miller! Era o mică răzbunare a cărei satisfacție o gusta din plin. Din păcate, o satisfacție care avea un puternic gust

amar, își spuse Joanna, căci, trebuia să recunoască, în adâncul inimii ei murea de dorință să ocupe postul. Ce importanță avea dacă Hugh Miller o considera o femeie ușoară, atinsă de nevroză? Însă Joanna nu reușea să facă abstracție de acest aspect, îi era pur și simplu imposibil să lucreze pentru o persoană care are o astfel de părere despre ea.

Când se întoarse la hotel, Kelly încă nu venise de la prima ei „mare întâlnire“ cu o agenție de modele. Joanna o văzuse pe prietena ei imediat după prânz, într-o stare de surescitare maximă... și mai frumoasă ca niciodată.

Fiind prea ocupată cu problemele ei, Kelly nici nu se gândise măcar să aducă vorba despre scrisoarea de la Ruytons și nici despre evoluția planurilor ei.

Chiar așa, planurile ei... Ce trebuia să facă Joanna? Să-și recupereze opalul și să ia primul avion spre Australia? Da, era o soluție, însă mândria ei o acceptă cu greutate. În fond, Ruytons nu era singura casă de bijuterii de pe piața londoneză. Mai erau și alte firme de renume care i-ar aprecia probabil stilul.

Joanna coborî la subsol să-și pregătească o ceașcă de ceai în bucătărioara pe care hotelul o punea la dispoziția clienților. Abia urcase înapoi în camera ei, că doamna Layton își făcu apariția, suflând din greu din cauză că urcase pe scări până la etajul patru. Joanna era chemată la telefon.

— E Kelly?

Probabil că prietena ei o căuta pentru a-i propune vreo întâlnire într-un bar. Și cine știe, poate pentru a sărbători un succes.

— Nu, este prietenul dumneavoastră, domnul Miller.

Ei poftim!

— Doar nu i-ați spus că sunt acasă?

— Ba da... Amintiți-vă că v-am văzut trecând prin hol adineauri, când ați sosit din oraș.

Ceva mai târziu, Joanna ridica receptorul aparatului de telefon rezervat clienților. Nici vorbă să poată conta pe o cât de mică intimitate: aparatul era așezat pe o măsuță de lemn, în mijlocul holului de la recepție. Oricine voia să audă conversațiile n-avea decât să ciulească urechea. Fapt pe care îl făceau acum atât Mary cât și doamna Layton...

— Joanna Warren, se prezentă ea pe un ton distant.

— Bună, Joanna. Sunt Hugh... Miller, găsi el de cuviință să precizeze după o scurtă pauză.

La auzul acestei voci atât de calde și profunde, se înfioră, ca sub efectul unei mângâieri. Dar, îi răspunse pe un ton glacial:

— Vă ascult, domnule Miller.

Se așternu un moment de tăcere. Joanna putea să-și imagineze perfect figura contrariată a corespondentului ei din ultimele zile.

— Credeam că ne spunem pe nume, Joanna. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc.

— Atunci e minunat.

— E minunat, nu-i așa?

Din nou tăcere...

— Doamna Layton mi-a spus că ai fost la doctor în după-amiaza asta... A, ți-a dat ieri scrisoarea mea?

— Da.

— Ei, și?

— Și nimic.

— Adică?

— Oferta dumneavoastră nu mă interesează. Vă mulțumesc, dar răspunsul e nu.

Spre mirarea ei, replica înțepătoare pe care o aștepta nu veni. Dimpotrivă, îi răspunse cu timbrul acela conciliant pe care îl folosesc adulții cu un copil gata să facă o prostie.

— Joanna, va trebui să stăm de vorbă despre asta.

— După părerea mea, domnule Miller, ne-am spus tot ce aveam să ne spunem. Aș vrea doar să știu când veți hotărî să-mi înapoiați opalul. Ați sugerat că...

— Hai să luăm cina împreună în seara asta, o întrerupse el.

— Nu.

— Am să trec să te iau la șapte și jumătate.

— Nici nu se pune problema! Doar n-o să mă obli...

Dar la ce bun să mai protesteze? El închisese deja.

— Fir-ar...

La rândul ei, Joanna trânti furioasă receptorul în furcă.

— Ați și terminat? o întrebă doamna Layton care trecea pe acolo ca din întâmplare tocmai în acel moment.

Joanna nu se putu abține să nu-i arunce o privire veninoasă. Prea tulburată de discuția cu Hugh, n-avea de gând să se formalizeze pentru a-i satisface proprietarei curiozitatea avidă.

Ce să facă? Se uită la ceas: cinci și jumătate. Bineînțeles, ar fi putut să iasă, să nu fie acasă toată seara. Dar ceva instinctiv îi spunea că Hugh ar fi așteptat-o la ușă, oricare ar fi fost ora la care s-ar fi întors.

Ce spera de la ea acest bărbat? Joanna nu găsi nici un răspuns satisfăcător. Ruytons nu avea nevoie de o gamă de bijuterii din opal pentru a-și mări reputația. Și cu atât mai puțin avea nevoie de ea, Joanna Warren, o necunoscută venită din Australia, care crea niște modele a căror modernitate suscita mai degrabă reticența unui număr mare de creatori de bijuterii. Și iată că unul dintre cei mai celebri dintre aceștia, Ruytons, insistă să o aibă la firma lui. Mă rog, nu chiar Ruytons, mai degrabă Hugh Miller. El era cel care ținea neapărat s-o vadă acolo, Joanna era convinsă de asta. Dar de ce? Poate că această cină îi va aduce un răspuns.

Până atunci însă, Joanna, prevăzătoare, hotărî să meargă să facă un duș, căci dacă întârzia prea mult, risca să nu mai prindă apă caldă. Se întâmpla adesea la sfârșitul zilei, când cei mai mulți clienți se întorceau la hotel.

După aceea, începu să se pregătească, ceea ce-i luă foarte mult timp. Ea însăși se mira de acest lucru, însă renunță repede să caute o explicație sau un motiv.

Joanna avea predilecție pentru negru. Așa că alese pentru această ieșire o rochie din cașmir neagră, strânsă pe corp, cu un model simplu și croită dintr-un material moale și mătăsos care-i îmbrăca silueta zveltă cu multă senzualitate. Pentru a mai atenua din sobrietatea culorii, își puse un colier din aur și argint răsucit în formă de spirală. Însă

chiar și numai auriul părului ei lung prins într-o parte cu o agrafă discretă, ar fi fost de ajuns pentru a-i lumina înfățișarea.

Își dădu cu puțin fard pe pleoape și pe obraz, cu câteva picături din parfumul ei preferat și coborî la recepție. Își ținea pardesiul pe umeri cu simplitate. Ajunsese cu câteva minute mai devreme, dar acest lucru n-o deranja. Dimpotrivă, Joanna chiar dorea să evite o nouă întâlnire cu Hugh în camera ei, date fiind reacțiile tulburătoare pe care el le trezise în ea data trecută și pe care prefera să le uite.

— Joanna! Ești superbă!

Ca o furtună, îmbrăcată din cap până-n picioare în alb și negru, Kelly se năpustea pe hol spre ea. Avea o privire plină de admirație pentru prietena ei.

— Mulțumesc, zise Joanna râzând, fericită în mod nejustificat.

— Ieși cu Hugh?

Joanna aprobă printr-o mișcare a capului, după care, pentru a preveni o altă întrebare indiscretă, se interesă:

— Și cum a fost la interviu?

— Perfect! O să-ți povestesc cu lux de amănunte mâine. Petrecere frumoasă!

După ce-i spuse aceste cuvinte, Kelly plecă în grabă spre scări, iar în celălalt capăt al culoarului ușa se deschise din nou, de data aceasta pentru Hugh. A apărut cu câteva minute bune mai devreme de ora prevăzută, gândi Joanna.

— Bună!

Zărindu-l pe noul sosit, Kelly îl salută de pe scară, făcându-i un semn vesel cu mâna la care Hugh răspunse în același fel, fără a uita să-i zâmbească amical.

Însă privirea lui se opri asupra Joannei... și nu era singurul care o studia atât de intens. Ochii doamnei Layton erau de asemenea pironiți asupra ei. Și poate că tocmai acest lucru o determină pe Joanna să-i adreseze lui Hugh unul din zâmbetele ei cele mai fermecătoare. Un zâmbet care îl luă prin surprindere pe bărbatul din fața ei. Dumnezeu știe ce gândea doamna Layton...

— Pari într-o formă de zile mari, remarcă Hugh. Arăți splendid!

Pe chipul lui se citeau admirația, uimirea, bucuria, iar zâmbetul și strălucirea înflăcărată din ochii lui căpătase o intensitate care o imobiliză pe Joanna. Simți că roșește cum nu mai roșise încă din perioada adolescenței.

— Mulțumesc, șopti ea.

Ei bine, seara începea prost dacă un mic compliment o făcea să se simtă atât de emoționată...

— Mergem? îi sugeră ea pripit.

În vreme ce se îndreptau spre ieșire, Hugh își ceru scuze:

— Îmi pare rău, n-am avut timp să trec pe-acasă să mă schimb. Vin direct de la birou.

Purta un costum dintr-o stofă groasă în care arăta mult mai seducător decât majoritatea bărbaților în cel mai elegant smoching. Și probabil că era conștient de acest lucru.

De data aceasta, îi deschise el însuși portiera mașinii. Se pare că șoferul nu era solicitat pentru ieșirile private. Sau, dimpotrivă, era vorba de o cină de afaceri? Joanna nu mai știa ce să creadă: scopul acestei întâlniri nu-i era prea clar, și poate aceasta era cauza bătăilor neregulate ale inimii ei.

— Nu mai ai pansamentul. Asta înseamnă că totul merge bine!?

Cu mâna pe cheia de contact, Hugh se întorsese spre ea examinând-o cu o privire lungă și scrutătoare, care o făcu să nu se simtă în largul ei. Aranjându-și o șuviță astfel încât să acopere cicatricea micuță, singurul semn care mai amintea de accidentul de acum câteva zile, ea îi răspunse pe un ton ușor agresiv.

— Da, foarte bine, mulțumesc.

Și conversația se opri aici.

Restaurantul unde o duse Hugh nu era prea departe de hotel. La drept vorbind, ar fi putut ajunge acolo și pe jos. Ascuns în fundul unei străduțe baroce din acelea atât de tipice pentru Londra, era genul de local unde nu ajungi niciodată din întâmplare, ci unde îți propui să vii special pentru un anumit fel de atmosferă. Nu era un loc deschis, cu neoane orbitoare, cu firma care îți sare în ochi de departe; avea o plăcuță modestă deasupra unei uși care putea foarte bine să fie aceea a unei case particulare. Probabil că marea parte a clienților o formau obișnuiții localului, iar Hugh părea să fie printre aceștia, judecând după amiciția cu care îi întâmpină patronul. Nimic nu semăna aici cu restaurantele de lux unde o invitase Charles la Sydney. Joanna ghici că Hugh a adus-o aici pentru simplul fapt că locul îi plăcea și probabil că se serveau mâncăruri de calitate.

Așezați la masa lor, încă nu pronunțaseră nici un cuvânt când chelnerul le aduse băuturile un whisky pentru Hugh, iar pentru Joanna numai apă minerală. Tânăra femeie era ferm hotărâtă să aibă mintea limpede și să-și poată păstra sângele rece când Hugh se va hotărî să pună cărțile pe masă. Oare cum

avea el să încerce s-o convingă să accepte postul? Joanna se aștepta la orice din partea lui, numai la ceea ce îi spuse el nu...

— Am vorbit cu mama ta alaltăieri. Când a fost asta, ia să vedem?... Luni, mi se pare.

Atât tonul lui cât și zâmbetul păstrau o dezinvoltură uluitoare. Și în ciuda uimirii ei profunde, Joanna nu putu să nu remarce privirea lui care-l trăda că stă în expectativă, observându-i reacția. Vocea îi tremura încă de o furie abia stăpânită în momentul în care reuși să-i răspundă:

— Cum ați îndrăznit să vă permiteți să-i telefonați mamei mele? Are destule probleme și fără s-o alarmați dumneavoastră cu vestea accidentului meu. Și mai ales cu interpretările eronate pe care le-ați făcut singur. M-am săturat până peste cap să vă văd amestecându-vă în treburile mele, domnule Miller!

În timp ce vorbea, Joanna se ridicase de pe scaun, decisă să plece. Văzu mâna lui Hugh ridicându-se, dar, crezând că e doar un gest de protest, nu se feri. Greșeală... Mâna îi cuprinse cu fermitate încheietura ca s-o oprească.

— N-am terminat încă, preciză el calm.

Ce să facă? Singura soluție ca să scape din strânsoarea lui era să facă un scandal, așa că preferă să se supună. Cu atât mai mult cu cât chelnerul venea tocmai atunci cu antreurile. Văzând zâmbetul complezent al acestuia, Joanna înțelese că-i lua drept doi îndrăgostiți care se țin de mână, ceea ce nu făcu altceva decât să-i sporească mânia. În sfârșit, Hugh se hotărî să-i dea drumul pentru a-i permite chelnerului să pună pe măsuța din fața lor cele două farfurii cu somon afumat.

Joanna ar fi putut atunci să se ridice și să plece. Dar la o chibzuință mai matură, hotărî să rămână. Hugh Miller avea să afle ce părere avea despre el!

Hugh nu-i lăsă timp să se dezmeticească, și cum rămaseră singuri, îi spuse:

— Se pare că nu sunt singurul care trage concluzii pripite. Cum poți să crezi că sunt în stare s-o îngrijorez pe mama ta spunându-i despre accident? Nu sunt chiar atât de lipsit de tact!

— Ce surpriză! Și eu care credeam că această calitate vă lipsește cu desăvârșire!

Neluând în seamă această remarcă sarcastică, Hugh continuă:

— Nu i-am spus nimic despre accident. Cât privește „interpretările mele eronate", te rog să mă scuzi. Nu ți se potrivește câtuși de puțin tipul sinucigașei, asta e evident. Chiar mă-ntreb cum o fi putut să-mi treacă prin cap un astfel de gând.

Spusese aceste cuvinte cu un zâmbet de căință, însă Joanna nu se lăsă impresionată.

— Ce vreți să-mi spuneți? Că i-ați dat telefon mamei mele pur și simplu pentru a sta de vorbă cu ea?

— Nu. Am sunat-o pe Maggie ca s-o informez că va primi un virament bancar pentru pandantiv.

Așadar, nu i se păruse necesar s-o consulte și pe ea în prealabil. Și în plus o sunase pe mama ei! Ce nerușinat! Iritată, Joanna se pregătea să riposteze, însă Hugh fu mai rapid ca ea.

— Și ca să cădem de acord asupra condițiilor comerciale ale achiziționării de pietre pentru creațiile tale. Vreau să-ți spun că Maggie era încântată de ideea de a lucra cu noi, încheie el cu un zâmbet răutăcios.

Ce să facă? Ce să spună? Să tune și să fulgere, să izbucnească în râs, să plece pur și simplu? Joanna nu mai știa ce atitudine să adopte.

— Sunteți într-adevăr cel mai meschin și cel mai viclean bărbat pe care l-am întâlnit vreodată! În comparație cu dumneavoastră, Charles e un amator!

Dintr-o dată expresia lui Hugh se înăspri.

— Mulțumesc. Îmi imaginez că era vorba de un compliment, nu-i așa?

— Imaginați-vă ce doriți! Un lucru e sigur: nu voi lucra pentru Ruytons. Și dacă sperați să mă faceți să-mi schimb părerea cumpărând opal de la mama mea, vă înșelați.

— Păcat... Maggie va fi dezamăgită. Era foarte fericită când a auzit că ți s-a oferit o slujbă la Ruytons.

În timp ce făcea aceste comentarii, Hugh luă o înghițitură din somonul din farfurie și o savură cu solemnitate.

— Mmm... Suculent, exact cum îmi place! Dar tu, Joanna, încă nu te-ai atins de somonul tău.

De data aceasta tânăra izbucni în râs. Atât un râs nervos cât și de amuzament; în orice caz, un râs care îi mărturisea neputința în fața unui interlocutor care, până în momentul de față, o dezarmase. Își începu și ea somonul care era într-adevăr delicios și îl savură așa cum se cuvenea: stropit cu un vin alb excelent pe care îl comandase însoțitorul ei. Cu atât mai rău pentru „mintea limpede"! Oricum, fie că mintea îi era limpede fie că îi era încețoșată, Joanna nu se simțea în stare să-i țină piept lui Hugh Miller.

Ea așteptă ca acesta să termine de mâncat și-l întrebă:

— De ce atâtea șiretlicuri ca să mă determinați să accept postul?

— Șiretlicuri? Ce șiretlicuri? întrebă Hugh cu un aer mirat și jignit totodată.

— Ei, știți dumneavoastră foarte bine la ce mă refer. Hai, spuneți-mi: de ce țineți atât de mult să lucrez la dumneavoastră?

— Pentru că ai calități indiscutabile.

Vorbe, gândi Joanna după ce depăși prima reacție de amor propriu satisfăcut.

— De unde știți dumneavoastră acest lucru?

— Pe de-o parte am constatat eu însumi când am văzut pandantivul; pe de altă parte, Charles m-a asigurat de talentul tău. Artistic... desigur.

Auzind această precizare, Joanna simți că roșește până în vârful urechilor.

— El este artistul familiei noastre, continuă Hugh cu o expresie ce părea să spună că el asociază acest har cu o maladie. Cât despre mine, eu sunt lipsit de orice simț estetic, așa că mă bazez pe Charles în tot ceea ce ține de aspectul creativ al profesiei noastre. Eu mă ocup de restul, de gestiunea afacerilor, în general, de la achiziționarea pietrelor până la salariul personalului. Și bineînțeles, am grijă ca artiștii firmei să nu ne ducă la faliment, încheie el ironic.

Joanna îi ascultă cu atenție confesiunile. Nu o mira câtuși de puțin că Hugh Miller nu era un artist. Era prea calculat, prea... materialist; cu adevărat tipul omului de afaceri.

— Edwards, șeful nostru de atelier, e de aceeași părere. Crede că ai mult talent. Mi-a spus că ar vrea să-ți vadă schițele. Sper că le-ai adus cu tine, nu?

Fără să se gândească, Joanna confirmă.

— Atunci, de ce n-ai începe de luni? Hai, Joanna, spuse el cu un zâmbet fermecător. Știu că abia aștepți să colaborezi cu Ruytons. De ce te prefaci că nu ești interesată?

— Nu mă prefac deloc. Pur și simplu... Ei, dar dumneavoastră n-ați putea să înțelegeți.

Era greu să-i spună că din cauza **lui** nu-și dorea postul.

— A! Charles... Din cauza lui Charles te încăpățânezi așa, nu?

— Nu!

Cu toată vehemența cu care-i răspunsese, Joanna își dădu seama că Hugh nu o credea.

— S-a întors de la Paris. N-ai vrea să-l revezi?

Fără să clipească, îi pândea răspunsul, gata să remarce și cel mai mic indiciu de pe trăsăturile ei. Joanna, impasibilă, îi susținu privirea pătrunzătoare și clătină din cap cu convingere.

— Nu, nu vreau.

— Hai, Joanna, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te mai gândi la el! De ce te temi? Că ai să-l întâlnești pe holurile firmei? Nu vine pe-acolo decât foarte rar, ca să discute cu Edwards despre colecțiile noi. Ar trebui să ți se pară suportabilă situația asta, nu crezi? Oricum, odată și-odată va trebui să uiți povestea. Așa că ar fi bine să te înarmezi cu curaj și s-o faci cât mai repede cu putință. Încearcă să ai o discuție cu el, dacă ți se pare că e necesar, și...

— Ajunge! Scutiți-mă, vă rog, de sfaturile dumneavoastră! Iată, accept postul! încheie Joanna, fără să-și dea seama de faptul că tocmai făcuse o schimbare de opinie de-a dreptul uluitoare.

În ciuda voinței sale, schiță un zâmbet. Era probabil pentru prima dată când cineva accepta un post la Ruytons în silă și după atâtea insistențe!

Cât despre Hugh, după prima reacție de surprindere, izbucni într-un râs sincer care răsună în mica sală și îi făcu pe câțiva clienți să le arunce priviri amuzate.

Din clipa aceea se ridicase bariera dintre ei, toate obstacolele fuseseră sfărâmate, ca și cum n-ar fi existat vreodată, iar cina continuă într-o atmosferă destinsă. Hugh se dovedi o companie interesantă și plină de bună dispoziție în același timp. Fascinată, Joanna îi asculta povestirile despre începuturile afacerii Ruytons cu un secol în urmă, când bunicul lui, venit din Olanda, fondase la Londra ceea ce nu era pe atunci decât o mică întreprindere familială. Câteva din amănuntele acestei povești îi fuseseră deja relatate de către Charles, însă mai lacunar, deoarece acesta prefera să vorbească mai mult despre sine, în timp ce Hugh îi schița un tablou de ansamblu, având grijă să-i ofere o perspectivă cât mai clară asupra societății unde ea avea să lucreze.

Joanna îi povesti și ea câte ceva despre familia și copilăria sa. Cuprinsă de emoție, evocă amintirea tatălui ei, care murise cu cincisprezece ani în urmă într-o mină de opal, din cauza prăbușirii unui perete al galeriei subterane. Își iubea meseria și nutrea o adevărată pasiune pentru pietrele minunate pe care le smulgea din măruntaiele pământului. Pasiune fatală, pentru că îl costase viața, ceea ce o adusese pe văduva sa în situația dificilă de a o crește singură pe unica lor fiică.

Fascinația opalului... În ciuda acestui accident tragic, atracția pentru piatra miraculoasă rămăsese în familie adânc

înrădăcinată, ca o obsesie. Luptându-se cu greutățile financiare, Maggie pusese pe picioare comerțul en gros cu aceste pietre rare. Astăzi, reputația ei nu mai lăsa loc de îndoieli în întreaga țară.

— Așa că n-o să vi se pară surprinzător, probabil, că deși am aceste antecedente, am devenit eu însămi creatoare de bijuterii, conchise Joanna zâmbind.

După masă, în timp ce-și savurau cafelele, Joanna realiză — nu fără o oarecare îngrijorare — că făcuse un lucru incredibil: tocmai îi povestise cu lux de amănunte întâmplări din viața personală unui om pe care, în dimineața aceleiași zile, îl detesta din adâncul inimii.

— E un obicei pentru dumneavoastră să vă faceți angajații să vorbească despre ei?

Zâmbindu-i, Hugh o privea cercetător printre pleoapele întredeschise.

— Deloc. Ești o excepție...

Vocea îi era joasă, voalată, puțin răgușită. Privirea — irezistibilă... Joanna se simți străbătută de un fior, iar inima ei începu să bată nebunește.

Capitolul 5

Joanna avea deja mâna pe mânerul portierei când Hugh parca la o distanță de aproximativ o sută de metri de hotel, pe singurul loc rămas liber la acea oră târzie din noapte. Se simțea încordată, nervoasă chiar, din momentul în care Hugh îi șoptise zâmbind, ceva mai devreme: „Ești o excepție"... Zâmbetul acela, prea mângâietor, prea elocvent, făcuse totul să se prăbușească. Ambianța prietenească dispăruse brusc. Și instinctiv, Joanna se retrăsese pe o poziție defensivă, furioasă la gândul că a căzut din nou pradă farmecului unui reprezentant al clanului Miller.

Totuși, în timp ce Hugh intrase pe strada ce ducea spre hotel, o întrebare absurdă, stupidă, îi veni în minte; o întrebare tipică pentru o adolescentă venită de la prima ei întâlnire: oare el va încerca s-o sărute?

— Nu-i nevoie să mă conduceți, am să mă duc singură. Mulțumesc pentru cină. A fost... Ce faceți?

În timp ce se pregătea să coboare, Hugh îi luase mâna de pe mânerul portierei cu un gest brusc și totodată neașteptat. Și fiindcă i-o ținea strâns, amuzându-se pe seama agitației ei, Joanna protestă.

— Lăsați-mă să plec!

— De ce atâta grabă? o tachină el, cu o luminiță poznașă în priviri.

Cum să-i răspundă fără să se pună într-o situație ridicolă?

— Dați-mi drumul!

— Dacă-mi promiți că n-ai să fugi ca o hoață. De ce te temi?

— Nu fiți penibil, spuse Joanna agasată.

Și pentru că ea încerca să-și elibereze mâna din strânsoare, Hugh îi dădu drumul cu un surâs amuzat. Apoi o întrebă pe neașteptate:

— Vrei să începi la ora zece, luni? Îți convine?

Joanna se simți jenată: așadar Hugh o reținuse pentru a discuta despre slujbă, nu pentru a-i fura sărutul de care se temea atât... Ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă, tinerei femei îi scăpă un ușor râs nervos înainte de a-i spune pe un ton prietenos:

— La zece e perfect.

Hugh îi mai spuse, la fel de serios ca înainte:

— Bine. Vino la Gallery și întreabă de domnul Barlow. Roagă-l pe dumnealui să te ducă la doamna Buchanan. Eu plec mâine într-o călătorie de afaceri și vin abia joi, însă vei discuta cu doamna Buchanan problemele salariului și al formalităților de angajare, apoi te va pune în legătură cu Edwards. De altminteri, ți-am spus deja că Edwards a fost foarte impresionat de pandantivul tău, nu? E nerăbdător să vadă schițele creațiilor tale.

Ce dulci îi erau aceste vorbe!... Edwards, șeful de atelier de la Ruytons, era impresionat de creațiile ei... Joanna se simțea copleșită de fericire.

— Nici nu știi cât ești de frumoasă când îți strălucesc ochii...

Hugh se apropiase și o contempla cu o privire atât de intensă, încât inima ei își încetă brusc bătăile. Cel puțin aceasta fusese impresia ei. Zăpăcită, Joanna rămase țintuită de privirea caldă și irezistibilă a ochilor lui cenușii care păreau că o hipnotizează.

Ca-ntr-un vis, îi văzu chipul apropiindu-se tot mai mult de al ei. Pleoapele i se închiseră, buzele lor se întâlniră. «E o nebunie!» Acesta fu ultimul gând conștient al Joannei. În secunda următoare, cu un lung suspin de ușurare, își lăsă capul să se sprijine de brațul lui Hugh, trecut pe după gâtul ei.

O săruta cu o senzualitate amețitoare, iar ea îi răspunse cu pasiune, într-un abandon total, ca și cum îl așteptase dintotdeauna. Astfel, când buzele lui se desprinseră de ale ei și când, mai mult ca s-o tachineze, el îi acoperea gura cu mici sărutări fugare, Joanna ar fi vrut să țipe de frustrare. Simțea în tot corpul o încordare chinuitoare.

Atunci, mâna stângă a lui Hugh se strecură încetișor pe sub pardesiul ei. O primă reacție, instinctivă, o făcu să se retragă, însă imediat apoi, se înfioră sub mângâierea voluptuoasă. Hugh îi cuprinsese un sân, în timp ce gura lui îi căuta cu înfrigurare buzele pentru a-i da, în sfârșit, sărutul pe care ea îl aștepta.

Joanna fremătă, simțindu-se amețită de plăcerea pe care acest bărbat o trezea în ea. Simți nevoia să se apropie și ea, să-și plimbe

degetele pe pielea lui, dar în clipa în care mâna ei se întinse spre Hugh, avu impresia că vălul care îi acoperise până atunci rațiunea se ridică dintr-o dată, alungând scurta nebunie care pusese stăpânire pe ea. Cu o mișcare sălbatică, se smulse din îmbrățișarea lui.

— Vă dați seama ce faceți? strigă ea cu răsuflarea tăiată, fără să îndrăznească de fapt să înfrunte privirea mirată a lui Hugh.

— Dar tu? replică el calm.

Mâna îi rămăsese pe rotunjimea sânului ei. În semn de sfidare, își accentuă apăsarea, fără s-o slăbească o clipă din ochi, cu un zâmbet ironic în colțul buzelor.

Joanna îl îndepărtă cu un gest furios.

— Vă interzic să mă atingeți! Cum îndrăzniți?

Hugh întâmpină toate aceste proteste pline de indignare cu un râs batjocoritor.

— Joanna, ce-nseamnă toate astea? Să nu-ncerci să mă convingi că nu ți-a plăcut sărutul de adineauri. Haide... E inutil să faci pe ofensata. Doar nu mai suntem copii. Nici tu, nici eu.

Da, era adevărat: și Joannei îi plăcuse la fel de mult ca și lui sărutul și îmbrățișarea înfocată de mai devreme. Dar să nu-și facă idei greșite: asta nu însemna că nu regretă acel moment de nebunie sau că e vreo femeie ușoară, așa cum probabil își imaginează el. Căci era cât se poate de clar pentru ea ce fusese în mintea lui: din moment ce își acordase favorurile lui Charles, doar nu i le va refuza lui, adevăratul patron al firmei Ruytons? Cu atât mai mult acum, când tocmai îi oferise o slujbă. Acest lucru merita desigur puțină recunoștință din partea ei...

Tânăra femeie îi răspunse la aceste cuvinte pe un ton glacial:

— Presupun că, din moment ce nu mai suntem copii, vom urca în camera mea și vom sfârși această seară unul în brațele celuilalt?

— Dacă e o propunere, o accept...

Stăpânindu-și furia, Joanna răspunse:

— În ceea ce privește propunerea **dumneavoastră** de angajare, mă tem că nu am surprins toate obligațiile mele față de dumneavoastră atunci când am acceptat-o. Acum, când le cunosc în totalitate, aș prefera să păstrați postul pentru altcineva, domnule Miller. Îmi pare rău, dar nu am nevoie de el într-atât, încât să vă accept toate condițiile.

Acestea fiind spuse, Joanna vru să coboare din mașină, însă mâna lui Hugh îi prinse pentru a doua oară brațul cu fermitate și o trase lângă el fără menajamente. Ochii lui străluceau de mânie în semiîntunericul vehiculului.

— Ce condiții? La naiba! Nu există nici o condiție!

— A, nu? Și sărutul de adineauri? Era doar ca să-mi urați noapte bună?

Hugh o analiză un moment, ca și cum nu înțelegea sensul întrebării ei. Când îi răspunse, în vocea lui se putea ghici exasperarea:

— Pentru Dumnezeu! Ce-ai crezut? Ești frumoasă, atrăgătoare și am simțit nevoia să te sărut, asta-i tot! Presupun că nu-i prima oară când ți se întâmplă. Atunci de ce să facem atâta caz?

— De-aia! ripostă Joanna printr-o reacție de agresivitate puțin cam puerilă.

Pentru că dorea să-i demonstreze lui Hugh că nu era genul de femeie care cedează la avansurile primului venit! Din ce cauză? Joanna n-ar fi știut să-și explice nici măcar ei însăși. Totuși, acest lucru era foarte important pentru ea. Dar oare mai putea s-o facă, după felul cum îi răspunse la sărut?...

— Aș vrea să plec acum, spuse ea pe un ton rugător, dar în același timp viclean.

— Încă îl mai iubești.

Replica lui țâșnise ca o acuzație gravă. Joanna ar fi izbucnit în râs... dacă Hugh n-ar fi părut dintr-o dată foarte amenințător. Calmul lui aparent părea să ascundă o violență inexplicabilă. De altfel, își retrase cu brutalitate brațul cu care-i înconjurase umerii până atunci și, tot la fel de agresiv, îi deschise portiera.

Joanna coborî din mașină. Abia făcu trei pași, că Hugh îi ținu calea.

— Joanna... pentru numele lui Dumnezeu...

Vocea lui agitată trăda un amestec de furie și frustrare. Apucând-o de umeri, o lipi strâns de el și-i acoperi gura cu un sărut sălbatic, posesiv, care se sfârși brusc, înainte chiar ca Joanna să-și revină din uimire.

— Slujba îți aparține, Joanna. Fără nici un fel de condiții. Ești liberă să accepți sau să refuzi.

Încheind astfel, își reluă imediat locul la volan și, fără să privească în urma lui, porni motorul limuzinei, care dispăru silențios la colțul străzii. Joanna merse cu pași ușori pe trotuar până la hotel. În seara aceasta, la ghișeul recepției se afla domnul Layton, și nu soția dumnealui. Dar, tulburată de toate aceste evenimente, tânăra femeie nu se gândi să se bucure de

norocul ei. Scund, rotofei, pe atât de introvertit pe cât de expansivă era soția lui, domnul Layton îi dădu Joannei cheia fără alt gest ceremonios decât o scurtă înclinare a capului.

«Ești liberă să accepți sau să refuzi.» Cum să mai poată dormi acum, când trebuia să reflecteze asupra unei probleme atât de delicate? Joanna se afla într-o stare de confuzie totală. Când se hotăra să nu mai calce pe la Ruytons și în nici un alt loc unde putea să-l întâlnească pe Hugh Miller, când se întreba dacă nu era o prostie din partea ei să-și rateze șansa vieții doar fiindcă se lăsase pradă câtorva clipe de rătăcire în brațele lui? În fond, acest lucru nu avea să se repete și, din moment cu Hugh nu venea mai deloc pe la atelier, nici măcar n-aveau să se mai vadă, practic...

Până la urmă, acest gând se dovedi benefic pentru conștiința tinerei femei, căci, în curând aceasta se adânci într-un somn binefăcător. A doua zi îi spunea lui Kelly că cei de la Ruytons îi oferiseră un post și că se gândește serios la această ofertă.

— Cum adică „te gândești"? Cred că glumești! E ca și făcut! Mai ales cu un astfel de șef... Eu în locul tău...

— N-o să fie șeful meu. În fine, cel puțin nu direct, se grăbi Joanna să precizeze.

— Păcat... Acum fără glumă, Joanna, să nu-mi spui că te gândești să refuzi!? Doar de-asta ai venit la Londra, ca să lucrezi, nu?

— Da...

— Atunci, nu scăpa ocazia. Mai ales că e ceva nou pentru tine, adăugă Kelly cu o privire devenită brusc malițioasă. Dacă accepți postul, vom putea părăsi imediat acest hotel și ne vom

lua un apartament superb. Imaginează-ți că agenția la care am fost ieri mă va prezenta unuia dintre clienții ei pentru noile campanii publicitare. Sunt sigură că mă vor selecta. O să vezi, de azi în câteva săptămâni, o să-mi întâlnești mutra peste tot, în magazine, pe culoarele metroului... O s-ajungi până la urmă să nu mai suporți să mă vezi!

Vorbind despre visurile ei, Kelly cădea în transă. Joanna o mai ascultă încă un timp, acceptând amuzată ca prietena ei să-i descrie paradisul în care avea să pătrundă fără nici o îndoială. Când reveni la subiectul mai pământean al locuinței, Joanna îi spuse:

— Da, mi-ar plăcea să împart un apartament cu tine.

Și din acest moment, știu că avea să se prezinte luni la Ruytons. Nu pentru a-și putea oferi un apartament într-un cartier modern al orașului, nu, ci pur și simplu fiindcă așa i-o cerea ambiția care se deșteptase brusc în ea în timp ce o ascultase pe Kelly. Ce importanță avea ce crede Hugh Miller despre ea? Doar meseria și cariera ei contau, și nici un Miller de pe lumea asta n-ar fi putut face suficient de multe ca s-o influențeze în vreun fel.

În mod straniu, ideea că se va întâlni din nou cu Charles n-o impresiona câtuși de puțin. Bărbatul pe care trebuia să-l evite cu orice preț, pentru că avea un talent surprinzător de a o tulbura, era Hugh Miller...

***

Mica bârfă a clasei. Aceasta fu impresia pe care o avu Joanna când, o dată terminate formalitățile cu doamna

Buchanan, aceasta o conduse în atelier pentru a o prezenta legendarului Edwards. Mic de înălțime, distant și nervos, șeful de atelier era unul dintre acei oameni cărora nu li se poate citi vârsta. Îi strânse mâna Joannei fără să i se citească pe chip nici urmă de interes și forțându-se să-i zâmbească. Acest om fusese curios să-i vadă schițele, fusese impresionat de munca ei, dornic să-i cunoască proiectele? Joannei nu prea-i venea să creadă!

Alte trei persoane lucrau în atelier. Toți bărbați, remarcă tânăra femeie. Doi dintre ei păreau aduși direct din acele documentare despre crearea de bijuterii, realizate de televiziunea anilor '50. Amândoi dădură din cap când Edwards făcu prezentările... mai vagi, de altfel. Doar cel de-al treilea, Philip, din câte înțelesese Joanna, un tânăr de vreo treizeci de ani, cu părul roșcat, i se păru mai simpatic. Dar abia îi auzi numele, că Edwards o și luă cu el în birou. Acolo, iluziile Joannei se spulberară imediat: nici astăzi, și nici mâine nu avea să-și înceapă „colecția".

În două ore, din cele cincisprezece desene cuprinse în dosarul ei, nu analizară decât șapte! Dacă din total Edwards reținea vreo douăsprezece, trebuia să se socotească fericită... Edwards voia să știe tot. De ce alesese forma aceea, de ce preferase o anumită tăietură, de ce optase pentru această culoare? Pur și simplu o bombarda cu întrebări. Și pentru fiecare bijuterie, Joanna trebuia să motiveze alegerea pietrei. Ce încercare! Dar și ce satisfacție când Edwards îi aproba punctul de vedere — ceea ce nu se întâmpla prea des — printr-o mișcare a capului aproape insesizabilă.

În sfârșit, spre ușurarea ei, Edwards sugeră să facă o pauză pentru masa de prânz. Aceste câteva momente de repaus erau binevenite. Însă tocmai când se pregătea să iasă, Edwards luă în mână primul desen și îl studie din nou, îndelung...

— Mă întrebam, domnișoară Warren... Ce-ați zice să adăugăm o piatră aici, unde se întâlnesc cele două arabescuri? zise el, indicându-i locul pe foaie cu un deget noduros.

Un zâmbet abia schițat tremura pe buzele lui, iar Joanna avu chiar impresia că-i vede ochii strălucind.

— Efectul nu este sigur, dar aș vrea totuși să vă gândiți și la această variantă, reluă el. Poate veți încerca săptămâna viitoare să faceți un model din această piesă și-mi veți spune atunci părerea dumneavoastră. A! Și-ncă ceva... Ar fi bine să vă gândiți și la utilizarea altor pietre pentru bijuteriile dumneavoastră. Opalele sunt foarte frumoase, i-adevărat, dar unii dintre clienții noștri apreciază combinațiile... cu diamante, de exemplu, sau cu rubine.

Oare era acesta un mijloc de a-i transmite că modelele ei erau prea obișnuite pentru Ruytons? Joanna nu știa ce să mai creadă.

— Aveți ceva împotriva amestecurilor, domnișoară Warren? întrebă deodată Edwards, de data aceasta cu o strălucire evidentă în priviri.

— Nu le apreciez prea mult, răspunse ea zăpăcită. În fine... să spunem că...

— Nici eu, mărturisi Edwards cu un zâmbet sincer. Totuși se dovedesc necesare în multe cazuri, iar efectul lor poate fi

reușit, credeți-mă. Am să vă rog, deci, să nu le evitați sistematic. Nu e favorabil pentru un creator — pardon, pentru o creatoare — să fie prizonierul unui singur stil. Înțelegeți?

— Da...

Ieșind din biroul lui Edwards, Joanna se simțea ca o studentă la arte plastice în primul an.

Philip o aștepta în atelierul principal, unde nu mai rămăsese nimeni la această oră a prânzului. Veni s-o întâmpine zâmbind.

— Ei, cum a fost prima întâlnire cu șeful? Va trebui să mături prin atelier în prima lună și apoi să aranjezi lucrurile la locul lor în a doua?

Joanna zâmbi și ea, deși nu era prea veselă.

— Pentru moment mi-a cerut să revăd o schiță. Una singură. La cât de repede lucrează Edwards, o să ajung la vârsta pensiei până s-apuc să m-ating de vreo piatră...

— Nu te descuraja. Vino cu mine, o să te duc să luăm prânzul într-un mic restaurant unde mergem de obicei toți cei de-aici. E la cinci minute.

Condusă de însoțitoul ei, Joanna se găsi din nou afară. Ieșiseră printr-o ușiță de serviciu, într-o alee care dădea într-o stradă apropiată de Bond Street.

Pe drum, Philip o liniști.

— Nu te descuraja. Bătrânul Edwards nu vrea decât să te pună la încercare. Așa a făcut și cu mine, dacă asta te consolează în vreun fel.

Când intrară în restaurant Joanna realiză că îi era o foame de lup și comandă, la sfatul lui Philip, lasagna cu spanac. Așteptându-și comanda, continuară să vorbească.

— Toate bijuteriile sunt fabricate la atelier? întrebă Joanna. La drept vorbind, nici n-am avut vreme să mă uit în jurul meu.

— Mi-am dat seama. Ce vrei... Edwards nu este un adept al vizitelor explicative. Dar ca să-ți răspund la întrebare, nu, avem o anexă aproape de Hatton Garden; și apelăm la ateliere speciale pentru anumite comenzi. Se întâmplă uneori să cumpărăm pietre de la firme mari și chiar de la independenți.

— Ca în cazul meu.

— A! Dar nu a fost întotdeauna așa. Toate aceste inovații i le datorăm lui Hugh Miller. A făcut ordine în afacere când a venit la cârmă, explică Philip cu ironie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cam acum patru-cinci ani. A luat societatea în primire la moartea unchiului său, tatăl lui Charles. Charles nu era făcut pentru afaceri, pe când Hugh conducea deja o întreprindere de materiale electronice. Locul acesta îi era ca și asigurat.

De la Philip reuși să afle în câteva minute tot ce nu aflase ea însăși într-o seară.

— Îl cunoști bine? o întrebă dintr-o dată însoțitorul ei.

— Dimpotrivă, abia ne-am cunoscut.

— Scuză-mă, pur și simplu eram curios. Desigur, tu trebuie să-l știi mai bine pe Charles, nu-i așa? Ce geniu, câtă artă...! El și cu Edwards formează o echipă de șoc. Nu prea-l vedem des pe la atelier. Se plimbă tot timpul în cele patru colțuri ale lumii ca să fie mereu la curent cu noile tendințe. În ceea ce privește relațiile publice, e un maestru!

Joanna știa câte ceva în legătură cu acest aspect...

— De pildă, săptămâna trecută a venit la Edwards să-i arate pandantivul tău. O piesă superbă, adăugă Philip pe un ton

admirativ. Lui Edwards i-a plăcut la nebunie. De altfel, sunt sigur că fără acest pandantiv nu ți s-ar fi deschis niciodată ușile atelierului Ruytons. Chiar dacă ai fi fost doamna Hugh Miller în persoană, glumi Philip. Dar, după părerea mea, Edwards n-o să te pună la treabă serios decât după sfârșitul expoziției.

— Va fi o expoziție? întrebă Joanna cu interes.

— De azi în vreo două săptămâni, da. E o idee a lui Charles. Roagă-l pe el să-ți dea amănunte când va veni la atelier. Joia viitoare, cred...

Așa deci, va avea loc o expoziție în curând. Măcar aici, Charles n-o mințise...

Nici măcar o dată Joanna nu se mai gândi apoi la el, până când acesta își făcu apariția în după-amiaza zilei de joi, intrând brusc în biroul lui Edwards. Ea și cu șeful de atelier tocmai terminaseră de analizat încă o serie de crochiuri.

— Joanna!...

Tânăra femeie se crispă: Charles venea spre ea cu brațele larg deschise pentru o îmbrățișare călduroasă. Și, ca și cum atât n-ar fi fost de-ajuns, avu îndrăzneala să o sărute pe obraz, fără să se ferească de Edwards sau de privirile curioase aruncate pe furiș spre ei prin peretele de sticlă al biroului.

— E minunat să te revăd! Și e pur și simplu extraordinar că lucrezi cu noi! exclamă el cu un zâmbet sincer. Ei, Edwards, ce spui de descoperirea pe care am făcut-o? De necrezut, nu-i așa?

Cât era de agasant acest abuz de superlative! Era ceva nou pentru Charles... sau fusese prea fermecată de el ca să observe acest lucru mai devreme? Joanna zâmbi, însă zâmbetul ei era puțin forțat.

— A, vă uitați la desene! Mor de nerăbdare să le văd și eu!

În timp ce spunea aceste vorbe, Charles se aplecase peste biroul lui Edwards, care îi răspunse cam sec:

— Atunci am să vă las să le analizați împreună. N-am să mai vin în birou în după-amiaza aceasta, așa că puteți să vă instalați.

Când Edwards plecă, Charles se duse să închidă ușa, apoi se sprijini de ea.

— Așadar, Joanna...

De data asta nu mai era nimic vesel în vocea lui, ci doar o moliciune insinuantă. Și fiindcă tânăra femeie nu avu nici o reacție, rămânând nepăsătoare și distantă, adăugă:

— Mărturisesc că nu speram să te întâlnesc așa curând la Londra.

— Îmi imaginez.

— A! Joanna, regret nespus de mult că a trebuit să treci prin povestea aceea cu cecul. De fapt, intenția mea era să aduc cu mine pandantivul pentru expoziție și mă gândeam că voi avea timp să-mi aprovizionez contul înainte ca... în fine, înțelegi.

— Perfect. Înainte ca cecul să fie prezentat. Și refuzat.

Îi întorsese această ripostă răutăcioasă nu fără puțină satisfacție.

— Îmi pare rău, repetă el. În fine, Hugh mi-a spus că a rezolvat el această problemă... și sper că am fost iertat.

Sublinie ultimele cuvinte cu un zâmbet dezarmant, care ar fi făcut-o altădată să se topească. Acum însă, nu mai avu același efect.

Dorind să destindă puțin atmosfera, el mai spuse:

— Să uităm acest incident supărător. Să ne gândim la lucruri mai plăcute, toate acele amintiri minunate pe care le avem... Am putea...

— Vai, ce nepoliticoasă sunt! Îmi cer scuze, am uitat să te întreb, ce mai face soția ta?

Zâmbetul lui Charles îngheță într-o expresie uimită. Minunat! Joanna jubila. Cum de putuse vreodată să cadă victimă farmecului lui Charles Miller? Oricum, era complet vindecată acum.

— E bine, mulțumesc... Joanna, n-am vrut să-ți fac rău, sper că nu-mi porți pică?! Intenția mea n-a fost să te rănesc.

— Nu m-ai rănit.

Ce îngâmfat! Credea că a fost rănită la aflarea adevărului despre soția lui.

— N-are importanță, sunt încântat că ești aici, Joanna. Ce-ai spune dacă am merge să bem un pahar în seara asta, în cinstea venirii tale la Londra? Avem atâtea lucruri să ne spunem...

Era clar, Charles nu se dezmințea...

— Îmi pare rău, sunt ocupată, răspunse Joanna pe un ton foarte natural.

Chiar dacă n-ar fi fost așa, ea nu i-ar fi dat alt răspuns. Însă Philip tocmai o invitase. Oare ce-i va mai spune Charles acum? Îl simți nesigur pe el, ezitant. În sfârșit, spuse:

— Bine... ce-ai zice să aruncăm o privire peste schițele acestea?

Trecând la lucru, animozitatea Joannei față de bărbatul cu care flirtase cândva dispăru puțin. Deveniți acum colegi, discutară pe marginea crochiurilor. Charles își spunea părerea, dădea câte-o sugestie, adesea întemeiată. Un lucru era sigur,

își cunoștea meseria; Joanna îi recunoscu cel puțin acest merit și din această cauză se arătă ceva mai binevoitoare cu el.

A bătut cineva la ușă? Dacă da, nici unul nici celălalt nu auzi. Ușa se deschise brusc și zgomotos și intră Hugh. Cu atâta viteză, încât amândoi tresăriră, ca doi copii prinși asupra faptei. Adânciți în analizarea desenelor, erau aplecați unul lângă celălalt pe biroul lui Edwards, umerii li se atingeau. Imaginea era grăitoare pentru oricine ar fi vrut s-o interpreteze astfel. Și evident, așa stăteau lucrurile și cu Hugh, judecând după privirea suspicioasă pe care le-o aruncă.

Joanna, cel puțin, nu putu să-i susțină această privire. Nu pentru că Hugh o „surprinsese" cu Charles, ci pentru că acest chip trezea în ea amintirea momentelor de rătăcire din mașina lui.

— Salut, bătrâne!

Întâmpinarea lui Charles se voia amicală, însă Joanna nu se înșela: râsul lui suna fals, ca și cum s-ar fi simțit și el vinovat de ceva. Reacție prostească, gândi ea, căci nimic nu justifica acest sentiment de vinovăție.

— Nu știam că ești pe la noi, răspunse Hugh distant.

— A! Atunci înseamnă că pe Joanna ai venit s-o vezi.

Pe un ton dezinvolt, cu o mină indiferentă, Charles mima perfect nepăsarea. Ba chiar puse o mână pe umărul Joannei. Aceasta nu se retrase, chiar dacă familiaritatea lui o deranja atât de mult. O încânta să-l vadă pe Hugh atât de nemulțumit că-i găsise împreună pe ea și pe Charles; iar dacă acest gest îl contraria, cu atât mai bine!...

Probabil că din același motiv Charles nu-și luă mâna de pe umărul ei și adăugă cu degajare:

— Ne pregăteam să privim niște schițe.

— Știu. Edwards mi-a spus.

— Ia te uită! Deci știai că sunt aici!

Charles zâmbi, încântat că-l prinsese cu minciuna pe vărul său. Ciudată minciună, de altfel... Apoi, cu un aer fals preocupat, zise:

— Nu știu de unde vii, bătrâne, dar pari foarte, foarte obosit.

Era adevărat, Hugh era tras la față. Joanna nu remarcase încă de la început, dată fiind situația destul de neplăcută în care se afla, însă acum își dădea seama de acest lucru.

— Ar trebui să te menajezi, continuă Charles pe un ton condescendent, ca și cum ar fi fost o infirmieră bătrână. Tocmai îi spuneam alaltăieri Nathaliei că de câteva luni încoace, petreci mai mult timp în străinătate decât la Londra. De fapt, m-a rugat să-ți transmit că ar vrea să te vadă.

Joannei nu-i scăpă mica împunsătură malițioasă pe care o trădase vocea lui. Însă nu bănuia care ar fi putut fi motivul... Charles ridică din umeri și râse la fel de răutăcios.

— N-ai văzut încă schițele Joannei, nu? Vino să arunci o privire.

Însă Hugh îi respinse invitația.

— Te las să le apreciezi singur, Charles. După ce terminați, am să te rog să vii la mine în birou, Joanna.

Acestea erau primele cuvinte pe care i le adresase ei. Primele de la despărțirea lor brutală de sâmbăta trecută. Iar aceste cuvinte nu erau decât un ordin, un ordin de la patron la angajat...

O clipă, ea fu tentată să-i dea replica: „Da, domnule Miller, desigur". Dar Charles s-ar fi bucurat prea mult de această ironie, așa că Joanna se mulțumi să-i răspundă lui Hugh printr-o simplă înclinare a capului.

Când acesta ieși din birou — aproape trântind ușa — Charles se întoarse spre ea râzând.

— După părerea mea, o să-ți ceară să depui jurământul de fidelitate pentru firma noastră! Glumesc, desigur... Acum serios vorbind, chiar mă întreb ce-o vrea de la tine. Și de ce-o fi venit aici? Pentru mărețul Hugh, atelierul e un teritoriu aproape necunoscut; nu-i capabil să deosebească o perlă de un diamant.

— Nu sunt chiar așa sigură de asta. Că doar el conduce toată afacerea.

Charles ridică o sprânceană, ironic.

— Ai dreptate. Gata, nu te mai reține. Du-te să vezi ce vrea șefu! Desenele mai pot aștepta.

Văzând că ea începe să le strângă în dosar, cu gândul să le ia, îi spuse:

— Lasă-le acolo, aș vrea să mă mai uit peste ele în seara asta, dacă-mi permiți. Așadar, e hotărât, n-ai chef să bei ceva cu mine? În amintirea vremurilor trecute...

Charles îi adresă cel mai convingător surâs de care era capabil. Acest surâs, însă, nu avu efectul scontat, ci o enervă și mai mult decât propunerea lui nepotrivită.

— Nu fi ridicol, Charles...

Lăsând dosarul pe birou, ea ieși, furioasă că acest bărbat crezuse că mai e posibil să reînnoade în vreun fel legătura cu ea. Ce ființă încrezută! Privind acum în urmă, nu putea să creadă că, timp de trei săptămâni — în care s-au văzut aproape zilnic — n-a reușit să-i sesizeze acest defect insuportabil! Și unde mai pui că Hugh era convins că este interesată de vărul lui...

Capitolul 6

Secretara o întâmpină cu un mic surâs. Cu vreo două săptămâni înainte, când Joanna venise să fortifice apărarea neclintită a casei Ruytons, fusese primită mult mai rece...

— Domnișoara Warren, da? Domnul Miller vă așteaptă.

Îi făcu un semn spre ușa biroului.

Joanna bătu scurt de două-trei ori și dinăuntru Hugh îi răspunse pe un ton aspru:

— Da!

Închizând ușa în spatele ei, tânăra femeie rămase pe loc, nemișcată, privindu-l pe bărbatul brunet cu capul plecat peste dosare, exact așa cum îl găsise și la prima lor întâlnire. Nici de data asta Hugh nu schiță nici un gest, nu scoase nici un cuvânt.

Când ridică brusc capul, privirea lui părea surprinsă. Mirarea lui i se păru Joannei nedisimulată, de data aceasta.

— Scuză-mă. Nu mi-am dat seama că ești aici.

— Dumneavoastră mi-ați cerut să vin, îi reaminti Joanna.

Pronunțase aceste cuvinte cu oarecare greutate, fiindcă simțea un nod în gât. Acest lucru, însă, nu trebuia s-o mire. Data trecută, Joanna avea alt statut: venise aici să reclame furtul opalului ei, pe când acum se afla ca simplu angajat în fața unui patron care ocupa, în mod firesc, poziția superioară.

Ba mai mult, nu putea să-l privească fără să-i revină în memorie amintirea chinuitoare a sărutului lui.

— Dacă vă deranjez... încercă ea să articuleze.

Însă nu reuși să-și ducă vorbele la capăt, tulburată fiind de cercetarea minuțioasă al cărei obiect era de câteva secunde.

— Ia loc, îi spuse Hugh arătându-i un scaun în fața biroului său. Mă întorc imediat.

Într-adevăr, ieși, schimbă câteva cuvinte cu secretara și reapăru aproape în aceeași clipă.

— Ia loc, te rog!

De data aceasta, Joanna se conformă. Se afla la mai puțin de un metru de Hugh, care, în loc să se așeze pe scaunul lui, se instalase în fața biroului... aproape de ea. Atât încât aproape că mireasma discretă a apei lui de toaletă îi gâdila nările, ceea ce n-o ajuta deloc să se simtă în largul ei. Totuși, cu toată neliniștea aceasta, își dădu seama că și Hugh părea încordat. Deci nu era singura care se afla într-o situație incomodă, iar această intuiție deveni certitudine când îl văzu luând de pe masă un prespapier pe care îl privi lung, iar apoi îl strânse între degete ca și cum ar fi vrut să-l sfărâme. În sfârșit, se întoarse spre ea încruntat, ca un judecător care dă o sentință irevocabilă.

— Se pare că tu și Charles vă înțelegeți de minune.

Vocea îi tremura, ceea ce trăda o furie cu greu stăpânită.

Nu mai puțin se înfurie Joanna când auzi aceste cuvinte. Era pe cale să răbufnească, să protesteze... însă se răzgândi. I-ar fi dat lui Hugh o mare satisfacție. Susținându-i privirea cruntă, îi răspunse cu un surâs dintre cele mai inocente cu putință:

— Da, e cât se poate de adevărat.

Ah, ce satisfacție nemărginită era să vadă cum crește mânia în ochii lui!

— Și cum ar trebui să interpretez aceste vorbe? explodă Hugh.

— Cum doriți, domnule Miller. Ați făcut o remarcă, iar eu am confirmat-o. Așa este, ne înțelegem bine, fapt pe care l-ați putut constata dumneavoastră înșivă când ați dat buzna în atelier ca să ne surprindeți!

— Nu fi vulgară! Am venit să văd dacă totul merge bine pentru tine, ca nou angajat al firmei.

— Să lăsăm ipocrizia!... Ați venit fiindcă Edwards v-a spus că eu și Charles lucrăm **singuri** în atelier! Acesta este adevăratul motiv.

În timp ce vorbea cu voce tremurătoare, Joanna se ridicase.

— Dacă nu mai aveți și altceva să-mi spuneți, domnule Miller...

— Stai jos!

Se apropiase ca și cum ar fi vrut să-i blocheze drumul. Așa că, neavând altă soluție, Joanna se așeză din nou.

Câteva clipe rămaseră amândoi nemișcați, înfruntându-se din priviri, până când Hugh începu să măsoare camera în lung și-n lat. Privind minunatul covor persan pe care el îl călca în

picioare cu nervozitate, tânăra femeie încerca să-și redobândească sângele rece și curajul de a riposta la un nou atac.

— În ce fel de relații ești cu Charles? o întrebă întorcându-se pe neașteptate în direcția ei.

Joanna îi răspunse disprețuitor:

— Vedeți-vă de treburile dumneavoastră, domnule Miller.

— Dar acestea **sunt** treburile mele! Se pare că nu uiți numai că vărul meu este căsătorit, dar uiți și că e căsătorit cu sora mea! Ceea ce poate fi între voi e un lucru care mă privește cât se poate de direct!

Hugh nu spunea adevărul. Nu în întregime, cel puțin. Joanna înțelegea ca el să fie preocupat de problemele care amenințau căsnicia surorii sale, însă doar acesta să fi fost motivul interogatoriului? Mai mult ca sigur că nu. Gelozia, probabil?... Hugh — gelos pe Charles și pe presupusa lor „aventură"? Joanna luase în considerare și această ipoteză mai înainte, dar i se păruse absurdă. Acum, însă...

— Atunci? întrebă Hugh cu o încăpățânare furioasă.

— Atunci, ce?

— Ce e între tine și Charles?

Nu era nici o îndoială: era vorba de gelozie! Îi venea să izbucnească în râs. Pentru moment fu tentată să-i răspundă: „aventura amoroasă a secolului, domnule Miller!", ca să-l facă să turbeze de furie. Era inconștient dacă putea să creadă că e capabilă să se compromită cu vărul lui, tocmai pe teritoriul Ruytons! E adevărat că la ce părere își făcuse despre ea, putea să gândească astfel...

— Nu pot să cred că așteptați într-adevăr un răspuns la o întrebare ca asta.

Astfel, Joanna se ridică și, cu un gest automat, își netezi pliurile fustei pe șolduri. Se opri brusc când își dădu seama că Hugh urmărea fiecare mișcare a mâinilor ei. Această privire masculină o tulbură — nu doar mental, însă găsi puterea necesară să se îndrepte spre ieșire.

— N-am terminat!

Tonul poruncitor o făcu să se oprească, în ciuda voinței sale. Încă o dată îi înfruntă privirea.

— Cum s-au petrecut aceste prime zile la noi? o întrebă Hugh morocănos.

Conversația căpăta un aspect profesional, fapt care o încurajă pe Joanna să răspundă.

— Foarte bine, mulțumesc.

— Am discutat cu Edwards. După părerea lui, se poate face treabă bună cu schițele tale.

Edwards se arătase mai rezervat față de ea... Însă Joanna se feri să facă vreun comentariu.

— Pot să mă retrag, domnule Miller?

— Te rog, Joanna, lasă figura asta jignită! Într-adevăr, poate n-ar fi trebuit să fiu atât de indiscret, îți dau dreptate.

Cu un gest nervos își trecu o mână prin părul negru și des, apoi o întrebă direct, fără nici un fel de pregătire:

— Vrei să luăm cina împreună în seara asta?

Joanna simți că i se taie răsuflarea. După ce o insultase aproape, acum iată că o invita la cină. Câtă îndrăzneală...

— Nu, mulțumesc.

— Atunci să bem ceva?

— Nu, mulțumesc, repetă ea, mai glacial ca niciodată.

Însuși Hugh părea furios.

— De ce?

— Pentru că așa am hotărât eu. Sper că am dreptul de a decide ce vreau să fac! Amintiți-vă, „fără nici un fel de condiții...“ Și apoi, am stabilit deja să mă întâlnesc cu altcineva.

Aproape în aceeași clipă, Joanna regretă că spusese aceste cuvinte. Ca și cum trebuia să-i dea socoteală lui Hugh Miller! Reacția lui fu cea pe care o bănuise...

— Cu Charles.

Joanna nu mai încercă să-și controleze mânia.

— Ce gândire obtuză! Nu, nu e vorba de Charles. Acum v-ați liniștit? Să nu-și facă griji sora dumneavoastră! Și nici dumneavoastră, de altminteri!

— În orice caz, un lucru e clar: ești cât se poate de drăguță cu colegii tăi, gata oricând să le acorzi favorurile tale, îi răspunse Hugh cu un zâmbet disprețuitor în colțul gurii.

Dacă ar fi fost mai aproape, Joanna l-ar fi pocnit, cu siguranță. Mânioasă peste poate, îi întoarse spatele, ieși ca un uragan din birou și se duse din nou în atelier unde nu-i mai găsi decât pe Edwards și Philip, căci ceilalți plecaseră deja acasă.

Philip veni val-vârtej spre ea: „un incident blestemat“ îl obliga să anuleze întâlnirea stabilită. „Blestemat“... Ei! Nici chiar așa! Căci după ceea ce i se întâmplase, nici Joannei nu-i mai ardea să stea la un pahar de vorbă. Și pentru că Philip părea stânjenit, nesigur, preferă să fie cinstită cu el:

— Nu-i nimic, Philip. Să fiu sinceră, aș vrea să mă duc direct acasă.

După ce-și puse pardesiul, se îndreptă spre ieșire. Îl salută din mers pe Edwards, prin geam, ca să n-o rețină cumva cu vreo discuție interminabilă despre filozofia creației. Uf...

Afară era întuneric. De regulă, când o lua pe aleea aceea îngustă și întunecată, Joanna era însoțită de Philip. În seara aceasta însă, singură în decorul sinistru, cu zidurile acelea gigantice înălțându-se înfricoșător de o parte și de alta, nu se simțea deloc în siguranță, și chiar ecoul pașilor ei în liniștea străzii o făcea să tremure. Poate că ultimele întâmplări o făcuseră mai nervoasă... Curaj! La nici trei minute de mers de aici, Londra fremăta de viață.

La început nu auzi zgomotul motorului unei mașini care se apropia de ea. Nu era prea încurajator... Deodată, farurile aprinse pe neașteptate îi întemnițară silueta grăbită, proiectând în fața ei o umbră imensă, diformă. Propria ei umbră. Inima Joannei stătu în loc. „Nu intra în panică, e doar cineva care se întoarce acasă", își spuse. Ca să-i permită automobilului trecerea, se dădu cât mai aproape de zid, atingându-l practic cu umărul. Dar mașina se opri lângă ea. Portiera se deschise, tăindu-i drumul. De data asta Joanna îngheță pe loc, nemaiputând să facă nici o mișcare, de frică.

Îngrozită, văzu și cealaltă portieră deschizându-se, cea dinspre șofer. Instinctiv, aruncă o privire disperată în spate, spre Ruytons. Era inutil să caute scăpare într-acolo. Clădirea se afla mult prea departe. Salvarea ei era în față. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, trânti portiera care-i bloca drumul și o porni orbește înainte.

— Joanna!

Cu o mișcare energică, Hugh o prinsese de braț făcând-o să se oprească brusc.

Deci el era... În spaima ce pusese stăpânire pe ea, trecură câteva secunde bune până să-și dea seama cine era. Iar atunci, ușurarea, revolta, indignarea, toate acestea la un loc o făcură să explodeze.

— Ce v-a apucat să mă urmăriți când mă întorc acasă? M-ați speriat groaznic!

Într-adevăr, din cauza șocului, începuse să tremure ca varga.

— Să te urmăresc? Dar...

Hugh își dădu atunci seama de starea ei. O îmbrățișă strâns, spunându-i cuvinte liniștitoare.

— Departe de mine gândul să te sperii. Dar, în locul tău, eu m-aș feri să trec pe-aici neînsoțită, seara. Zona aceasta nu-i prea sigură noaptea.

Joanna se desprinse din îmbrățișarea lui. Nu fiindcă nu s-ar fi simțit bine, ci pentru că orgoliul ei nu-i permitea să se lase consolată ca un copil.

— Drumul acesta e mai scurt decât pe la intrarea principală. În orice caz, urăsc să fiu urmărită.

— Dar nu te urmăream, se apără Hugh. Mi-am parcat mașina în curtea din spate, iar acum pur și simplu eram în drum spre casă. Unde vrei să te las, unde ai întâlnirea?

— N-am întâlnire. Mă rog, mă... mă întorceam acasă și eu ca și dumneavoastră.

— Bine, urcă. Te duc eu. Aceeași adresă?

— Aceeași.

Ascultătoare, Joanna se lăsă condusă spre mașină, vrând să nu mai înfrunte din nou întunericul înfricoșător al aleii. Oricum, probabil că Hugh n-ar fi plecat fără ea, oricât s-ar fi împotrivit.

După ce se instală la volan, el sugeră:

— Ce-ar fi dacă am bea totuși un pahar împreună? Voiam neapărat să vorbesc cu tine, Joanna.

Îi aruncă o privire piezișă și apoi adăugă:

— Ca să-mi cer scuze. Să-mi cer scuze pentru tot ce... of, fir-ar să fie!

Hugh se întrerupse: o aversă neașteptată își vărsă dintr-o dată furia, reducând considerabil vizibilitatea. Puse ștergătoarele de parbriz, apoi se pregăti să iasă de pe străduță și să intre pe bulevardul perpendicular, mult mai circulat. Ia te uită... făcea la stânga, nu la dreapta, spre Bayswater.

— Unde mă duceți?

Îi răspunse cu dezinvoltură:

— Într-un loc pe care-l știu eu... Un loc perfect pentru a sta de vorbă în liniște la un pahar. Și fii bună, nu-mi spune că refuzi. În seara asta nu mă simt în stare să mă cert! Se pare că noi doi nu putem să facem altceva decât să ne certăm.

În sinea ei, Joanna îl aprobă. Așa era, dar cine purta vina? probabil să Hugh îi citise gândurile, căci adăugă:

— E vina mea, știu. Încă de la prima noastră întâlnire, în biroul meu, m-am purtat ca un bădăran. La fel și în seara aceea, când te-am condus, atitudinea mea trebuie să te fi șocat. Scuză-mi stângăciile, Joanna. Cât privește interogatoriul despre Charles...

Joanna îl asculta în liniște, uimită. Imposibil, nu-i venea să creadă! Probabil visează...

— ... e de neiertat. Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple, ți-o promit. Să facem pace, de acord? încheie el cam brusc.

Întrebarea lui rămase în aer, în vreme ce, preocupat de circulația abundentă, urma cursul molcom al Tamisei. În curând,

Hugh intră pe o stradă, apoi pe alta. Aflați acum departe de vacarmul marilor artere, mergeau de-a lungul unor locuințe pașnice, până ce se opriră în fața unei cladiri amplasate lângă un părculeț.

Hugh opri motorul.

— Facem pace, Joanna?

Se întoarse spre el ridicând din umeri, gest pe care el îl interpretă ca pe o acceptare, căci chipul i se lumină de un zâmbet blând, radios, care-l făcea să pară un băiețel.

— Unde suntem? întrebă Joanna.

— La mine. Vreau să-mi las geanta și să mă schimb. Te superi?

— Mmm... nu, deloc, spuse ea puțin surprinsă de întrebare... și fiindu-i rușine că-l bănuise de intenții mai vinovate.

Ploua din ce în ce mai tare și se văzură nevoiți să alerge până la poarta clădirii. Ajunși pe terasa acoperită care semăna cu o verandă, Hugh scoase cheile și deschise ușa. Își scuturară hainele ude, râzând ca doi copii. Ce bine era la adăpost, remarcă Joanna. Mocheta deasă de pe hol sugera un confort liniștitor, sentiment pe care nu i-l adusese niciodată camera ei de la hotel.

După ce-și lăsă servieta într-un colț, Hugh deschise o ușă și o invită cu un gest să intre.

— Intră în salon, te rog, o să-ți fie mai bine. Sper că nu e prea răcoare. De obicei femeia care face menajul aprinde focul în șemineu, însă e în concediu săptămâna aceasta. Urc să-mi dau jos costumul ăsta și să-mi pun ceva mai lejer, iar după aceea sunt al tău. Nu durează mult.

Dacă Joanna se aștepta să găsească în salonul lui Hugh tot atâta rafinament ca la Ruytons, se înșela. Privirea ei descoperi o încăpere drăguță, îngrijită și primitoare. Totuși i se părea că ceva lipsește. Dar ce? Joanna nu-și dădu seama decât după ce studie și mai atent decorul. Dar ceea ce o uimi și mai mult era faptul că ea căuta în fond indiciile unei prezențe feminine. Un buchet de flori uscate, o tapiserie drăguță... și că se lăsa purtată de astfel de gânduri! Cum arăta oare femeia, sau femeile, cu care ieșea Hugh? Ce fel de relații întreținea cu ele? Căci n-avea nici o îndoială: un bărbat de vârsta lui Hugh Miller — treizeci și cinci, treizeci și șase de ani — trebuia să aibă în viața lui o femeie. Dacă se lăsa ghidată de ușurința cu care o invitase la restaurant și cum o adusese apoi acasă la el, relațiile lui erau probabil foarte „libere".

Joanna nu era câtuși de puțin adepta acestui stil. Nici nu se punea problema ca ea să-l împartă pe bărbatul vieții sale. Oricât de demodată ar fi părut, cuvinte ca „dragoste", „fidelitate", „căsătorie" mai aveau încă sens pentru ea. Nici Charles nu scăpase ocazia s-o tachineze pe această temă când își dăduse seama, după vreo două-trei invitații în oraș, că nu va reuși s-o aducă în patul lui. Și culmea ironiei! Hugh o lua drept o femeie ușoară!

— Așadar, ce vrei să facem?

Hugh tocmai intrase în salon. Îmbrăcat acum cu un pulovăr de culoare crem și cu pantaloni bleumarin, părea de nerecunoscut. Ținuta aceasta lejeră îl schimba mult.

— Ce-ai zice să-ți ofer un pahar în timp ce meditezi așa? propuse el îndreptându-se spre bar, într-un colț al încăperii.

O voce interioară îi șopti Joannei: „Trebuie să-l refuzi!“ A bea un pahar cu Hugh în intimitatea acestui salon era un mare risc. Totuși se auzi răspunzând:

— Aș bea un vermut.

Câteva ore mai târziu, printr-o conjunctură de care nu-și mai amintea, Joanna savura un lichior în compania lui Hugh, privind amândoi lemnele care ardeau în șemineu. Înainte de asta, luaseră o gustare adusă la domiciliu de la un restaurant londonez.

Joanna se simțea relaxată, aproape euforică. Ce se întâmplase? După primul moment, în care consimțise să bea un pahar cu Hugh, încordarea care o stăpânea până atunci începuse încet-încet s-o părăsească, așa că acceptase propunerea lui de a cina aici, în salon. Nu doar sticla de vin roșu de o calitate excelentă era responsabilă pentru reușita serii, cu toate că și ea avea o contribuție. Muzică, literatură, cinematografie, subiectele se succedau unul după celălalt, fără să părăsească un teritoriu neutru, permițându-le să-și descopere gusturi comune în multe domenii.

Întins pe un covor în fața șemineului, cu bărbia sprijinită în podul palmei, Hugh o întrebă:

— Ți-a vorbit Charles de expoziție?

Numele acesta era suficient pentru a o face să se încordeze. Pentru Dumnezeu... doar n-o să-i strice seara acum impunându-i încă un interogatoriu pe tema „relațiilor“ ei cu vărul lui! Străduindu-se să-și mascheze proasta dispoziție, îi răspunse:

— Nu. De fapt n-am aflat nimic nici măcar despre data când va fi deschisă.

Replica lui Hugh fu însoțită de un zâmbet:

— Nici eu! Toate aceste chestiuni se hotărăsc fără mine, slavă Domnului! Dar mi se pare că se va deschide în vreo două săptămâni. Cade bine: trebuie să fiu la New York într-o săptămână. O să fac în așa fel încât să mă întorc când festivitatea va fi deja terminată. E o forfotă generală la firmă de fiecare dată când are loc un astfel de eveniment. Parcă înnebunesc cu toții, vei vedea.

Avertismentul o făcu să zâmbească.

— Ei, și ce poți să-mi spui despre tine, Joanna, care-ți sunt planurile? o întrebă Hugh. Ai de gând să te muți?

— Nu în viitorul apropiat. Dar după ce mai trece ceva timp, da. Am hotărât cu Kelly să ne închiriem un apartament împreună.

— I-auzi! spuse Hugh părând foarte interesat.

Și, ca orice bărbat, remarcă:

— Kelly este într-adevăr superbă.

Superbă... Cuvântul rămase adânc înfipt în mintea Joannei, iar inima ei se strânse brusc. Era un sentiment ciudat și neplăcut... gelozie, oare?

— Într-adevăr, e superbă, îi întări spusele cu entuziasm.

Și, inexplicabil, simți nevoia să vorbească în continuare despre prietena sa.

— Și-a propus să devină manechin celebru. De altfel, e pe cale să ajungă.

— Nici nu mă-ndoiesc că va reuși. Când ai o înfățișare și o personalitate ca ea, partida e câștigată dinainte.

Din nou simți strângerea aceea de inimă bizară. O clipă, remarcând chipul amuzat al lui Hugh, se întrebă dacă nu cumva încearcă s-o testeze. Așa că tăcu, iar Hugh adăugă:

— Când vă veți hotărî să vă căutați un apartament împreună, anunțați-mă, am să vă fiu șofer.

Propunerea lui fusese însoțită de o strălucire răutăcioasă în priviri. Sau poate doar i se păruse? Îndoiala rămase, pentru că Hugh se ridică să schimbe muzica, așa că nu-i mai putea analiza trăsăturile.

— Mulțumesc, răspunse ea politicos.

Totuși, propunerea i se părea nefirească. Hugh să le fie șofer? În atmosfera prietenească din această seară, sugestia nu o șoca, însă mâine, săptămâna viitoare, când vor intra iarăși în rolurile lor de patron, respectiv angajată... oricare ar fi fost situația, Joanna nu se vedea totuși intrând în biroul lui ca să-i ceară ajutorul, așa cum ar fi făcut-o cu un prieten. Hugh nu-i era prieten și nici n-avea să-i fie, iar seara aceasta, oricât de minunată fusese, avea să fie repede uitată. De altfel, era posibilă o relație de prietenie între un bărbat ca Hugh și o femeie? Joanna avea mari îndoieli.

La gândul acesta, tensiunea de care scăpase mai devreme începea să apară din nou. Această stare de încordare deveni evidentă când Hugh veni să se așeze iarăși lângă șemineu. De data aceasta nu întins pe covor, ci cuibărit la picioarele ei, cu capul sprijinit de brațul fotoliului pe care stătea ea. E-adevărat, nu se atingeau, însă Joanna simți un fior în tot corpul când Hugh, inconștient de reacția pe care i-o provoca, închise ochii pentru a se lăsa legănat de muzică.

Simțind un nod în gât, Joanna îi privea șuvițele de păr întunecate. Aștepta cu încordare să vadă cum vor evolua lucrurile: o mână care i se va pune dezinvolt pe genunchi, sau alt gest asemănător. Spre surprinderea ei, pe ea o încercă subit o dorință de a-i atinge părul, de a-și trece degetele prin el.

De fapt, cine știe, poate chiar aceasta era atitudinea pe care Hugh o aștepta din partea ei. Da, cu cât se gândea mai mult la această ipoteză, cu atât i se părea mai credibilă. Hugh se așezase în așa fel încât să creeze o situație propice pentru un avans venit din partea ei. Cum să-și explice altfel poziția lui la picioarele ei, într-un total abandon, muzica suavă, lumina difuză, focul din șemineu? Ei bine, nu! Nu va cădea în capcana lui!

De câteva minute muzica se oprise. Totuși, în liniștea deplină din cameră, un zgomot abia auzit se succeda la intervale regulate. Un zgomot pe care Joanna îl identifică destul de greu: era acela al unei respirații. Atunci, nu-i veni să-și creadă ochilor: jos, la picioarele ei, Hugh dormea! Dormea cât se poate de adânc! La început fu uimită, imediat apoi, însă, îi veni să izbucnească în râs, dar se abținu ca să nu-l trezească.

Era de-a dreptul comic! În momentul în care punea pe seama lui intenții nu tocmai lăudabile, Hugh probabil că era pe cale să adoarmă. Joanna se ridică de pe fotoliu cu grijă, apoi îl privi lung câteva clipe, nemișcată. Putea bărbatul pe care-l avea acum înaintea ochilor să intimideze, să amenințe? În somn, Hugh avea o înfățișare atât de blândă, atât de inofensivă, ca un copil...

Cu siguranță el nu contenea s-o uimească. Într-o zi bădăran, arogant, iar în ziua următoare, cel mai fermecător bărbat. Poate că s-ar fi plăcut, dacă s-ar fi întâlnit în alte împrejurări. În loc să simtă doar o atracție fizică unul pentru celălalt, poate că ar fi putut să trăiască altceva împreună... Dar poate că nu era pierdută orice speranță, își spuse Joanna simțind o ciudată bucurie la acest gând. Cu o mișcare bruscă se smulse din contemplație, se duse să-și caute geanta și pardesiul, apoi se strecură afară din casă cu pași ușori.

***

A doua zi, ajunse prima la atelier. Cu excepția lui Edwards, desigur, pe care Joanna îl bănuia în mod cât se poate de serios că doarme acolo.

Într-un ungher al încăperii se afla o bucătărioară unde personalul putea pregăti la orice oră ceai sau cafea. Când ieși de-aici cu o ceașcă în mână, îl zări pe Edwards care-i făcea semn.

— Ești chemată la telefon, Joanna.

Relațiile dintre ei deveniseră mai prietenoase în ultima vreme și chiar dacă Edwards rămânea în continuare ursuz, tăcut, preocupat doar de munca lui, Joanna își dăduse seama că asta se datora seriozității, bunului simț și unei anumite timidități. Astfel, și acum el se îndepărtă cu discreție pentru a o lăsa singură în birou.

Cine îi telefona oare așa devreme? Joanna avea o vagă bănuială... și nu se înșela.

— Alo?

Un fior de acum cunoscut prea bine o străbătu prin tot corpul când o voce, nu mai puțin cunoscută, îi răspunse:

— Joanna, sunt Hugh. Ești matinală azi. În legătură cu seara trecută, nu știu cum să-mi cer scuze. Sunt dezolat.

— Nu-i nici o problemă!

— Ba da! Cum să nu fie? Sunt de-o necuviință... Mă întreb cum de s-a putut întâmpla.

— Nu te mai întreba: erai obosit, asta-i tot, replică Joanna cu o ușoară ironie în voce.

— Nu am nici o scuză. Sper că te-ai întors măcar în siguranță la hotel.

— Da, fii fără grijă. Am chemat un taxi, nu m-am dus pe jos.

— Trebuia să mă scoli. Ce spui, Joanna, ai vrea să ieșim împreună duminică? N-aș vrea să rămâi cu o impresie atât de proastă despre mine.

Pe fir se așternu un lung moment de tăcere. Joanna ezita, împărțită între dorința de a spune „da“ și o frică inexplicabilă de a o face.

— Știu un băruleț în apropiere de Surrey, unde cântă o orchestră de jazz nemaipomenită. Mi-ai spus aseară că-ți place jazzul, așa că m-am gândit că poate vei vrea să mergi cu mine. N-o să fii dezamăgită, te asigur. Și-ți promit că de data asta n-am să mai adorm.

Toate aceste eforturi de a-i lăuda atracțiile acestei ieșiri o amuzară, însă era în continuare nehotărâtă.

— Spune da, Joanna, șopti atunci Hugh pe un ton rugător.

— Bine... Da.

Fără să-l vadă, simți ușurarea interlocutorului ei la celălalt capăt al firului.

— La unsprezece și jumătate, la tine la hotel, e bine?

— Perfect.

Când ziua se termină fără ca Hugh să fi trecut s-o vadă, Joanna își dădu seama că era puțin dezamăgită. Era o reacție stupidă din partea ei, pentru că știa foarte bine că el nu venea decât rar în atelier. Și apoi, de ce-ar fi trecut pe-acolo s-o vadă?

Pentru că nu-i era indiferentă, iată de ce! De acum, Joanna era sigură de asta. Dar ce era mai uimitor — și mai îngrijorător — era faptul că această descoperire o făcea atât de fericită...

Capitolul 7

Contrar așteptărilor Joannei, localul îndrăgit de Hugh nu era situat în plin mediu rural. Dacă la început fu puțin dezamăgită din această cauză, până la urmă, farmecul rustic al străzii înguste în capătul căreia se afla micul bar nu întârzie s-o încânte. Se afla aici de fapt, o aglomerare de magazinașe, unele pitorești, altele insolite, pe care Joanna ținu neapărat să le vadă.

După trei săptămâni de ploaie neîntreruptă, timpul se făcuse frumos, în sfârșit. Lucru care se întâmpla prea rar în țara aceasta pentru ca Joanna să nu-l aprecieze la justa lui valoare. Se simțea fericită, ca într-o zi de sărbătoare; și chiar dacă nu era prea cald, cu câtă satisfacție își înlocuise nelipsitul pardesiu cu un taior cafeniu pe care îl potrivise cu pantaloni și un pulovăr simple, de culoare neagră. Își lăsase părul desfăcut, pe umeri. Nu ca să-și ascundă cicatricea, care se estompase de câtăva vreme, ci pur și simplu fiindcă această pieptănătură simplă, lejeră se potrivea cel mai bine cu dis-

poziția ei de azi. Cu atât mai rău dacă vântul o obliga să-și îndepărteze în permanență câteva șuvițe îndărătnice care-i acopereau mereu fața.

Joanna era conștientă de faptul că Hugh o privea pe furiș în timp ce mergeau încet, braț la braț, spre micul local. O luase de braț de când coborâse din mașină, iar ea nici nu se gândise să se formalizeze în privința acestui gest. I se părea ceva normal, ca o consecință firească a ceea ce se legase între ei în cursul acelei seri memorabile la Hugh.

Când își îndepărtă încă o dată o șuviță jucăușă, îl surprinse pe Hugh privind-o. Intrigată fiind de această analiză pe furiș, îl întrebă direct:

— De ce mă privești tot timpul?

— Pentru că ești foarte frumoasă. Mai ales în soare. Ochii îți strălucesc ca două safire.

Compliment gratuit, simplă gentilețe... Și totuși, ce dulce îi sunau în urechi aceste cuvinte!

— Constat că totuși cunoști cât de cât pietrele prețioase.

— Fără îndoială că ți s-a spus contrariul în ceea ce mă privește... Nu mă mir. Dar n-are importanță. Să revenim la tine, Joanna, astăzi ești... Cum să spun? Încântătoare.

Nu mai trebuiră și alte cuvinte pentru ca tânăra să se topească, roșie de emoție, intimidată de privirea insistentă a lui Hugh asupra ei.

— Mulțumesc...

Și el părea puțin schimbat în această dimineață de duminică. Dar poate că amândoi se înfățișau pentru prima dată unul celuilalt așa cum erau de fapt.

Bărulețul era amenajat într-o clădire veche, ceea ce făcea ca el să se remarce nu atât prin aspectul exterior, destul de sumbru, cât prin acordurile de jazz care răzbăteau din interior. Muzica era aproape asurzitoare, imediat ce treceai pragul. Dar acolo, înăuntru, purtat de ritm, te obișnuiai repede cu sunetul.

Cel puțin așa i se întâmplă Joannei. Orchestra cânta o bucată foarte cunoscută a lui Miles Davis pe care ea o asculta bătând ritmul cu piciorul. După ce se termină această bucată muzicală, își dădu seama că Hugh era un obișnuit al casei. O purtă de la masă la masă și îi prezentă atâta lume, că n-ar fi putut să rețină numele nici cu toată bunăvoința din lume. Prezentările luară sfârșit când ajunseră la membrii orchestrei. Toți erau cunoscuți de-ai lui Hugh. Mai ales Gerry, vocalistul, se dovedi a fi un vechi prieten al lui.

Joanna nu-și revenea; stăpânită de prejudecăți, își imaginase cunoștințele lui Hugh influențată fiind de impresia pe care o avea despre el din viața de zi cu zi: oameni de afaceri serioși, însoțiți probabil de soții elegante și rafinate. Realitatea era cu totul alta...

Era în localul acela o ambianță atât de plăcută, încât timpul trecu fără să-și dea seama. Se vorbea, se bea bere și bineînțeles, se asculta muzică bună. La ora două după-amiază din păcate se închidea, însă, așa cum îi explică Hugh, petrecerea continua în altă parte. După un vechi obicei pe care îl repetau duminică de duminică, grupul vesel se retrăgea la unul sau la altul pentru a lua prânzul. Astăzi era rândul lui Elaine și al lui Bill să-și deschidă ușile casei.

Din preocupare pentru biata gazdă care avea să-și vadă locuința invadată de aproape jumătate din clientela bărulețului, Joanna îl întrebă pe Hugh:

— Ești sigur că pot să vin și eu? Nu-i prea incomod pentru Elaine? N-o deranjăm?

— Glumești? Ar deranja-o dacă n-ai veni. Nu-ți face griji. Aceste mese decurg cu simplitate. Fiecare aduce câte ceva, și fiecare trebuie să vină bine dispus.

Când se aflară din nou în mașină, Joanna remarcă într-adevăr pe bancheta din spate câteva pachete cu pateuri și două sticle de șampanie învelite în hârtie.

Iată deci cum își petrecea Hugh după-amiezile de duminică. Astăzi, în compania ei... dar alte dăți? Poate că orele ce vor urma aveau să-i clarifice acest mister.

Cam câți să fi fost? Joanna renunță repede să numere invitații care se grăbeau spre locuința Elainei și a lui Bill. Probabil erau vreo douăzeci. Și la Bill acasă muzica de jazz avea întâietate, dar aici era difuză, acoperind discret zumzetul neîncetat al conversațiilor. În salon fusese instalat un bufet la care invitații veneau să se servească, fără a-și întrerupe vorbăria, cu o porție de friptură sau cu una din numeroasele bunătăți aduse de convivi. Totuși, după-amiaza trecea și un lucru era clar: prezența Joannei alături de Hugh nu trezea nici uimire, nici curiozitate. Poate că erau obișnuiți să-l vadă de fiecare dată venind cu prietena pe care o avea la momentul respectiv...

Prietenă? Se considera deci prietena lui Hugh? Gândul acesta era prea incomod pentru ca Joanna să îndrăznească să-l aprofundeze. Mai ales că, în aceeași clipă își încrucișă privi-

rile cu cele ale lui Hugh, care purta o conversație cu Bill, în celălalt capăt al camerei. Stânjenită își îndreptă repede atenția spre Gerry, care părea c-o simpatizează. Așezați amândoi pe canapeaua comodă — pe care el ocupa aproape două locuri, atât era de robust — stăteau de vorbă. Când Joanna îi spuse că e din Australia, Gerry începu să-i povestească vizita pe care o făcuse în această țară cu ocazia unui concert de jazz.

— Asta a fost acum treizeci de ani! Pe vremea aceea nu erai născută, spuse el zâmbind cu nostalgie. Salut, Hugh! Vii să mi-o răpești pe această fată minunată?

Hugh venea într-adevăr spre ei.

— Ai dreptate, reluă Gerry. Am plictisit-o destul cu trăncăneala mea. Nu-i așa, Joanna? încheie el râzând tare.

Și înainte ca ea să-i poată răspunde, se ridică.

— Ți-o încredințez ție, Hugh, dar mă bazez pe tine c-ai să ne-o mai aduci în curând. Promiți?

Astfel, Gerry își luă la revedere, fără să uite să-i strângă — să-i strivească, de fapt — mâna Joannei. Pe Hugh îl salută bătându-l pe umăr la fel de energic.

— Promit, îl asigură acesta. Dacă și Joanna o să vrea, bineînțeles.

Cuvinte la care Joanna se mulțumi să răspundă printr-un zâmbet.

Dacă va vrea? Ba bine că nu! Dar cine știe dacă duminica viitoare Hugh nu va prefera compania alteia?

Puțin mai târziu parcau în fața fațadei austere a hotelului ei.

— Am petrecut o zi minunată, Hugh. Mulțumesc. Nu te superi dacă n-am să te invit să urci? Am...

Jenată, Joanna se opri. Cum să-i spună că nu voia să vadă cum ziua aceea splendidă ia sfârșit într-o cameră tristă, fără nimic atrăgător, lipsită de căldură și confort?

Însă el îi zâmbi, îndepărtându-i gândurile acestea.

— Nu, nu mă supăr. Îți mulțumesc că ai venit astăzi cu mine, Joanna.

Felul acesta ceremonios de a i se adresa o făcu să creadă o clipă că-i va strânge mâna, ca unui partener de afaceri.

— Mulțumesc că m-ai invitat, răspunse ea la fel de ceremonioasă.

Stăteau așa, privindu-se în tăcere, ochi în ochi. Părea cel mai firesc lucru ca Hugh s-o sărute acum. Dar nu s-ar fi zis că avea intenția s-o facă. Joanna se simți cuprinsă de o profundă dezamăgire.

— Bun... atunci, noapte bună! îi ură ea, pregătindu-se să coboare.

— Joanna...

Inima ei bătea să-i spargă pieptul când întoarse capul încet spre el. Iar Hugh, luându-i mâna, îi șopti:

— Nu mai fi așa nervoasă. Ți-am promis să nu-ți mai fac neplăceri.

Așadar, ultima dată îi făcuse o neplăcere? Joanna nu-și amintea așa ceva. Iar acum, această temere i se părea nefondată. Doar își dorea atât de mult un sărut de la el... Cum de nu-și dădea el seama?

Inconștient, buzele i se întredeschiseră, iar ochii ațintiți asupra lui Hugh străluceau însuflețiți de o pasiune arzătoare. N-avea cum să nu-i remarce rugămintea mută din priviri. Se apropie de ea încet, ca și cum s-ar fi temut încă să n-o sperie.

Însă atunci, ea a fost cea care i-a cuprins capul în mâini cu o febrilitate posesivă. Sărutul atât de mult așteptat veni, în sfârșit. Un sărut lung, pasional, a cărui senzație îi rămase mult timp pe buze, mult timp după ce Hugh plecă.

În săptămâna următoare, veselia și buna dispoziție a Joannei atinseră punctul maxim. Se simțea cuprinsă de o fericire fără limite și nimic n-ar fi putut s-o întristeze; nici măcar revenirea în forță a norilor negri pe cerul londonez. Destul de distantă la serviciu, tânăra femeie nu se gândea decât la următoarea ieșire cu Hugh: aceasta fusese programată pentru sâmbăta viitoare. O seară în care vor cina împreună și vor merge la teatru. I se părea o veșnicie până atunci, dar Hugh îi spusese că va fi ocupat toată săptămâna. Cu ce anume? Prea fericită că o invitase din nou, Joanna nici măcar nu-și pusese această întrebare.

Cum era de așteptat, veselia aceasta de adolescentă îndrăgostită suscită curiozitatea în anturajul ei și-i atrase remarci sau chiar întrebări din partea cunoscuților.

«Nu se poate, ai tras lozul cel mare!» exclamase Philip într-o zi. Kelly, mai romantică — și mai perspicace — îi puse „diagnosticul“: «Joanna, tu trebuie să fii îndrăgostită!»

Și Kelly asta... De fiecare dată când programul le permitea, tinerele luau cina împreună, într-un mic restaurant de cartier. Iscoditoare ca de obicei, Kelly căuta să-i smulgă Joannei confidențe din viața sentimentală pe care ea i-o bănuia foarte agitată... Cu un hohot de râs Joanna îi evita întrebările indiscrete, interogând-o la rândul ei în legătură cu stadiul demersurilor pe la agenții, subiectul favorit al lui Kelly.

Una dintre agenții îi promisese un contract. O promisiune în plus... dar nimic concret. Așa că, prietena ei, de obicei atât de zglobie, începea să se afunde în gânduri negre. În clipele de pesimism spunea că n-o să reușească niciodată să-și facă o carieră de manechin.

Într-un astfel de moment Joannei îi veni brusc o idee. Casa Ruytons va avea nevoie de manechine pentru prezentarea bijuteriilor la expoziție. Poate Kelly ar fi interesată!

Kelly a fost mai mult decât interesată. Manifestă un entuziasm fără limite. Să numere printre activitățile ei un contract cu celebra firmă Ruytons. Ar fi un plus pentru cariera ei!

Joanna uitase un detaliu: va trebui să-i ceară o favoare lui Charles. O vreme regretă că-i făcuse această propunere lui Kelly fără să se gândească prea mult. De câtva timp, comportamentul lui Charles o enerva de-a dreptul. Nici nu-și mai amintea de câte ori pe zi cobora la atelier sub pretext că vrea să discute o schiță cu ea. Dar vizitele lui nu se încheiau niciodată fără s-o invite să iasă cu el, fie la restaurant, fie în ultimul bar la modă. Și pentru că aceste invitații se repetau cu insistență, începuse să se simtă aproape hărțuită.

Totuși, ca să-și țină cuvântul dat, Joanna vorbi cu Charles despre Kelly. Acesta se gândi îndelung și-i spuse:

— Ia să vedem... Aș putea să trec sâmbătă seara să vă iau la un pahar pe tine și pe prietena ta, ca să discutăm despre toate aceste lucruri?

— Bine, adică...

Dar Charles n-o lăsă să-și sfârșească vorba.

— Nu pun la îndoială cuvântul tău, Joanna. Cu siguranță această Kelly de care mi-ai vorbit este superbă, dacă zici tu... Dar va trebui s-o văd, bineînțeles.

Fără îndoială, această nevoie de justificare era datorată figurii prea puțin entuziasmate pe care o abordase Joanna.

— Desigur. Însă nu pot sâmbătă seara, îmi pare rău. Nu știu ce planuri are Kelly, dar eu mi-am fixat deja o întâlnire la șapte și jumătate.

În ochii lui Charles se aprinse o luminiță de interes, ceea ce o făcu să regrete că fusese atât de darnică în detalii. La rândul ei, Joanna îi propuse:

— De ce nu în seara asta, după serviciu? E de-ajuns să-i dau un telefon lui Kelly și...

— Nu se poate. În serile de joi sunt ocupat.

— Atunci într-o altă zi din săptămâna viitoare? încercă ea să-i sugereze, începând să se simtă destul de agasată.

Ah, ce idee neinspirată să-i vorbească lui Kelly de expoziție!

— Ascultă, Joanna... am să trec sâmbătă, dar după-amiază, și...

— Trebuie să văd dacă și Kelly poate.

Cum să facă să-l împiedice să intre în hotel?

— Nu-ți bate capul cu asta. Dacă nu va putea veni, cu atât mai rău, amânăm întâlnirea. O să vin în jurul orei cinci. Mergem undeva să bem ceva toți trei, iar apoi tu vei avea timp să te întorci la hotel, să te faci frumoasă pentru întâlnirea aceea atât de importantă.

Zâmbetul lui Charles apăruse doar pe buzele lui frumoase, nu și în ochi. În priviri îi strălucea o luminiță răutăcioasă care o puse pe gânduri: oare Charles ghicise că ieșea cu Hugh?

Oricum ar fi fost, nu avu altă soluție decât să-i accepte propunerea. Ce nesăbuită fusese că se lăsase păcălită! Căzuse

în capcană și numai ea era vinovată de acest lucru. Acum, dacă tot îi aflase adresa, cine știe dacă Charles, nechibzuit cum era, nu-și va permite mici vizite neprevăzute?

Dar ce folos să se gândească la ce-i mai rău? În fond, pe Kelly venea s-o vadă, nu pe ea, își zise Joanna, convinsă doar pe jumătate. Neștiind ce să facă, hotărî un lucru înțelept: va fi rezervată și distantă, suficient cât să-l descurajeze pe Charles, dar având grijă totodată să nu-i distrugă lui Kelly șansele de a obține contractul. Totuși, răutatea vicleană din ochii lui Charles nu-i spunea nimic bun, iar acest lucru nu îndrăznea să și-l mărturisească.

Și iată că sâmbătă, Charles nu veni la întânire. Ea și Kelly îl așteptau în holul de la recepție; se făcuse cinci și un sfert, cinci și jumătate, șase fără un sfert... și Charles tot nu apăruse. Timpul trecea, iar nerăbdarea lui Kelly dispărea puțin câte puțin, pentru a face loc unei deziluzii morocănoase.

— N-are sens să mai sperăm, n-o să vină. Nu-l interesez. Să urcăm, Joanna, m-am săturat să aștept aici. Ce măgar că ne-a făcut să stăm după el atâta vreme!

Joanna era exact de aceeași părere...

Împreună urcară scările înapoi cu pași lenți și fiecare se duse în camera ei.

Joanna tocmai își terminase machiajul, când un zgomot de pași care urcă scara îi atrase atenția. Niște pași prea grei, prea apăsați pentru a fi ai unei femei. Să fi venit deja Hugh? Agitată, Joanna se uită la ceas. Șapte și un sfert. Cineva bătu la ușă tare, nervos parcă, iar ea își luă geanta și pardesiul și se duse să deschidă, intrigată. Nu mică îi fu mirarea când se găsi față în față cu Charles.

— Bună seara!

Cu un zâmbet impertinent pe buze, acesta se dădu un pas înapoi ca s-o admire.

— Uitasem cât de minunată poți fi în astfel de împrejurări.

Joanna se îmbrăcase cu ultima ei achiziție: o rochie cu talia strâmtă și partea de jos largă, de culoare albastru-petrol, croită dintr-un material ușor. Într-adevăr, îi venea de minune, însă ea s-ar fi lipsit bucuroasă de complimentele lui Charles.

— Ce cauți aici? îl întrebă ea dur.

— Cum așa? Am venit s-o văd pe prietena ta... E adevărat, am întârziat puțin, îmi pare rău. Presupun că e prea târziu să mai ieșim undeva, nu?

Ignorând expresia glacială a Joannei, Charles îndrăzni să-i zâmbească. În același moment, la celălalt capăt al holului se deschise o ușă. Era chiar Kelly, care venea spre ei radioasă, înfășurată într-un halat din satin roșu.

Kelly era frumoasă în orice împrejurare, dar acum, abia ieșită de sub duș, strălucitoare, cu pielea proaspăt parfumată, era ca o apariție de vis... Charles o privea apropiindu-se, subjugat de-a dreptul.

— Kelly, presupun...! Eu sunt Charles.

Charles sublinie această prezentare cu unul din zâmbetele lui cele mai fermecătoare, iar Kelly îi răspunse și ea cu un zâmbet, la fel de seducător. Privindu-i, ar fi fost destul de greu să-ți dai seama care era mai captivat de celălalt.

Cât despre Joanna, nici nu știa ce să facă. Să-i lase să se admire reciproc și s-o șteargă? Când văzu că Charles își începe micul număr de seducție pe lângă Kelly, își pierdu răbdarea de tot.

— Îmi pare rău, dar va trebui să vă las să faceți cunoștință fără mine. Trebuie să plec.

Și spunând acest lucru, Joanna încuie pur și simplu ușa camerei sale și plecă, lăsându-i acolo pe amândoi. Kelly n-avea decât să se descurce singură cu Charles! Ea n-avea decât să iasă din hotel și să meargă să-l aștepte pe Hugh cât mai departe de Charles. Cu cât trecea timpul, o cuprindea un sentiment de panică, la gândul că Hugh ar fi putut s-o surprindă în compania vărului său și să-și imagineze ce-i mai rău.

Numai să n-o întâlnească în compania lui Charles! Frica aceasta se amplifica treptat, obsedând-o aproape, în vreme ce cobora cele patru etaje în cea mai mare viteză. Tocmai pășea pe ultimele trepte, când un zgomot în spatele ei o făcu să se întoarcă: Charles o prinsese din urmă!

— Nu trebuie să vorbești cu Kelly?

— Am stabilit să ne întâlnim în altă zi, spuse Charles cu o dezinvoltură perfectă. Într-un timp atât de scurt? Charles Miller bătea orice record la rapiditatea cu care-și fixa întâlnirile!

Dar ce importanță avea? Fără să mai piardă vremea, Joanna se năpusti pe hol, către ieșire, iar Charles veni și el în urma ei. La jumătatea drumului o cuprinse brusc de braț, obligând-o să se oprească.

— Joanna... Îmi pare îngrozitor de rău că am întârziat atât de mult. Ești supărată pe mine, nu-i așa? Da, văd că-ți strălucesc ochii de mânie... de fapt, asta te face și mai frumoasă.

Joanna ar fi vrut tare mult să-l pălmuiască, dar se abținu. În loc de asta, cedând unei reacții nervoase, izbucni într-un hohot de râs sacadat, singura modalitate prin care putea să-și descarce furia. În aceeași clipă, ușa de la intrare se deschise, iar Hugh apăru în fața lor. Joanna îl văzu imediat și instantaneu își imagină tabloul pe care ea și Charles îl ofereau privirii lui: ea râzând în hohote, iar Charles zâmbindu-i, cu o mână pusă tandru pe brațul ei. Situația nu putea fi mai rea de atât...

Când ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Hugh, simți că devine palidă. Chipul lui Hugh se înăspri și el, căpătând aspectul marmurei.

— Ce s-a-ntâmplat?

Îngrijorat de expresia Joannei, Charles întoarse capul încotro privea ea. Văzându-și vărul, pe fața lui apăru un zâmbet jenat.

— Pe el îl așteptai, presupun...

Charles n-avea nici o intenție să-și ia mâna de pe brațul ei, așa că Joanna se eliberă cu o mișcare violentă. Apoi el adăugă pe un ton care nu-i dădea deloc credibilitate:

— Am venit să fac o mică plimbare și în trecere... Nu-i așa, Joanna?

Și fiindcă nimeni nu spunea nimic, continuă:

— Bine... vă las. La revedere!

Păstrându-și expresia nonșalantă, Charles se retrase, iar Joanna și Hugh rămaseră în continuare tăcuți.

Ce persoană grețoasă! Nu din întâmplare sosise atât de târziu. Voia să fie de față când Hugh va veni s-o ia. Totul era premeditat, reacția lui de surprindere, figura vinovată, stânjenită. Și ea care crezuse că Hugh e gelos pe Charles când, de fapt, era invers!

Dar acum trebuia să-l înfrunte pe Hugh. Făcând un efort de voință, tânăra femeie reuși să-l privească. Dumnezeule... Charles obținuse efectul scontat. Figura glacială a lui Hugh exprima aceeași distanță și același dispreț ca la prima lor întâlnire.

— Bună seara, Joanna! Ești gata? întrebă el cu o politețe rece.

Copleșită, confirmă printr-o înclinare a capului.

— Bine, atunci să mergem.

Joanna remarcă distanța pe care Hugh o lăsase în mod deliberat între ei, în timp ce se îndreptau spre mașină. Urmându-și primul impuls, îi sugeră:

— Dacă vrei, putem anula această ieșire...

— Nu. De ce-aș vrea așa ceva? Doar am așteptat-o cu nerăbdare.

Reproșul subînțeles din aceste ultime cuvinte nu-i scapă Joannei. Ah, dacă ar fi știut el cu câtă nerăbdare așteptase și ea seara aceea! Dar în clipa de față, nimic nu i se părea mai chinuitor ca orele nesfârșite pe care aveau să le petreacă împreună.

Să clarifice situația? Să-i explice lui Hugh că Charles venise pentru Kelly, să-i spună că n-a fost nici o legătură între ei? La ce bun? Hugh ar fi văzut în explicațiile ei o nevoie vinovată de a se justifica. N-ar fi crezut-o niciodată, era sigură de acest lucru.

Cât de mult regreta că nu pusese totul la punct duminica trecută... Ocazia fusese mai mult decât propice pentru îndepărtarea acestei neînțelegeri în legătură cu relațiile ei cu Charles. Doar că Joanna crezuse povestea încheiată. Crezuse că Hugh și-a dat seama că o judecase greșit.

Ce umilință să se simtă din nou victima disprețului lui. O revolta atâta nedreptate. „N-am fost amanta lui Charles!“ Cu ce drept își permitea el să facă astfel de presupuneri pe seama ei? Cum îndrăznea?

În mașină Joanna păstră o tăcere ostilă. Hugh, în schimb, se arătă vorbăreț. O informă despre critica piesei pe care aveau s-o vadă, vorbi despre capriciile vremii, despre dificultățile circulației în Londra... Dar o făcu distant, adresându-i-se cu o politețe glacială, ca unei străine.

Dacă-și continua conversația aceasta de salon, Joanna înnebunea!

— N-a fost nimic niciodată între mine și Charles. Nici aici și nici la Sydney.

Ea fusese cea care pronunțase aceste cuvinte, acest strigăt descurajat? Înmărmurită, Joanna simți greutatea privirii lui Hugh asupra ei.

Capitolul 8

— Ce-ai spus?

De data asta nu mai vorbise străinul indiferent de până acum: de pe chipul lui Hugh se șterseseră dintr-o dată trăsăturile acelea împietrite.

Tremurând de emoție, Joanna nu îndrăznea să-i înfrunte privirea, nicidecum să repete vorbele pe care le scăpase fără să vrea. Îl auzi pe Hugh înjurând. Imediat apoi, acesta făcu o întoarcere bruscă, neașteptată, la care un conducător auto venind din sens opus îi răspunse cu un claxon lung, furios.

În alte împrejurări, Joanna ar fi reacționat în vreun fel. Acum însă, prea tulburată de cele întâmplate, nu scoase un cuvânt, rămânând total străină față de lumea înconjurătoare. Ieși din această stare abia când Hugh opri motorul și când constată că n-o dusese la teatru, ci pur și simplu la el acasă.

Coborî grăbit din mașină, veni să-i deschidă portiera și o ajută aproape brutal să coboare.

— Vreau să mă întorc la hotel!

În zadar... Fără să-i ia în seamă protestele, Hugh o împinse fără menajamente pe aleea care ducea la poarta casei lui.

— Lasă-mă! N-ai nici un drept!

Se zbătea indignată, i se opunea, însă pe fața lui Hugh se citea o hotărâre de nezdruncinat.

Ajungând la ușă, bătu de câteva ori scurt și nervos, fără să slăbească strânsoarea ca de menghină a mâinii sale pe brațul ei. Era de acum o precauție inutilă, căci, plictisită să mai joace această mascaradă și conștientă că orice rezistență era zadarnică, Joanna abandonase lupta.

O femeie de vreo cincizeci de ani, probabil meajera, le deschise ușa.

— Bună seara, domnule Miller.

După ce salută, dispăru în dosul ușii pentru a le face loc să intre. Nu părea câtuși de puțin surprinsă de prezența Joannei, nici de brutalitatea cu care Hugh o trase după el înăuntru. Apoi, ca și cum obiceiul stăpânului ei era să-și aducă prietenele să ia masa la el, femeia îl întrebă.

— Să m-apuc să pregătesc cina?

Hugh îi răspunse politicos, însă fără a-și pierde din autoritate.

— Am să vă anunț imediat. Mulțumesc, doamnă Holland.

După aceea, deschise ușa salonului și o împinse pe Joanna înăuntru. Aici, eliberând-o în sfârșit, rămase totuși în apropierea ușii, prevăzător.

Fără prea multă tragere de inimă, Joanna se uită la el și-i întâlni privirea ca de oțel.

— Ai auzit prea bine, spuse ea cu teamă.

Hugh se întunecă și mai mult. Atunci se petrecu ceva ciudat cu Joanna, ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton și ar fi sfărâmat digul ce-i stăvilea mânia. Gata, s-a terminat cu umilința, cu frustrarea neputincioasă care o apăsa încă de la plecarea din hotel! Își încrucișă brațele pe piept și exclamă tremurând:

— Foarte bine! Din moment ce Hugh Miller a vorbit, nu-mi permite decât să mă-nclin, nu-i așa? Ei bine, iată: spre surprinderea ta și în ciuda a ceea ce voia să insinueze prețiosul tău văr, n-am avut nici o legătură cu el, nici la Sydney, nici aici. Află că eu nu agreez bărbații atât de lipsiți de scrupule și numai ideea unei relații cu el îmi repugnă. Ești mulțumit? Mă fac aceste destăinuiri mai demnă de stimă în ochii tăi?

— Dar de ce nu mi-ai spus-o mai devreme, pentru numele lui Dumnezeu!?

Auzind acest reproș, Joanna izbucni în râs fără să vrea. Chiar putuse să spere c-o să-l vadă cerându-și scuze grăbit? Ce iluzii deșarte!

— Te recunosc, Hugh. Întotdeauna credincios ție însuți. **Tu** tragi concluziile, iar **eu** am datoria să le justific!

— Joanna! Puteai să-mi explici toate astea de multă vreme!

— De ce? Ca să te asigur că sunt destul de bună pentru tine, că merit interesul tău, nu-i așa? Mă întreb cum de-ai riscat să mă prezinți prietenilor tăi duminica trecută! Cred c-ai murit de frică să nu te fac de râs punând ochii pe primul bărbat însurat care mi-ar fi apărut în față, nu?

Hugh asculta aceste proteste dând din cap mecanic, ca și cum ar fi crezut-o nebună, însă Joanna nu încetă.

— Mai e un lucru pe care aș vrea să-l știu: de ce te-ai încăpățânat atât să mă angajezi, din moment ce erai convins că sunt amanta lui Charles? Tocmai tu, care ești atât de preocupat de soarta surorii tale...

Furia Joannei căpăta puțin câte puțin gustul amar al disprețului, al disperării.

— Dar n-ai înțeles? Nu-ți dai seama că sunt nebun după tine, Joanna? Și asta din clipa în care ai năvălit în biroul meu ca o leoaică.

— Nu-i adevărat!

Joanna dădu din cap energic. Să nu-și imagineze că se poate agăța de o astfel de minciună!

— Bănuiai că sunt o aventurieră care vine să-i distrugă căsnicia surorii tale! Și nu numai atât. Mă credeai capabilă de șantaj!

Amintindu-și acel episod care nu prea-i făcea cinste, Hugh păru stânjenit.

— N-am crezut acest lucru decât în primele clipe, Joanna. De altfel, cu greu îmi puteam imagina că o femeie ca tine se poate lăsa cucerită de farmecul „uzat“ al unui Charles Miller. Te doream deja, te voiam doar pentru mine! Nu poți să-ți dai seama ce frică m-a cuprins când am aflat de accident. Și mă mai temeam că după ce te vei vindeca, te vei întoarce în Australia. De aceea ți-am oferit postul. Speram că e suficient pentru a te face să rămâi, dar în același timp mă gândeam că dacă vei rămâne, o vei face pentru Charles. Cum era să știu?

Hugh se opri puțin, apoi continuă cu o voce tremurată:

— Nu mă interesa dacă ai avut sau nu multe aventuri. Dar faptul că nu știam ce era între tine și vărul meu mă înnebunea.

Eram atât de îndrăgostit de tine! Și **sunt** îndrăgostit de tine. Așa cum și tu ești îndrăgostită de mine, sfârși el cu un zâmbet larg.

— Eu? Deloc! Eu nu...

Dar nu apucă să sfârșească această dezmințire vehementă a spuselor lui, căci Hugh se apropie, o îmbrățișă și-i acoperi gura cu un sărut pătimaș, din care lipsea orice urmă de tandrețe. Un sărut la care Joanna răspunse cu o pasiune la fel de mare.

Totuși, mânia ei nu se potolise nici așa. În timp ce se sărutau, își înfingea unghiile în ceafa lui, cuprinsă de nevoia de a-i face rău, de a se răzbuna de toate suferințele pe care i le pricinuise. Însă Hugh scoase un suspin de plăcere, ca și cum agresivitatea ei, dimpotrivă, îl încânta. Apoi, îndepărtându-i cu nerăbdare faldurile pardesiului, îi cuprinse talia și o lipi strâns de el, înfierbântat de o pasiune arzătoare, astfel încât Joanna nu mai avu nici o îndoială asupra dorinței lui. Simțea în acele momente că și în ea se trezește un răspuns la fel de înflăcărat.

Șovăitoare, se lipea de Hugh, își înlănțuia brațele în jurul trupului lui, îmbătată de îmbrățișarea aceasta pătimașă, aproape instinctuală. Toată ființa ei, pradă unei dorințe neașteptate, cerea acum mai mult decât această simplă atingere, mult mai mult...

Fără să-și întrerupă mângâierile voluptuoase, Hugh se îndepărtă o clipă pentru a o privi fix în ochi. Fiind acum convins de tulburarea ei, îi șopti, ușor ironic:

— Ce voiai să spui de fapt adineauri? Că nu ești îndrăgostită de mine, nu?

Pe buzele Joannei apăru un zâmbet. Cum să confirme, când fiecare tresărire a corpului ei, fiecare bătaie de inimă aduceau o dovadă clară a acestei nebunii plăcute și neliniștitoare totodată? Erau niște trăiri care o făceau să creadă că nu-și mai aparține, dar care îi dădeau sentimentul că este pe deplin femeie, așa cum nu mai simțise niciodată. Da, era nebună, complet nebună, din moment ce voia să i se dăruiască unui bărbat pe care-l cunoștea de așa puțin timp, în ciuda tuturor valorilor ei de care Charles făcuse atâta haz: dragoste, implicare reciprocă... Căci Hugh nu-i oferea și nu-i va oferi nimic din toate acestea.

— Ei... și acum, Joanna? întrebă Hugh cu un aer enigmatic.

— Acum, ce?

— S-o rog pe doamna Holland să ne pregătească cina, sau preferi să mergem la teatru?

O alegere simplă, cel puțin în aparență. Căci prima soluție îi declanșă instantaneu Joannei o suită de imagini tulburătoare: confortul salonului, focul trosnind în șemineu, ea și Hugh întinși pe covor, înlănțuiți într-o îmbrățișare înfocată... Ameținând de plăcere numai la gândul acesta, îi șopti, spre mirarea ei.

— Să rămânem să luăm cina.

Abia apucă să vadă lumina care se aprinse în ochii lui Hugh, fiindcă el se aplecase deja s-o sărute.

— Îți promit că n-am să mai adorm de data asta, îi murmură fără să-și desprindă încă buzele de ale ei.

În clipa următoare, o bătaie discretă în ușă le întrerupse sărutul. Pe un ton sec, fără să-și slăbească îmbrățișarea, Hugh răspunse:

— Da?

În prag apăru doamna Holland, cu aceeași atitudine detașată. Însă Joanna, din pudoare, se desprinse repede din brațele lui Hugh.

Acesta zâmbi, cu un aer cât se poate de firesc.

— A, iată-vă, doamnă Holland! Tocmai mă pregăteam să vin să vă rog să ne pregătiți cina.

Pe chipul servitoarei apăru abia în acest moment o mică schimbare de expresie, o schimbare aproape imperceptibilă.

— Bine, domnule Miller.

Fiindcă doamna Holland tot nu pleca, rămânând nemișcată în cadrul ușii, Hugh își pierdu puțin răbdarea și o întrebă:

— Da, doamnă Holland!? Altceva?

— Cred că am obligația să vă anunț că sunteți căutat la telefon.

Uimit probabil de tonul solemn al doamnei Holland, Hugh se încruntă.

— Nu i-ați spus că sunt ocupat?

— Da, dar...

— Dar ce? întrebă Hugh, agasat de ezitările interlocutoarei sale.

Aceasta aruncă pe furiș o privire rapidă spre Joanna, iar apoi răspunse:

— Dar doamna Miller a presupus că veți accepta totuși să luați legătura cu dumneaei. Vrea să vină aici.

Urmă o lungă tăcere, pe care Joanna n-o interpretă în nici un fel. O singură întrebare își punea: de ce îi telefona astfel soția lui Charles? Imediat apoi, însă, făcu legătura: doar ea era sora lui Hugh! Chiar și așa, să sune la ora asta...

— Bine, răspunse Hugh pe un ton neutru.

De data asta, Joanna n-avea cum să nu remarce umbra de contrarietate din privirile doamnei Holland.

— Mă scuzi o clipă?

După ce-i zâmbi distrat, Hugh ieși, însoțit de doamna Holland. Ce se petrecea oare?

Joanna nu avu timp să se gândească prea mult, căci Hugh reapăru în câteva secunde. Era schimbat, iar atitudinea lui trăda o nervozitate evidentă. Chiar înainte să spună ceva, tânăra femeie ghicise ce avea să urmeze.

— Draga mea, îmi cer scuze pentru incidentul acesta. Mă tem că va trebui să lăsăm cina pe altă dată, încheie el cu un zâmbet trist, îndreptându-se spre ea.

— Asta e... nu-ți face probleme, nu-i nimic, îl asigură Joanna pe un ton degajat, deși simțea în clipa aceea cum un val de tristețe și de dezamăgire îi inundă inima.

Când merse să-și ia geanta rămasă pe un fotoliu, Hugh veni după ea.

— Ba da, îmi fac probleme!

Îi cuprinse umerii și o trase spre el.

— Joanna, te doresc. Voiam să fac dragoste cu tine. Și tu voiai asta, nu-i așa?

O privea atât de fix și cu atâta intensitate, încât ochii lui păreau că o hipnotizează. Văzând că nu-i răspunde, îi mai puse o dată întrebarea, nerăbdător:

— Spune-mi, Joanna, nu m-am înșelat? Voiai să faci dragoste cu mine în seara asta, nu-i așa?

În fiecare vibrație a vocii lui se ghiceau teama, incertitudinea, frustrarea.

Joanna dădu din cap ușor, abia schițat.

— Da, șopti în sfârșit.

Îndoiala dispăru atunci din ochii lui Hugh, iar Joanna îi remarcă ușurarea în tremurul care-i străbătu trupul lipit de al ei. Un ultim sărut îi uni, la fel de minunat, la fel de pasionat ca și celelalte, dar, din păcate, prea scurt. Hugh se desprinse primul din acest sărut.

— Draga mea, vom avea tot timpul la dispoziția noastră când mă voi întoarce de la New York. Ai uitat că trebuie să fac acest drum? o întrebă el când văzu că privirea i se întristează. Plec mâine după-amiază. N-am altă soluție, trebuie să fiu prezent la ultimele acțiuni din cadrul înființării sucursalei de la New York. E o treabă de cel mult două săptămâni; dacă pot, voi veni mai repede. Gândește-te la perspectivele pe care această acțiune le va deschide creațiilor tale, adăugă Hugh zâmbind.

Făcând un efort de voință, Joanna se abținu să nu explodeze.

— Da, e o piață imensă în New York.

Apoi, desprinzându-se din îmbrățișarea lui, adăugă:

— Poate-ar fi cazul să-mi chemi un taxi, nu-i așa?

— Am rugat-o deja pe doamna Holland s-o facă. Trebuie să sosească din clipă-n clipă. Îmi pare rău, Joanna. Nu m-așteptam să...

Dar Hugh nu-și termină fraza. Se întrerupse ridicând din umeri, ca omul care nu se simte prea în largul lui. Mai târziu, în taxi, Joanna se întrebă dacă atitudinea lui evazivă, stânjeneala pe care crezuse c-a remarcat-o în acel moment la el erau reale sau nu.

Dacă Hugh se temea de o vizită neașteptată a surorii sale, atunci era firesc să se simtă stânjenit. Cu atât mai mult

cu cât această vizită trebuia să aibă un motiv serios din moment ce avea loc sâmbătă seara, la o oră atât de înaintată.

Încetul cu încetul, dezamăgirea ei se estompa, iar Joanna nu mai știa dacă trebuie să se bucure sau să se întristeze din cauza acestei întorsături de situație. Cel puțin de-aici înainte va dispune de tot timpul necesar pentru a înfrunta realitatea în ceea ce privește sentimentele ei. Sentimente ciudate, iraționale, care n-o caracterizau absolut deloc.

Hugh spusese că e „nebun" după ea. Și, în mod bizar, când o strânsese în brațe, ei îi fusese suficientă această asigurare. Era acesta un lucru normal? Căci, în definitiv, ce voia Hugh să spună? Pur și simplu că moare de nerăbdare s-o vadă în patul lui. Iar ea murea de nerăbdare să-l urmeze acolo...

Era în stare să facă dragoste cu el fără să se iubească? Întrebarea aceasta o frământa pe Joanna în vreme ce privea pe fereastra taxiului activitatea febrilă de sâmbătă seara a Londrei. Da, pe termen scurt se mulțumea cu atât. Probabil că abia mai târziu va aspira la acele lucruri pe care le considera esențiale pentru orice relație: implicare reciprocă, fidelitate, dragoste. Și poate că Hugh i le va oferi. Oare era prea naivă, prea sentimentală dacă gândea așa? Joanna nu știa ce să-și răspundă. În schimb, era sigură de un lucru: nu putea să renunțe la Hugh.

Pe parcursul săptămânii care urmă, gândurile acestea deveniră obsesive. Niciodată nu-și imaginase că e posibil să simtă atât de acut lipsa unei persoane.

— Am avut dreptate, ești îndrăgostită! exclamă Kelly entuziasmată într-una din zile, în timp ce luau cina împreună la restaurant.

Oare chiar așa era, cum spunea Kelly? Din cauză că iubea simțea tumultul acela nebunesc în suflet, pentru ca apoi să cadă într-o melancolie profundă? Parcă n-ar fi crezut. Nu era îndrăgostită! Și totuși, când Hugh îi telefona seara la hotel, cum se mai grăbea să coboare cele patru etaje! Și ce bucurie simțea după aceea, când urca înapoi în cameră, auzind încă vocea lui Hugh șoptindu-i că-i este dor de ea.

De la un apel telefonic la altul, zilele se succedau leneșe, interminabile. Trecuseră zece zile de la plecarea lui în America și începuse să aibă un ciudat sentiment de inutilitate, chiar dacă la Ruytons avea foarte multă treabă de făcut. Așa cum prevăzuse Hugh, la firmă începuse să se instaleze febra de dinainte de expoziție.

Toată lumea alerga încolo și-ncoace. Se mai găsea de făcut câte o modificare de ultimă oră, mai erau câteva bijuterii de curățat... Charles își juca perfect rolul de suveran, dând ordine în toate părțile. Joanna observase că acum el încerca pe cât posibil s-o evite și lucrul acesta o amuzase la început. Fără îndoială că și Hugh avea o contribuție la această schimbare de comportament a vărului său. Cel mai rău era că Charles i se părea la fel de nesuferit și în ipostaza aceea distantă și poruncitoare, așa cum îi fusese nesuferit și înainte, când o urmărea cu insistențele lui.

În ziua expoziției, când Joanna se pregătea să plece la hotel, el spuse pe un ton sentențios:

— Vezi să nu întârzie Kelly diseară!

— Nu crezi că e destul de mare să aibă grijă și singură să nu-ntârzie?

Joanna nu se putuse abține să nu-i răspundă astfel. Era suficient că le făcuse cunoștință. Rolul ei se terminase. Bineînțeles, cu toate responsabilitățile pe care le avea, era firesc ca Charles să fie preocupat de punctualitatea manechinelor lui. Mai ales că, necunoscând-o pe Kelly, n-avea de unde să știe că va veni la întâlnire cu aproape o oră înainte.

Asupra acestui lucru, însă, Joanna se înșela...

Ajunsă la hotel, urca ultimele trepte, când Kelly o întâmpină pe palier. Purta halatul roșu de satin și o eșarfă de lână strâns legată în jurul gâtului.

— Joanna...

Kelly avea lacrimi în ochi. Ce se petrecuse oare?

Dându-și jos eșarfa, îi arătă Joannei gâtul care, spre uimirea acesteia din urmă, era îngrozitor de umflat într-o parte și în cealaltă, în dreptul amigdalelor.

— Doamne... Ești bolnavă! Biata mea Kelly...

— Ce ghinion! De ani de zile n-am mai avut ganglionii atât de umflați!

— Măcar ai luat legătura cu un doctor?

— Nu... după câte-am făcut, speram să dispară. Am înghițit aproape un tub întreg de aspirină și nu m-am dat jos din pat toată ziua. Crezi că o să se observe? întrebă Kelly, palpându-și continuu gâtul, cu o expresie jalnică.

— Mă tem că da. Biata mea Kelly, știu că e trist, dar va trebui să renunți să prezinți bijuteriile diseară.

Cu toată compasiunea pentru Kelly, Joanna nu putu să nu-și imagineze amuzată figura pe care ar fi făcut-o Charles dacă ar fi văzut-o venind cu gâtul acela diform.

— Bagă-te repede înapoi în pat, sigur ai febră, o sfătui Joanna observând că ochii prietenei sale străluceau bizar. O să am eu grijă să-l sun pe Charles în locul tău. Cred că mai e încă la firmă la ora asta.

Într-adevăr, Charles era acolo...

Vestea îl făcu să turbeze de furie.

— Și de ce, Doamne iartă-mă, nu m-a anunțat mai devreme?

— De ce? Pentru că și-a imaginat că va putea veni totuși. Ca să nu-ți creeze neplăceri, s-a îndopat cu medicamente, dar n-a fost de-ajuns! Nu-ți rămâne decât să le ceri celorlalte fete s-o înlocuiască.

— Imposibil. Fiecare are rolul ei bine determinat. Ne mai trebuie un manechin, Joanna. Tu, de exemplu.

— A, nu, Charles. Nu pot...

— Haide, poți s-o faci, Joanna. Fă-o pentru Ruytons! Cu atât mai mult cu cât n-ar fi pentru prima oară. Doar tu ți-ai prezentat propriul pandantiv la Sydney. Și ai fost minunată.

Charles tăcu, așteptându-i răspunsul. Dar ea nu scoase un cuvânt.

— Joanna, nu ne lăsa. Știi bine că e imposibil să găsim pe cineva care s-o înlocuiască așa, cât ai bate din palme. Trebuie să ne-ajuți.

— Bine...

— Vreau o rochie neagră, lungă, pe corp și cât se poate de decoltată, ordonă Charles imediat ce-i smulse acordul. Ca aceea pe care ai purtat-o la Sydney. O ai la tine?

— Da, răspunse Joanna fără să se gândească.

— Formidabil! Vino la Majestic la ora șapte. Spune-le paznicilor să mă cheme, altfel nu te vor lăsa să intri. Hotelul e ca o fortăreață în seara asta. Era să uit... coafura. Îmi trebuie un coc. Ceva sobru și foarte simplu.

După ce-i dădu aceste ultime instrucțiuni, Charles închise.

Abia mai târziu, Joanna remarcă metoda abilă prin care reușise s-o convingă. Nu folosise persoana întâi niciodată, nu vorbise niciodată în numele lui, ascunzându-se mereu în spatele numelui „Ruytons“ sau în spatele unui „noi“ impersonal.

Pe moment, soluția găsită de Charles o amuza și o neliniștea în același timp. Fără să mai aștepte, merse la prietena ei s-o pună la curent cu ultimele evenimente.

Joanna se simțea teribil de stânjenită față de Kelly, ca și cum i-ar fi furat ceva, ceea ce era absurd, amândouă erau conștiente de acest lucru.

Înainte de a pleca, Joanna mai trecu o dată pe la ea să-i ureze noapte bună.

— Draga mea, arăți superb! îi spuse Kelly cu o admirație sinceră.

Apoi, observându-i pardesiul simplu bleumarin, care nu prea mergea cu rochia de seară din mătase, Kelly se încruntă.

— Ți-ar trebui o haină de blană.

— În nici un caz! Detest blănurile. Mai bine urează-mi noroc, am nevoie, spuse Joanna zâmbind. Tu să ai grijă de tine și să nu te dai jos din pat. Îți promit c-o să-ți povestesc tot mâine dimineață, cum mă scol.

Capitolul 9

În holul de la recepția hotelului Majestic, Charles o aștepta deja — deși nu era decât șapte fără zece — plimbându-se nervos în apropierea celor doi paznici postați la intrare.

— În sfârșit, iată-te! exclamă el pe un ton agitat când o văzu apropiindu-se.

Apoi, le spuse paznicilor:

— Nici o problemă, Joanna prezintă pentru mine. O înlocuiește pe Kelly Jordan. Joanna Warren, puteți să-i căutați numele pe listă. Garantez eu pentru ea.

— Aveți noroc, îi șopti zâmbind unul dintre paznici, cel mai tânăr.

Fără să mai piardă un minut, Charles o trase după el pe culoar, făcând-o aproape să alerge. Mergând spre încăperea rezervată firmei Ruytons, el aruncă o privire apreciativă spre cocul ei strâns la spate.

— Exact ce voiam. Arăți minunat, Joanna! A! Am ajuns...

Charles se opri brusc în fața unei uși.

— Numărul cinci. Ruytons. Aici e!

Acolo, din nou, ca să le fie permisă intrarea, au mai trecut printr-o verificare. După ce-au îndeplinit formalitățile, au pătruns într-o cameră ocupată deja de celelalte două fete angajate de firma Ruytons pentru prezentarea bijuteriilor. Într-adevăr, firma Ruytons știa să aleagă ce-i mai bun: fetele erau de o frumusețe extraordinară.

— Îmi pare rău, dar timpul ne presează, vom face prezentările mai târziu, hotărî Charles. Joanna, scoate-ți pardesiul să te văd.

Joanna își dădu jos pardesiul și, la dorința lui Charles, făcu o piruetă. El o examină, dar nu rapid, cu ochi de profesionist, ci plimbându-și alene privirea pe trupul ei. Această privire lungă, mângâietoare, era de o intensitate atât de arzătoare, încât Joanna simți că roșește până în vârful urechilor.

— Nu-i de mirare că dragul meu văr mi-a furat teritoriul, șopti el zâmbindu-i insinuant.

— Te rog, Charles, replică tânăra cu un aer foarte serios.

Apoi, după ce privi o clipă în jurul ei, se îndreptă spre ușa pe unde intraseră în cameră.

— Trebuie să ies puțin, îi spuse Joanna pazniculuI.

— Acum? De ce? strigă Charles în urma ei.

Chiar trebuia să-i spună lui tot, și că se duce la baie?

— Nu te teme, n-am să fug cu colecția de bijuterii. Și o să mă descurc fără tine, mulțumesc.

O singură privire luminoasă a ochilor ei albaștri fu suficientă pentru ca Charles să nu se mai încăpățâneze să meargă cu ea.

Puțin după aceea, întorcându-se la cabina firmei, remarcă o siluetă masculină la celălalt capăt al coridorului. Hugh! Tocmai trecuse de control și venea grăbit spre ea, atât de fermecător, atât de chipeș, încât Joannei i se înmuiară picioarele. Emoția o imobiliză câteva secunde, în care îl contemplă, subjugată de virilitatea lui încântătoare, pentru ca apoi să fugă în întâmpinarea lui.

La câțiva pași de el se opri iar, intimidată, ca și cum un fel de jenă nejustificată o împiedica să-i sară în brațe.

— Hugh...

Nu putu să articuleze decât acest cuvânt, dar bucuria i se citea în surâsul luminos care-i scălda fața.

Hugh o studie din cap până-n picioare, tulburat. Ca și cum o descoperea abia astăzi, își spuse Joanna. De fapt, cam așa și era: niciodată n-o mai văzuse într-o ținută atât de... sexy. Mătasea răcoroasă a rochiei i se mula pe formele delicate, iar decolteul îndrăzneț mergea până la limita decenței.

Nu se miră că regăsi în privirea lui Hugh aceeași admirație, aceeași dorință înflăcărată ca mai devreme, în ochii vărului său. Dar cât era de fericită de data asta!

— Ești încântătoare, îi spuse Hugh, cu vocea sugrumată de emoție.

Ce mult o bucura complimentul lui... Și el era minunat, iar Joanna ar fi vrut să i-o spună. Prea tulburată, însă, se mulțumi să-i șoptească:

— Mulțumesc...

Apoi, încercând să se comporte firesc, întrebă:

— Dar ce faci aici? E abia miercuri. Te așteptam tocmai la sfârșitul săptămânii.

— Mi-era prea dor de tine. Muream de nerăbdare să te revăd. De-ai ști cât mi-ai lipsit...

Cuvintele acestea, auzite de atâtea ori la telefon, îi produceau o senzație de căldură în inimă.

— Când am venit de la aeroport, am trecut pe la tine. Doamna Layton mi-a povestit ultimele noutăți, așa că m-am dus și pe la sărmana Kelly s-o salut, iar apoi am fost acasă să mă schimb, și iată-mă.

— Tocmai tu, care erai atât de refractar la orice eveniment monden, ce curaj... îl tachină Joanna veselă.

— Ei, nici chiar așa... Astăzi n-aș fi lipsit de la expoziție pentru nimic în lume. Vrei să cinăm împreună după prezentare?

Joanna știa, desigur, ce propunere se ascundea în spatele acestei banale invitații... Prea intimidată ca să-i răspundă „da“, încercă să nu-și trădeze jena spunându-i:

— Figurez la sfârșitul listei în program. Ruytons e ultima firmă care-și prezintă bijuteriile.

— Voi aștepta.

Pronunțând aceste cuvinte simple, Hugh îi ridică bărbia s-o sărute. Și imediat Joanna simți curgându-i prin vene o imensă căldură, ca o revărsare de lavă. Agățându-se de gâtul lui, îl sărută și ea cu patimă. Ce minunat era sărutul acesta atât de mult timp așteptat!

Când gurile lor se despărțiră, Hugh ridică ironic o sprânceană și o întrebă:

— Să înțeleg că asta înseamnă „da"?

Cum de mai putea el să se îndoiască? Chiar dac-ar fi vrut să-l refuze, Joanna n-ar fi putut. Sentimentele ei pentru Hugh erau iraționale, nevoia aceea imperioasă de a-l vedea, de a fi tot timpul cu el... Lucruri pe care nu le mai trăise niciodată și pe care le descoperise abia pe parcursul acestor zece zile de despărțire... Ca de exemplu, că era îndrăgostită de el nebunește, că-l iubea cu disperare.

— Da. Da! răspunse Joanna cu un zâmbet, emoționată.

Atunci, undeva în spatele ei, răsună vocea lui Charles furioasă:

— Pentru Dumnezeu, Joanna! Hugh, las-o! O să-i șifonezi rochia!

Hugh îi șopti Joannei la ureche, ironic:

— A vorbit șeful. Nu-l face s-aștepte. Charles are tendința să devină irascibil când are mult de muncit.

— Am observat...

Joanna se desprinse din îmbrățișarea lui caldă fără prea multă tragere de inimă și-i adresă un ultim surâs înainte de a fugi după Charles care mormăia:

— Nu prea pare să-și dea seama că programul nostru e contra cronometru. Ș-apoi, de ce-o fi venit atât de repede de la New York?

— Pentru că-i era dor de mine, replică Joanna zâmbindu-i nevinovat.

Charles n-avea decât să se poarte urât. În seara aceasta înțepăturile lui o lăsau total indiferentă. Hugh venise înapoi și-l iubea enorm; nimic n-ar fi putut să-i schimbe starea de spirit, senzația pe care o trăia ca într-un vis minunat.

În curând veni vremea să fie împodobită cu cele mai reușite creații ale casei Ruytons și să intre în sala de prezentare sub lumina reflectoarelor. Urmând indicațiile lui Charles, Joanna înaintă pe scenă grațioasă, surâse, apoi se întoarse la cabină să se schimbe, pentru a repeta același scenariu la nesfârșit.

Joanna percepea foșnetul de uimire, curiozitate și emoție al asistenței. Unii spectatori își țineau răsuflarea, alții scoteau exclamații pline de invidie sau pur și simplu de admirație. Reacție cât se poate de firească la vederea atâtor splendori. Nici o femeie, nici cea mai blazată, n-ar fi rămas indiferentă.

În sfârșit, Charles potrivi la gâtul Joannei pandantivul de opal. Era ultima ei apariție.

— Ți-am spus că bijuteria asta îi place mult Nathaliei? Când a văzut-o, a insistat să i-o dau, însă Hugh s-a opus vehement. Atunci m-a rugat să-i facem o copie.

Dându-se un pas în spate, Charles o studia pe Joanna cu ochi critic.

— Spune-i soției tale că-mi pare nespus de rău, dar nu fac decât piese unicat.

Charles ridică din sprâncene, iar pe buzele lui apăru un zâmbet malițios.

— Soția mea? Nu, Joanna... Soția lui Hugh. Nu-mi spune că nu ți-a vorbit niciodată de Nathalie.

În vreme ce consternarea apărea pe chipul Joannei transfigurând-o, zâmbetul lui Charles pieri.

— Gata! E rândul tău. Unde ți-e zâmbetul? Parc-a zburat! Hai, ieși și zâmbește!

Sala îi apăru ca o masă confuză, aproape ireală, cel puțin așa-i era impresia imediat ce veni înapoi la cabină. Reușise oare să zâmbească, în ciuda suferinței care-i sfâșia inima? N-ar fi știut ce să spună. Dar un torent de aplauze o însoțise până la ieșirea de pe scenă. Acolo, Hugh o aștepta mai frumos, mai tandru, mai tulburător ca oricând.

— Draga mea, ai fost minunată.

— Mulțumesc...

Joanna se apropie de el și-l luă de braț, fixându-l cu o privire provocatoare.

— Mergem? Doar n-ai uitat de cina noastră...

Văzând-o atât de îndrăzneață, în ochii lui Hugh se aprinse o strălucire de uimire.

— Nu, bineînțeles.

— Lasă-mă doar să-mi iau pardesiul... A, și să înapoiez această bijuterie! Dacă nu, îi vor pune pe toți paznicii pe urmele mele! exclamă Joanna râzând forțat de propria-i ironie.

Hugh însă nu râdea. Continua s-o analizeze cu atenție.

— Nu-i nevoie să-l dai înapoi. Pandantivul e al tău. Tu l-ai creat, iar eu l-am cumpărat pentru tine. Eu, în numele meu, nu în numele firmei. Am vrut să-ți spun mai devreme, dar nu mi s-a ivit ocazia.

Simulând o bucurie imensă, Joanna răspunse.

— Vai, mulțumesc mult, iubitule! Mai ales că n-am făcut nimic ca să-l merit. În sfârșit... nu încă.

Cu un zâmbet inocent pe buze, pândi reacția lui. O umbră de stupefacție îi trecu pe chip.

Văzând acest lucru, Joanna se grăbi să-l anunțe:

— Mă duc să-mi iau pardesiul. Așteaptă-mă.

Așa deci, îl uimea! Dar și Joanna era uluită de propria ei atitudine. Era ciudat: orice autocontrol o părăsise, ca și cum în locul ei acționa o străină. Căci vorbea, râdea fără să-și dea seama, ba mai mult, spusese niște vorbe care o speriau. Fără îndoială că ascultase de un fel de instinct de apărare venit din subconștient. De aceea reacționase astfel la șocul prin care trecuse. Mânia, disperarea — inevitabile — vor exploda mai târziu, când își va da seama de realitatea faptelor: se îndrăgostise de un bărbat de cea mai proastă calitate, un bărbat însurat care cocheta cu alte femei pe la spatele soției.

Hugh nu era decât un alt bărbat însurat, un alt Charles care îngroșa rândurile semenilor săi.

Și totuși avea să i se dăruiască lui. Era nebunesc, necugetat! Măcar o dată, o singură dată, își spuse Joanna refuzând să asculte vocea rațiunii.

Pe hol îl găsi pe Hugh care o aștepta cu un aer serios. Joanna nu mai zâmbea nici ea când se duse spre el cu sentimentul că mergea să se întâlnească cu un străin. De fapt, nu asta era el pentru ea? Un străin care ducea o viață despre care ea n-avea habar și în care nu va fi inclusă niciodată. Speranțele ei că va avea o relație serioasă și

durabilă se spulberaseră. Ce mai rămânea? Nimic. Ba da, o noapte de dragoste, chiar peste câteva minute, iar apoi, a doua zi, durerea din inimă și dezgustul de propria-i persoană.

Dar de ce să se gândească deja la a doua zi? Nu conta decât clipa de față, noaptea pe care o va petrece în brațele lui Hugh și faptul că se doreau atât de mult unul pe celălalt. Cu atât mai rău dacă apoi el îi va respinge dragostea; se va mulțumi cu ce-i va da.

— Sunt gata, îl anunță Joanna.

— Ești sigură?

Joanna întoarse capul, vrând să scape de privirea lui cercetătoare.

— Sigură, confirmă ea cu un râs nervos.

Apoi se agăță de brațul lui și porniră.

În mașină nici unul nu spuse un cuvânt. Joanna fredona încetișor o melodie la modă și nu-și privi însoțitorul nici măcar o dată. Ajunseră în fața casei, iar Hugh opri motorul, băgă cheile mașinii în buzunar, dar nu-și lua mâna de pe volan.

— Joanna, ce se-ntâmplă? o întrebă el pe un ton îngrijorat, dar poruncitor în același timp. Ce nu e-n regulă?

Totul! vru ea să-i strige. Mincinosule! Prefăcutule! Dar preferă să dea din cap dezinvolt și să-i răspundă:

— Nimic! Mergem?

Fără să-l aștepte, coborî din mașină și se îndreptă cu pas ușor spre casă. Fiindcă Hugh o urma pe treptele terasei, ea se-ntoarse spre el și-i spuse cu detașare:

— Soția ta n-are intenția să vină, sper...

Întrebarea îi tăiase respirația.

— Ce-nseamnă asta?

Joanna îi zâmbi nevinovat.

— Să zicem că ar fi... jenant dacă ar trebui să vină. Așa cum s-a-ntâmplat data trecută, adu-ți aminte. A trebuit să mă faci să-mi iau tălpășița înainte de venirea ei.

Cu o expresie furioasă, Hugh mormăia niște cuvinte incoerente în timp ce deschidea ușa. Joanna intră aproape fericită în holul luminat difuz.

— Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce s-a întâmplat în seara aceea. Din cauza acestui lucru ai devenit atât de... de agitată?

Fără îndoială voia să spună „atât de ciudată", dar nu îndrăznea...

— N-o să se mai întâmple, Joanna, îți promit.

Ia te uită în ce fel rezolva Hugh Miller situațiile delicate. Și când se gândea că pentru acest bărbat, pentru a cunoaște dragostea în brațele lui, era dispusă să renunțe la orice demnitate, să-și arunce cât colo toate principiile... Pleacă, pleacă! îi striga o voce interioară. Joanna avansă un singur pas spre ușă. Unul singur... căci în acel moment, Hugh o trase spre el, reducând la tăcere printr-o singură mișcare vocea inoportună.

— Joanna, draga mea.

Instinctiv ea îi întinse buzele, așteptând un sărut, însă el îi șopti răgușit:

— Nu, nu aici.

Atunci, luând-o de mână, o trase după el spre scara de lemn ce ducea la camera lui. O lampă așezată pe o măsuță răspândea în încăpere o strălucire opalină. Probabil că Hugh uitase s-o stingă fiindcă se grăbise să vină la hotelul Majestic s-o întâlnească. Joanna observă un lucru care o frapă: sobrietatea camerei lui. O sobrietate ce făcea ca încăperea — aproape goală — să-i amintească de o chilie monahală. Dar Nathalie avea, fără îndoială, propria ei cameră, aranjată după personalitatea ei, căci așa trăiau cuplurile „moderne“: camere separate, vieți separate... Nu era, deci, de mirare că Hugh îi spusese într-o zi că nu-i păsa dacă ea a avut sau nu o grămadă de amanți.

Amintindu-și acest episod, simți un gust amar. Iar când Hugh o atinse, Joanna se strădui să-i surâdă.

— Așteaptă puțin să-mi dau jos pardesiul.

Se simți stânjenită puțin când întâlni privirea lui Hugh ațintită asupra ei în vreme ce-și scotea pardesiul și îl punea pe cel mai apropiat scaun. Dincolo de dorință, Joanna citise în ochii lui sentimente mult mai neplăcute: mânie, uimire. De altfel, confirmându-i această impresie, el îi spuse:

— Nu sunt sigur că te înțeleg, Joanna.

— Atunci renunță, zise ea cam patetic.

După această replică, se întoarse spre el venindu-i în întâmpinare cu o ușoară unduire provocatoare a șoldurilor. Apoi, luând inițiativa, își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Dar Hugh își impuse autoritatea prinzând-o puternic de încheieturi și, cu un ordin mut al ochilor lui cenușii, o obligă să rămână nemișcată în fața lui. Apoi, cu o mișcare abilă își

scoase papionul și-l aruncă. Începu să-și descheie nasturii cămășii cu o încetineală deliberată. Fără să-l scape o clipă din priviri, Joanna îi urmărea fiecare gest. Când se uită în ochii lui, Hugh schiță un zâmbet. Un zâmbet fără căldură care-i dădu brusc senzația că ceva în ea se prăbușește.

Nu în felul acesta își imaginase noaptea de dragoste cu Hugh. Visase la îmbrățișări pasionate, la sărutări nebunești, la senzația aceea că-și pierde rațiunea într-un fel de febră a simțurilor... nu că vor sta așa, față-n față, privindu-și unul altuia mișcările.

— Joanna, ce se-ntâmplă? întrebă Hugh încetișor.

Fără a-i aștepta răspunsul, îi puse mâinile pe umeri ca s-o țină puțin la distanță în timp ce se apleca s-o sărute. Din nou, orice urmă de pasiune era absentă din acel sărut. Însă Joanna i se oferi în întregime, în ciuda voinței ei, învinsă de tumultul de senzații care o copleșea.

Nerăbdătoare, într-un avânt de dorință, căută să se apropie de el, dar Hugh o împiedică printr-o apăsare fermă a degetelor. De pe buzele ei scăpă atunci un geamăt de frustrare care se transformă într-un suspin de plăcere când gura lui începu să-i exploreze gâtul, apoi umerii. Cu capul plecat pe spate își ținu răsuflarea, concentrându-se asupra acestui sărut senzual care îi lăsa pe piele o dâră de foc.

— Hugh... te implor...

Luându-i chipul în mâini, îl invita să facă dragoste cu ea, dorind lucrul acesta cu disperare.

Din nou, Hugh puse stăpânire pe gura ei, în vreme ce degetele lui îi mângâiau spatele în căutarea fermoarului, pe

care îl coborî până în dreptul șoldurilor. Ca și cum zgomotul metalului în liniștea încăperii i-ar fi trezit conștiința adormită, Joanna se dădu puțin înapoi, într-o tresărire de protest a rațiunii sale. Dar Hugh își întări apăsarea buzelor tocmai în acel moment, așa că ea căzu din nou pradă voluptății amețitoare.

Mânecile rochiei căzură singure de pe umeri, purtând cu ele întreg veșmântul la podea. Joanna rămase goală. Un fior de dorință o străbătu, iar inima începu să-i bată repede, asurzitor, aproape dureros, astfel că Hugh îi simți tulburarea când îi cuprinse sânii în căușul palmelor. Atunci, părăsindu-i buzele începu să-i mângâie ușor sfârcurile întărite cu o lentă mișcare erotică, pândind emoția și plăcerea care începeau să i se contureze Joannei pe chip.

Sub influența senzațiilor pe care i le trezea această mângâiere, ea-și mușcă buza, cuprinsă de înflăcărarea devoratoare ce luase acum locul amețelii ușoare a primului sărut. Cu brațele în jurul umerilor lui Hugh, fremăta, se ondula în fața lui, tresărind la fiecare atingere ca o trestie bătută de furtună. Un fior o străbătu din cap până-n picioare când Hugh, înclinându-se spre ea, îi prinse cu buzele sfârcul unui sân.

Joanna scoase un țipăt ușor, surprinsă și învinsă de valul de voluptate ce o inunda. Cu fața îngropată în părul lui, nu-și mai putea controla gemetele de plăcere și nu mai putea să se gândească la nimic.

Deodată, Hugh își întrerupse sărutul îmbătător și o privi pe Joanna cum răsuflă cu greutate. Se uită întâi la pieptul ei care

se ridica și cobora în ritmul sacadat al respirației, apoi la gura întredeschisă și, în cele din urmă, la ochii care-i străluceau de dorință. Hugh devenise subit foarte grav.

— E prima oară pentru tine, nu-i așa?

Obrajii Joannei, deja roșii, deveniră stacojii. Îl privea fix, fără să poată scoate o vorbă.

— Draga mea... O, draga mea!...

Exclamația aceasta vibrantă, venind din suflet, fu urmată de o îmbrățișare strivitoare, însoțită de toată pasiunea și tandrețea care-i lipsiseră până atunci. Înnebunit, o săruta peste tot, pe frunte, pe buze, pe pleoape... Când, în sfârșit, frenezia aceea încetă, rămase mut, contemplând-o cu o privire plină de duioșie, pe care Joanna nu i-o mai văzuse până atunci.

— Deci asta era, draga mea... De-asta te purtai așa ciudat. Nu-ți face griji, îi spuse el zâmbindu-i înțelegător. Nu-ți face griji, o să fie minunat, ai să vezi.

O înfierbântare nouă se deslușea în mișcările lui când își dădu jos haina de la costum și termină de descheiat ultimii nasturi ai cămășii. Gesturile studiate și încetineala deliberată din primele clipe nu mai existau. Se dezbrăca acum cu o nerăbdare arzătoare. Joanna abia aștepta să cunoască în brațele lui revelația extazului. Totuși, când Hugh îi zâmbi, ea întoarse capul, puțin speriată de privirea lui promițătoare.

Atunci, în oglinda de lângă pat, își zări chipul. Sau mai bine zis, un chip de femeie, căci Joanna nu se recunoscu imediat în imaginea aceea: gură provocatoare, ochi imenși, însuflețiți de

o strălucire aproape supranaturală. Cuprinsă de un fior de gheață continua să se studieze, fascinată și îngrozită în același timp. Privirea îi căzu pe pandantivul greu, lucrat în argint, care se odihnea în adâncitura delicată a gâtului și al cărui opal brun îi ajungea aproape de sâni. Își văzu sânii fermi, umflați de voluptate.

Dumnezeule, oglinda aceea îi arăta imaginea unei libertine, iar ea nu era o astfel de femeie!

— Ce frumoasă ești...

Vocea răgușită a lui Hugh rupse vraja care o împiedica să-și ia ochii de la imaginea din oglindă, iar Joanna se întoarse încet spre bărbatul care o metamorfozase astfel și care se afla aproape gol în fața ei. Emana din el o putere atât de mare, o virilitate atât de pronunțată, încât pulsul ei se înteți deodată sub flacăra dorinței, dar și de teama pe care i-o inspira. Închise ochii, ca și cum ar fi vrut să scape de influența magică pe care o avea asupra ei și dădu din cap, sălbatic.

— Nu, Hugh!

În secunda următoare își ridică rochia, acoperindu-și pieptul gol cu mișcări rapide, stângace. O singură mângâiere, o singură atingere a lui Hugh ar fi fost de-ajuns pentru a o face definitiv prizoniera lui. Și atunci, trădată de propriile ei reacții, ar fi renunțat la tot ce avea mai de preț, pentru bărbatul altei femei.

Hugh, soțul altei femei... La gândul acesta, orice sentiment de dorință se stinse în ea și în același timp se simți apăsată de rușine.

În vreme ce-și îmbrăca grăbită rochia, îi spuse lui Hugh.

— Trebuie să plec.

Nemișcat, el o privea cu o expresie uluită, ca și cum ar fi crezut-o nebună. Era de fapt invers: abia acum judecata normală și bunul simț îi reveniseră. Joanna se grăbea, ca și cum de asta depindea însăși viața ei. Se simțea încă foarte vulnerabilă.

— Nu, nu m-atinge! îi spuse ea lui Hugh când îl văzu apropiindu-se.

— Joanna...

Numai felul în care pronunțase acest cuvânt exprima cât se poate de bine stupefacția lui, incapacitatea de a o înțelege... precum și mânia care-l cuprindea.

Fără să piardă o clipă, Joanna își luă pardesiul, îl trase rapid pe ea, uitând să-și mai încheie fermoarul rochiei.

— Hugh, îmi pare rău.

Îndrăzni să-i înfrunte privirea, sperând că o înțelege. Dar chipul lui Hugh era împietrit. Doar în ochi i se citea un sentiment: o furie oarbă. Atunci ei îi fu într-adevăr frică. Frică să n-o forțeze să-și satisfacă dorința pe care ea singură o trezise în el.

Însă Hugh clătină din cap neputincios, ca și cum situația aceasta îl depășea.

— Nu-mi cere să te conduc, Joanna. Aș fi în stare să abuzez de tine în mijlocul orașului, și de altfel asta...

«Ai merita!» continuă în sinea ei Joanna fraza întreruptă...

Capitolul 10

Joanna luase o hotărâre și abia aștepta s-o pună în aplicare: să plece, să nu-l mai vadă niciodată pe Hugh. Să părăsească pentru totdeauna firma aceea. Dată fiind ora târzie, Hugh o pusese să-i promită că va lua un taxi. Ea se arătase foarte ascultătoare, dispusă să fie de acord cu orice, numai să dispară din fața lui.

Când, nerăbdătoare, aștepta jos, în hol, sosirea mașinii, Joanna își aminti că mai avea încă pandantivul la gât. Pandantivul acesta atât de strâns legat de destinul ei și care o făcuse atât de mândră. De acum, el îi aparținea lui Hugh. Dacă tot îl cumpărase, să și-l păstreze! Cu un gest furios îl scoase de la gât și-l puse în cuierul de la intrare, convinsă că va fi oferit cât de curând unei amante care să-l merite mai mult.

În taxi, fără să-i pese de părerea șoferului, nu căută să-și oprească lacrimile care-i ardeau pleoapele. Joanna își plânse iluziile pierdute, disperarea, nebunia de a fi dorit să-și încalce principiile de dragul unei nopți de iubire cu Hugh.

De iubire... Cuvântul nu prea se potrivea pentru a caracteriza o banală relație fizică din care era absent orice sentiment. Probabil că fusese oarbă de nu-și dăduse seama mai devreme de lucrul acesta atât de evident... Hugh n-o iubea și n-o iubise niciodată! Cel puțin nu cu-adevărat. Dar dacă ea încerca doar să se autoconvingă de asta? „Ei, în fond, ducă-se!..." De ce se încăpățâna să-și mai analizeze sentimentele pentru un bărbat pe care nu-l va mai vedea? Era inutil.

Era trecut de ora unu noaptea când taxiul o lăsă în fața hotelului. Văzând-o că intră în hol cu chipul descompus, domnul Layton — imperturbabilul domn Layton — se încruntă, ba chiar îi propuse o ceașcă de ceai. Ceai! I-ar fi trebuit mai degrabă patru-cinci pahare de whisky, ca să-și înece în aburii alcoolului amintirea îngrozitoare a acestei seri.

***

Noaptea nu-i aduse liniștea. Abia reuși să moțăie puțin, urmărită până și-n vis de ceea ce voia să uite, de umilințele din ajun și de durerea care-i strângea inima. Dimineața când deschise ochii se simți mai abătută ca niciodată. Fără să-și dea seama, lacrimile începuseră să-i curgă amintindu-și speranțele minunate pe care și le făcuse, pierdute acum pentru totdeauna. Ce naivă fusese să creadă că într-o zi Hugh o va iubi, că puteau avea un viitor împreună! Acum plătea prețul acestui sentimentalism adolescentin.

— Joanna?

Vocea lui Kelly, urmată de o ușoară bătaie în ușă, o smulse din gândurile înnegurate. Cu greu se dădu jos din pat și merse să-i deschidă.

— Doamne, Joanna, ce rău arăți! Te-ai îmbolnăvit și tu?

Expresia consternată a luiKelly o făcu pe Joanna să-și dea seama de gravitatea stării sale.

— Da... În sfârșit, nu tocmai. Am dormit foarte prost. Să nu te superi pe mine dacă n-am să-ți povestesc imediat cum a fost aseară. Mă simt încă puțin obosită.

Ghicind că prietena ei abia așteaptă să afle tot, Joanna preferase să pareze orice întrebare indiscretă. Abia atunci zări la picioarele lui Kelly o geantă de voiaj.

— Pleci undeva?

— La mama. Am trecut să-mi iau rămas-bun.

După ce plecă Kelly, Joanna se gândi c-ar face bine să se întoarcă și ea acasă pentru a-și găsi liniștea alături de mama ei. Trebuia să plece, să părăsească Ruytons, să părăsească Londra și tot ce-i amintea de Hugh Miller.

Luând această hotărâre, se simți ceva mai bine. Un duș o va ajuta chiar să alunge oboseala pe care o simțea în umeri. Apoi, înfășurată încă în halatul de baie, își redactă scrisoarea de demisie, scrisoare pe care o adresă lui Edwards, și nu lui Hugh Miller. Textul era cum nu se poate mai lapidar: „Binevoiți să luați notă de demisia mea și să-mi înapoiați portofoliul". Poate prea sec... După ce se îmbrăcă, Joanna se așeză din nou la masa de scris, rupse prima scrisoare și compuse alta, ceva mai nuanțată, în care se scuza că n-a trimis mai întâi un preaviz și invoca o obligație vagă de a se întoarce în Australia.

Mai rămânea să anunțe la firmă că nu se va duce să lucreze astăzi. La cererea Joannei, Mary acceptă bucuroasă să telefoneze la Ruytons pentru a-l preveni pe Edwards că ea nu va putea veni și că va afla prin poștă mai multe detalii. Joanna

puse la poștă scrisoarea câteva minute după aceea, în drum spre agenția de voiaj de la care voia să-și ia biletul de avion.

Când ieși din agenție un sfert de oră mai târziu, cu biletul în buzunar, Joanna nu era prea mândră de ea. Întoarcerea asta în Australia părea o fugă, lăsa impresia că e derutată, dar n-avea ce face. Să rămână la Londra și să riște să se întâlnească în orice moment cu Hugh? Nu! Joanna nu-și putea asuma acest risc.

Locul ei nu era în orașul acesta agitat și sofisticat, în care majoritatea bărbaților nu căutau decât un lucru: să-și înșele soțiile cu prima ocazie. Nu, în adâncul inimii, Joanna se simțea o provincială agățată de idealurile și de principiile ei. Doar Dumnezeu știe cât erau de fragile totuși: nu cedase primei tentații? Dar acum totul se terminase, nu va mai exista o a doua oară, nici aici, nici în altă parte. De acum înainte se va feri de toți Charles și Hugh Miller-ii de pe pământ. Convinsă de hotărârea aceasta își bău cafeaua, apoi ieși din cafeneaua unde se oprise puțin.

Când ajunse înapoi la hotel spre prânz, Mary o privi ciudat. Fără să încerce să se convingă că nu-i doar o părere, traversă holul și începu să urce scările. Fericită că în curând nu va mai trebui să urce aceste patru etaje anevoioase, își făcea un calcul. Era joi, iar plecarea la Sydney era prevăzută pentru luni, ceea ce îi mai lăsa doar trei zile. Absorbită de aceste gânduri, Joanna tocmai ajunsese la al treilea etaj, când zări un bărbat postat în fața ei, în susul scărilor. Și nu orice bărbat: Hugh Miller!

Stupefiată, încremeni pe loc. Iată cum se explica privirea ciudată a recepționerei. De ce n-a anunțat-o de această vizită? Încă o dată, farmecul lui Hugh dăduse rezultate, normal!

Prima reacție de mânie se pierdu în spatele confuziei ce se isca în mintea Joannei, căci îi veneau simultan cele mai contradictorii gânduri. Unul îi striga să fugă imediat, altul să-l înfrunte pe Hugh și să-și lase furia să izbucnească, iar al treilea îi șoptea să i se arunce-n brațe și să-i spună că nu-i pasă că e însurat și că-l vrea totuși, chiar și în aceste condiții. Dar nu făcu nimic din toate acestea. Nemișcată, continua să-l privească fix, până când un zâmbet de-al lui Hugh veni să detensioneze atmosfera.

— Te-aștept de o veșnicie! îi spuse el cu o dezinvoltură dezarmantă. Unde-ai fost? Să faci cumpărături?

Și arătă cu un gest spre sacoșa în care Joanna avea un pulovăr din cașmir pe care și-l cumpărase drept consolare, într-o pornire de moment.

— Da. Mai precis, am fost să cumpăr un bilet de avion pentru Sydney.

Spre satisfacția ei, surâsul lui Hugh îngheță.

— Dacă ai venit să-mi spui la revedere, să considerăm afacerea încheiată. N-am să te reții mai mult, adăugă ea.

Hugh făcu o mișcare atât de bruscă încât Joanna se dădu înapoi și, ca să nu-și piardă echilibrul, trebui să se țină de bară.

Într-o clipă ajunse lângă ea, pregătit să-i pună mâna pe braț. Însă Joanna îl ținu la distanță cu o privire fulgerătoare și ostilă.

— Întotdeauna m-am gândit că scara aceasta e periculoasă, șopti el încercând să-i smulgă un zâmbet.

Ea îl privi cu demnitate și se îndepărtă fără să scoată un cuvânt, pregătindu-se să urce și ultimul rând de trepte. Era nerăbdătoare să ajungă în cameră.

După cum era de așteptat, Hugh veni după ea... Îl simțea în spatele ei tremurând de furie, în timp ce descuia ușa. Când intră în urma ei în cameră, Joanna nu protestă, conștientă fiind de inutilitatea oricărei obiecții. După ce-și lăsă bagajele pe pat, se duse la fereastră unde se așeză cu spatele la Hugh. Era singurul loc din cameră unde putea să scape de privirea lui.

Hugh rupse tăcerea, iar cuvintele lui, pronunțate cu o voce aspră, o împietriră de uimire.

— Să ne căsătorim, Joanna!

De câte ori nu visase ea s-audă aceste cuvinte! Dar de regulă, astfel de vorbe erau spuse pe un ton mult mai blând. Joanna căzu pe gânduri: nu cumva i se păruse? Probabil că imaginația îi jucase o festă, la cât de încercată fusese în ultima vreme...

Ei bine, nu, nu delira...

— Să ne căsătorim, Joanna, m-auzi?

De data asta, Joannei îi veni să izbucnească în râs. Așadar, visurile ei cele mai îndrăznețe aveau să se realizeze? Să fie soția lui Hugh... Hugh avea să divorțeze ca s-o poată lua pe ea de soție și astfel vor putea fi fericiți pentru totdeauna? Soluția ideală... Cum de nu se gândise mai devreme? își spuse Joanna cu un zâmbet amar.

— Joanna, spune ceva. Și pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la mine! Nu-mi întoarce spatele, e insuportabil!

Ascultându-l, Joanna se întoarse încet spre el. Dar cu o expresie impasibilă, de nedescifrat. Hugh o privi surprins.

— Ce este, draga mea? De ce ești așa? o întrebă el, iar vocea lui trăda atât surprindere, cât și neliniște. Din cauza serii tre-

cute? Joanna, n-am profitat de tine, așa că încetează să te porți ca și cum aș fi făcut-o. Eram furios, i-adevărat, dar încearcă să mă-nțelegi! Când o femeie superbă și pe de-asupra aproape goală se abandonează în brațele unui bărbat, pentru ca apoi s-o șteargă pe neașteptate, e normal ca el să fie contrariat, nu crezi?

Își întări spusele ridicând neputincios din umeri, iar apoi continuă cu un zâmbet plin de tandrețe:

— Și eram aproape sigur — cel puțin la început — că era prima oară pentru tine. Probabil erai puțin îngrijorată.

«Îngrijorată? Nu, dezgustată de mine însămi!» vru să-i strige Joanna.

— Înțeleg ce trebuie să fi simțit, continuă Hugh. Mă rog... am înțeles după aceea, când ai plecat. Mânia mea s-a risipit, de altfel, draga mea, și chiar m-am bucurat că nu ești genul de femeie care aleargă după aventuri.

— Vrei să spui genul de femeie din care să-ți faci o amantă? răspunse Joanna pe un ton acid. Așa că ești gata să-mi oferi căsătoria ca să mă ai în patul tău! Am atât de puțină experiență în dragoste, încât riști să fii dezamăgit. În locul tău n-aș fi scăpat ocazia să fac o probă.

Evident contrariat de cinismul ei, Hugh nu scoase o vorbă. Dar când o cuprinse după umeri, Joanna crezu mai întâi că vrea s-o plesnească. De fapt, o și scutură energic, fără nici o urmă de blândețe.

— Ce probă? Nu-nțeleg nici un cuvânt din ce spui, fir-ar să fie! Ți-am cerut să te căsătorești cu mine, să-mi fii soție. Poți să înțelegi asta?

— Să-ți fiu soție? Pentru cât timp? Pân-o să te saturi de mine cum te-ai săturat de Nathalie? Măcar ai anunța-o c-o părăsești?

Sarcasmul acestei ultime întrebări se pierdu în tremurul care însoțea acum glasul Joannei.

— Că o...

Hugh nu-și termină vorba. Atunci se petrecu ceva cu totul neașteptat. Deodată Hugh își lăsă brațele să cadă pe lângă corp și începu să râdă, la început încet, apoi din ce în ce mai tare și atât de mult timp, încât Joanna începu să se îngrijoreze. Ce se-ntâmpla cu el? Oare bărbații puteau fi și ei loviți de isterie?

Slavă Cerului, criza de sfârși; râsul lui se potolise acum, dar tot dădea din cap ca și cum n-ar fi putut să creadă ce auzea.

— De necrezut! Pur și simplu de necrezut! Așadar, dac-am înțeles bine situația, tu crezi că eu sunt însurat și că Nathalie este soția mea, nu?

Joanna confirmă printr-un gest scurt.

— Drept cine mă crezi? strigă Hugh, iar vocea lui avu o intensitate de tunet. Crezi că sunt un afemeiat, ca Charles? Cum poți să-ți imaginezi asemenea lucruri despre mine? sfârși el mai mult dezamăgit decât indignat.

— Tu ce-ai fi crezut în locul meu dacă Charles ți-ar fi spus că...

— Charles! Nemernicul ăsta! Trebuia să-mi fi dat seama... Și ce ți-a spus, de fapt? întrebă Hugh înfuriat.

— Că e soția ta... Iar eu, eu... eu credeam că e a lui... Mi-a vorbit despre pandantiv și...

— Când a fost asta?

— Aseară, la expoziție. Mi-a spus că Nathaliei i-a plăcut foarte mult pandantivul meu și că vrea să-i fac o copie. I-am spus atunci să-i transmită soției lui că nu fac duplicate, iar el...

Joanna nu putu să-și ducă vorbele la bun sfârșit. Când își amintea cuvintele lui Charles și tot coșmarul pe care ele i l-au declanșat, simțea că se sufocă. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

Văzându-i neliniștea, Hugh o luă în brațe și o mângâie cu tandrețe nesfârșită pe creștet.

— Joanna, nu mai plânge, încearcă să te liniștești. Dacă nu-mi poți povesti acum ce te-a lăsat să înțelegi canalia aceea, nu-i nimic, îmi spui altă dată și...

Însă Joanna, vrând să se descarce, să-i arate prin ce trecuse în ultimele zile, de la plecarea lui în America până la blestemata seară a expoziției, începu să-i povestească pe nerăsuflate:

— ... mi-a spus că Nathalie nu e soția lui, că e soția ta, și m-a întrebat dacă nu mi-ai povestit niciodată despre ea. Am crezut că se prăbușește cerul pe mine. Nici nu știu cum am reușit să ies pe scenă. Dac-ai ști cât te-așteptam să vii din America, ce dor îmi fusese de tine în fiecare clipă! Iar acum, când aflasem că ești soțul altei femei, nimic nu mai avea nici un sens pentru mine.

— Draga mea, liniștește-te, îi spuse el din nou. Nathalie nu e soția mea. În fine... nu mai este soția mea de multă vreme.

— Dar atunci...

Joannei începuse să i se învârtească pământul sub picioare, nici ea nu știa bine de ce: din cauza șocurilor prin care trecuse în ultima perioadă, sau de bucurie că aflase că Hugh nu e însurat. Acesta era, de fapt, singurul lucru care mai conta acum pentru ea. Totuși, din dorința de a se convinge că e adevărat, îl întrebă:

— ... atunci de ce a vrut să te vadă? Cum de a telefonat în seara aceea atât de târziu ca să vină la tine?

Hugh îi zâmbi, înduioșat de privirea ei îndurerată, și-i răspunse:

— Pentru că Nathalie s-a comportat întotdeauna ca un copil răsfățat. Nu s-a împăcat niciodată cu ideea că a pierdut ceva ce era al ei. De aceea, de când ne-am despărțit se comportă ca și cum i s-a făcut o nedreptate.

— Poate că încă te mai iubește, reflectă Joanna cu glas tare.

— În nici un caz. Când eram căsătoriți am înțeles că ea nu poate iubi. Nu poate decât să-și dorească ce n-are, indiferent dacă e vorba de obiecte sau ființe. La vremea respectivă nu-l avea pe Charles...

— De aceea v-ați despărțit?

— Nu numai... vezi tu, Joanna... eu îmi doream o căsnicie din care să nu lipsească toate acele lucruri care-i pot face fericiți pe doi oameni maturi: înțelegere, respect reciproc, fidelitate... și bineînțeles, dragoste. Alături de Nathalie nu am avut nimic din toate acestea. Până să te întâlnesc credeam că nici nu voi avea vreodată așa ceva.

— Dragul meu Hugh, dac-ai ști cât te iubesc și cât de mult vreau să-ți dăruiesc aceste lucruri...

Hugh o îmbrățișă cu înfrigurare și, ca și cum ar fi retrăit niște momente cumplite, îi spuse pe un ton înghețat:

— Nu pot să-ți descriu ce-am simțit când am văzut pandantivul la mine acasă de dimineață. Mi-am dat seama că vrei să dispari din viața mea și am condus ca un nebun până aici. Mi-a fost atât de frică să nu te pierd...

— Nu te teme, dragul meu, acum nimic nu mă mai poate despărți de tine. Voi fi a ta întotdeauna.

Joanna nu-l văzuse niciodată atât de fericit. Emoționată, îi zâmbi, însă dintr-o dată se schimbă la față.

— Joanna, ce se-ntâmplă?

— Scrisoarea de demisie! Am pus-o la poștă în dimineața asta. Pe numele lui Edwards!

Chipul lui Hugh se lumină tot atât de repede pe cât se întunecase văzând-o îngrijorată.

— Of! Ce spaimă mi-ai tras! Nu te teme, draga mea, știi bine că bunul nostru Edwards e discreția întruchipată. Pot să jur că se va comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat când te vei prezenta mâine la lucru.

— Nu, nu mâine, îl corectă Joanna. Chiar în după-amiza asta.

Hugh nu o spuse, dar ea-și dădu seama după expresia feței lui: era clar că ar fi preferat să-și petreacă după-amiza împreună cu ea și într-un alt fel..

Răutăcios, îi spuse:

— Știu că avem toată viața înainte, dar te iubesc atât de mult, încât nu cred că voi putea să aștept pân-o să-ți pun verigheta pe deget.

Joanna zâmbi.

— În acest caz, crezi c-o să poți aștepta până o să-mi pui inelul de logodnă pe deget... diseară?

Sfârșit